Vol. 3 - Issue 2 - March 2013

Govt. Arts & Science College
RESEARCH JOURNAL

Editor: **P J VINCENT**

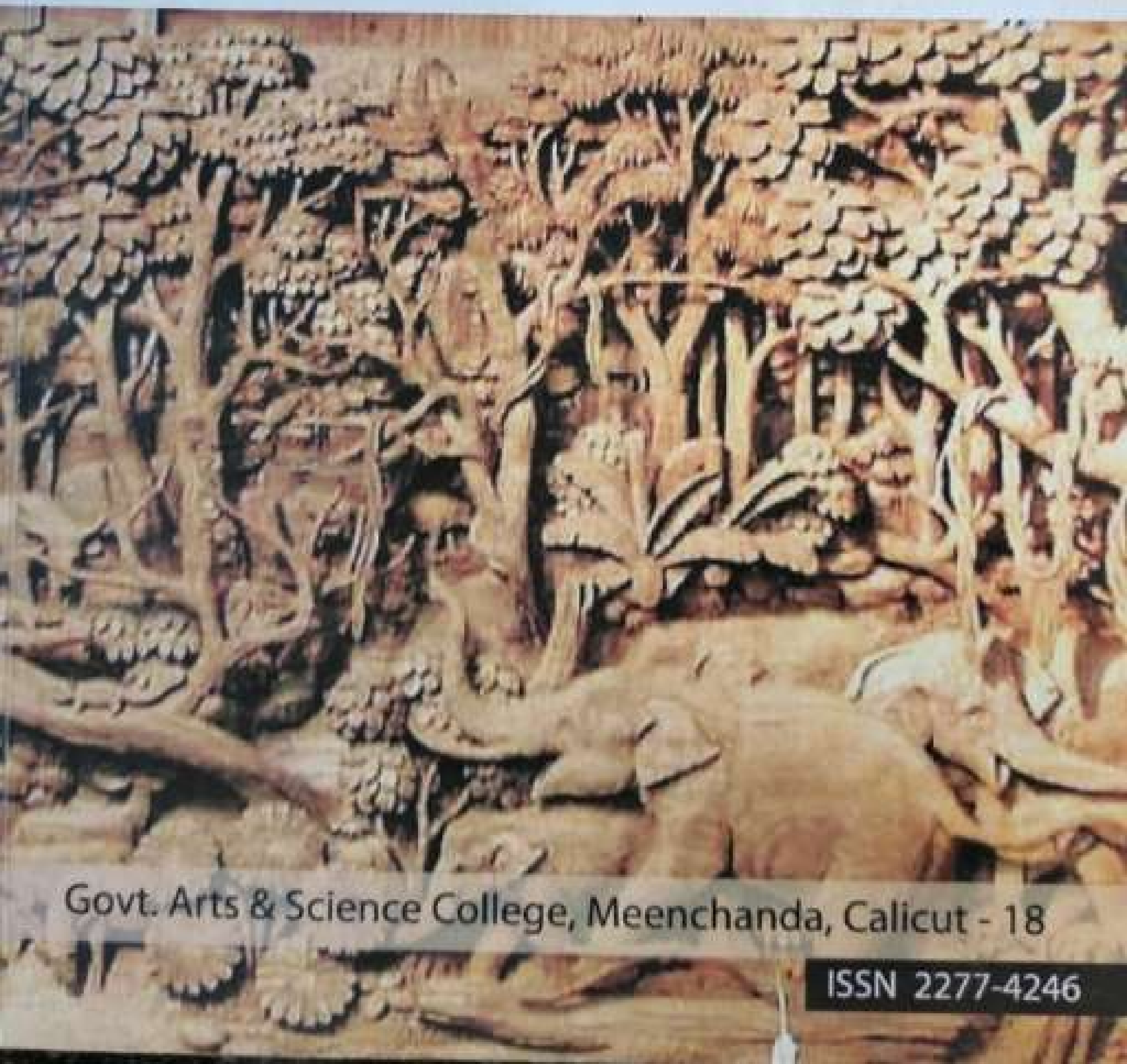

Govt. Arts & Science College, Meenchanda, Calicut - 18

ISSN 2277-4246

Govt. Arts & Science College

RESEARCH JOURNAL

Vol. III • Issue 2 • March 2013

Editor
P.J. VINCENT

Govt. Arts & Science College
Meenchanda, Calicut- 18

Govt. Arts Science College
RESEARCH JOURNAL
Vol. III Issue 2. March 2013

ADVISORY EDITORS
Dr. K.N. Panikakkar
Prof. T.C Narendran
Prof. M P Kannan
Prof. P. M Raghavan
Prof. T. M. Vijayan

EDITORIAL BOARD
Prof. B K Vijayan (Managing Editor)
Dr. S. Jayasree
Dr. A.Rajan Nambiar
Dr. M.Jothiraj
Dr. P. J.Vincent (Editor)
Dr. P.G.Usha

ISSN: 2277- 4246
Reg. No: D1-49489/2007

All rights reserved.No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publisher. The authors are resp sible for the views expressed in their articles.

Book & Cover design: raspberry d studio calicut
Printed at: friends offset
Published by:
Prof.B.K. Vijayan, Principal Govt.Arts&Science College, Kozhikode-18

Contents

Foreword: **Prof. B. K. Vijayan**
About the College and the Research Journal on the Eve of Golden Jubilee

1.Impact of Globalisation Upon Rural Poverty- An Indian Experience
Prof. P.M. Raghavan...13

2.Can Dalit Histories Reshape the Contours of Dominant Historiography?
Lisha.K.K...19

3.Higher Education: A Shifting Turf
Dr.P.J.Vincent...25

4.Adverscapes—A Discursive Space
Dr.Sunitha Srinivas.C...30

5.Obscenity and the Aesthetics of Popular Art
Dr. Arunlal K...36

6.Making the Invisible Visible: The Need for Time Use Survey of Homemakers in Kerala'
Remya. R...51

7.Precursors of Youth Reluctance to Politics:An Analytical Induction
Muhammed. K. V., Dr. Mohamedunni Alias Musthafa. M N..........59

8.Synthesis, Structural Characterisation And Antimicrobial Studies of Zinc (II), Manganese (II), Manganese (III) and Iron (III) Complexes of 5-methoxysalicylaldehydeisonicotinoylhydrazone
Prasanna.M.K., Dr. K. Pradeep Kumar.......................................69

9.An Analytical Study On Occupational Stress Of Special Educators Of Mentally Challenged Children
Reesha Karally, Dr. P. Usha...78

10.നവകവിതയിലെ ആക്ഷേപഹാസ്യം
ഡോ. രാജശ്രീ. എം...84

11.മലയാളത്തിലെ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷാ അധീശത്വം
പ്രജീഷ്.പി...95

12.പുതുകവിത: ശിഥിലബിംബങ്ങളുടെ സുഘടിത നിർമ്മിതി
റീന എ എം...105

13.സ്ത്രീ സർഗാത്മകതയും നവോത്ഥാനവും
ഡോ. സജിത കിഴിനപ്പുറത്ത്...112

14.चन्द्रकान्त देवताले की कविताओं में सामाजिक चेतना-
डॉ. षिबी. सी...118

About the College and the Research Journal On the Eve of Golden Jubilee

The nature of research as it is conceived today was almost incomprehensible to most of the earlier generation researchers. They were completely preoccupied within the strict , if not rigid boundaries of their respective disciplines. However, over the past few decades several non-conventional areas of knowledge cutting across physical, natural and social sciences have emerged as a result of researches transcending disciplinary boundaries, thus letting disciplines move closer to one another. This is a worldwide process facilitating interdisciplinary research and teaching .In other words, interdisciplinary movement is the convergence of disciplines with a critical social agenda owing to the holistic integration of specialised knowledge diffused in multiple disciplines. It is important to note that to be interdisciplinary is not to mechanically combine disciplines. As rightly observed by French poststructuralist thinker Roland Barthes, "To do something interdisciplinary, it is not enough to choose a subject and gather around it two or three other disciplines. Interdisciplinary work consists in creating a new object that belongs to no one". In a nutshell, the old fashioned research has been put in to the backburner of history and this is an era of interdisciplinary movement.

Primary function of any kind of research is the production and transmission of new knowledge. Knowledge production and knowledge transmission for the development of students in particular and society in general are supposed to be the primary functions of any institutions of higher learning, functions that are discharged through researchers and teachers. It is a disheartening fact that primacy of

research in the Universities and Colleges has been deteriorating over the years. The outcome is that mediocrity rules the roost in our Universities and colleges. Of course, part of the blame can be put on the rising commercialization and commoditisation of knowledge because new knowledge is the central commodity of the global market today. As a result of these market-driven forces the dimension of social equity and social justice are being totally neglected nowadays. Only qualitative researchers and teachers can develop students having higher cognitive ability, sharper analytical faculty and a better language facility with a thorough knowledge about the fundamentals o the disciplines concerned. It was in these circumstances that Govt. Arts and Science College came up with a quality research journal in 2007.Iam glad to state that publication of this sixth issue of the journal coincides with the golden jubilee celebrations of this one and only government college in the Kozhikode city. Against the backdrop of the golden jubilee let me briefly chart out the history of this college.

Govt. Arts & Science College, Kozhikode was established in 1964. It was the only Government College among the 51 colleges started during the period 1964-65. It was sanctioned owing to the tiresome efforts of the peoples' committee headed by Theruvath Raman and Raphel Master and with the keen interest shown by the then Chief Minister Sri. R. Sankar. The College initially started functioning at Training College campus inMananchira and later on moved to its own compound at Meenchanda in 1969. At the beginning there were only two Pre-Degree science batches in the College. But owing to the pressure from public and considering the huge number of applications toward the sanctioned courses, two more batches were also sanctioned during the same year itself. The college was upgraded to a degree college in 1967 when it got two B A Courses. The first P G course was started in 1979 with M A in History. In 1998 the college was selected as a research centre in Hindi.

Out of the 1617 students now studying in this College, 78% are girls. 2.16% are from ST, 15.8% are from SC, 1.92% are from OEC, 56.56% are from OBC. 1260 students are studying with fee concessions and 359 are scholarship holders. Among the 123 staff members, 82 are from teaching faculty. Among them 27 are PhD holders, 7 have research projects, 2 are research guides.

The college is situated in 20.5 acres of land with buildings for Classrooms, Staff rooms, Laboratories, Library, Ladies Haven, Seminar Complex and Auditorium. The College has various kinds of sport

facilities and seating spaces in serene open places including huts and boat shaped structures. College has computer labs with Internet facility, Edusat facility and Internet facility to all departments and Office. The Library has about 1 Lakh books. The College was accredited to NAAC with B++ Grade in 2004 and re accredited with B in 2011.

This year we have utilized the full amount received towards Plan fund and the fund received from UGC towards the XI Plan . We have received 1,36,80,915/- rupees from state Plan fund and have utilized 65,49,240/- rupees received from UGC. Apart from these,3,55,506/- rupees have been received from the Non Plan fund, besides the salary expenditure. 6,11,650/- rupees have been received from CDC funds and 12,94,305/- from PTA funds. The works which were being conducted using last year's CDC funds comes to 5,70,000/ -. Besides these, 10 lakhs have been earmarked for indoor facilities above the Science Block using the previous CDC balance funds, 15 lakh towards gate construction using MLA fund, 1 crore towards 4.0Metres Track/audiovisual theatre from MLA fund. Rupees ten crore have been ear marked in this year's budget for the Golden Jubilee Block. Work for 14 crore has been approved by the committee constituted by the higher education, out of which 1 crore has been sanctioned in this year.

The major works completed this year are the following: Ladies Hostel Building, Library Building-Second part using M P fund, Shuttle Court, two multiple purpose courts, boat shaped structure and a hut as student amenities and an all Ladies Toilet. Furniture for Ladies Hostel, Seminar Hall, Computer Lab has been purchased during this year. The Lab & Library items, Projectors and Lap tops to all departments and Seminar Halls have also been purchased. The works with PWD include compound wall for Ladies Hostel, Student amenity centre with Canteen, Post Office and Co-operative store, Library building and echo proofing of auditorium. The auditorium is furnished with sound system, Dias kind fully fledged curtain set and its roofing with name board using the CDC and PTA funds. Napkin incinerator is also installed in the Ladies Haven using the CDC funds. The windows of Science block was fenced to protect from the play ground.

Besides the vibrant functioning of NSS, NCC, the College Union activities are taken up through media club, Film club, Palliative Care Unit, Malayalam Clubs, Nature Club, Women's Cell, IQAC Cell and so on, *Onam, X Mas, Iftar* etc. are being celebrated in the College

in a commendable manner. 150th anniversaries of RabindraNatha Tagore were celebrated in Collaboration with District Information Bureau, and of Swami Vivekananda by Chinmayanantha Trust and NSS wing. Three day career development work shop was conducted in collaboration with University Employment Bureau, three day work shop in women empowerment by Sakshi team and Kalaripayattu Exhibition by Youth Affairs Department. Student interaction programme with eminent writers were conducted in collaboration with National Book Trust. A protest meeting and march were organised to pay homage to the brutally killed hapless gang rape victim girl in Delhi. Eminent personalities like Dr. M.K. Muneer (Panchayath and Social Welfare Minister) Sri. P.K. Abdurabb (Education Minister) Dr. K. V. Mohankumar (District Collector), Dr.Punathil Kunhabdulla, Dr. Thomas Isac (Former Finance Minister) Sri. C.P John (Planning Board Member) Smt. Sreemathi Teacher (former Health Minister) Dr. M.G S. Narayanan, Dr.RajasekharanPillai, Saradakutty Teacher, Kalpetta Narayanan, K.P.Ramanunni, Nilambur Ayisha, KabithaMukhobadhyaya, Prof.A.K. Premajam (Mayor), Smt. Kanathil Jameela (District Panchayath President), Prof. K. Raveendranath (Pro Vice Chanceller,Calicut University) Dr.Kuttikrishan (Pro Vice Chanceller,Kannur University) have participated in various programmes in our college this year. We have also achieved appreciable records in B Zone festivals and sports. The academic standards of the college have also been steadily rising and we are proud to have many students qualifying the NET Exam last year. The college is blessed this year by the sanctioning of two more PG Courses.

The Alumni of this College constitutes distinguished personalities who have made their indelible marks in political, media, cultural, Social work, Police, Judicial and academic realms. 18 teachers of this College are its alumni. Very active and committed Alumni Association, Old teachers forum, and Parent Teachers Association are also working in the College.

The College was one of the major colleges in Kerala with more than 3000 students 300 staff when the Pre-degree courses were in vogue and were not delinked from the college system. The college had also evening courses in those days. However, when the Pre-degree courses were delinked and evening courses were abolished the college was downgraded as a Second grade College with less

number of courses, students and staff following the new norms of the UGC.

Nowadays the rush towards admissions is so high as more than 12000 students have been applying for about 450 seats in degree courses during each year. This explicitly shows the need for more courses and seats. During the Golden Jubilee year, we are planning to get more courses, more buildings, more infrastructural facilities, maintenance of the existing building, and total renovation of the campus along with enhancement of the academic standards without forgetting the social commitment.

In fact, this issue of a our journal is indebted to a national seminar series titled **Spectrum 2012** which was held from 1st to 22nd November, 2012. As far as the history of the college is concerned , it was an unprecedented academic as well as intellectual brain storming in which altogether 161 papers from different disciplines were presented by eminent scholars, distinguished teachers and promising research scholars. End of each session was followed by scintillating discussions among the participants. I am thankful to all eight departments of the college in materializing such a massive and fruitful 'academic carnival,' which was indeed an unambiguous reflection of our pursuit for genuine knowledge production and its dissemination. But for **Prof. Imbichi Koya.K,** the general convenor of the seminar with sharp organizational skills this would not have been a memorable event. This volume consists of selected papers presented in the seminar series. This volume is sponsered byu PTA. I express deep gatitude to the PTA (2012- 2013) for their concern and support in the acadamic pursuit.

Prof..B.K Viayan
PRINCIPAL

Impact of Globalisation Upon Rural Poverty- Indian Experience

Prof. P.M. Raghavan
Dept. of Commerce, Govt. Arts & Science College, Kozhikode.

INTRODUCTION

The history of counting the poor in India can be dated back to the 19th century. The earliest effort to estimate the poor was " Dadabhai Navaroji's poverty and unbritish rule in India" in which he estimated a subsistence based poverty line at 1867-68 prices. Using the diet prescribed to " supply the necessary ingredients for the emigrant coolies during their voyage living in a state of quietude" which includes rice or flour, dhal, mutton, vegetables, ghee, vegetable oil and salt", he came up with a subsistence cost based poverty line, ranging from Rs. 16 to Rs. 35 per capita per year in various regions of India Mehta & Bhide).

POVERTY

Poverty is the state of one who lacks a certain amount of material possessions or money . There are several definitions of poverty depending on the context of the situation in is placed in and the views of the person giving the definition. According to world bank "poverty is pronounced deprivation in well- being and comprises many dimensions. It includes low incomes and inability to acquire the basic goods and services necessary for survival with dignity . Poverty also encompasses low levels of health and education , poor access to clean water and sanitation, inadequate physical security, lack of voice and insufficient capacity and opportunity to better one's life." They have little or no material means of surviving – little or no food, shelter, clothes, healthcare, education and other physical means of living and improving one's life.

Some of the definitions of poverty are relative rather than absolute. Poverty reduction would not be considered to apply to

measures which resulted in absolute decreases in living standards but technically lifted people out of poverty. Poverty reduction measures like those promoted by Henry George in his economics classic " Progress and Poverty " are those that raise or are intended to raise, enabling the poor to create wealth for themselves as a means for ending poverty for ever.

The profile of poverty in India are-

·Poor are mostly found in rural areas and urban slums.
·Land distribution is the major cause for rural poverty.
·Poverty is greater among rural women.
·Larger the family size, the greater is the poverty level.

RURAL POVERTY

Rural poverty refers to poverty found in rural areas including facors of rural society , rural economy and rural political systems that give rise to the poverty found there. Rural poverty is discussed in conjunction with spatial inequality ie, the inequality between rural and urban areas-both are global phenomena. Eradicating global poverty effective policies and economic growth remains a challenge for the international community.

Poverty remains a predominantly rural problem with a majority of the world's poor located in rural areas. It is estimated that 76% of the developing world's poor live in rural areas . Individuals living in rural areas tend to have less access to social services.

RURAL POVERTY DETERMINANTS

Economists may have differences in methodology and their estimates may vary in magnitude but there is a general consensus that –

·Percentage of population below poverty line is declining, and
·The absolute number of poor is increasing over the years.

According to the researcher, the poverty determinants are-

Quality of food, shelter and cloth
Condition of health
Level of annual income
Employment status
Social status
No of amenities used and their current price
No. of sources of income
Education level, and
Properties holding.

INDIAN RURAL POVERTY – A SECONDARY DATA ANALYSIS

Rural Poverty reduction is a debatable item even in this 21st century among the policy makers and planners of the country. .

The basic reasons for rural poverty in India are:-

· Unequal distribution of income.

- High population growth.
- Illiteracy.
- Large families. And
- Caste system.

The problems of rural poverty are the presence of malnutrition, illiteracy, diseases and long term health problems. Besides these, unhygienic living conditions, lack of proper housing, high infant mortality rate, injustice to women and social ill- treatment of certain sections of society are also there.

Against these India govt. took so many steps, and some of them are-

- Small farmers' development programme.
- Drought area development programme.
- Minimum needs programme.
- National rural employment Programme.
- Assurance on employment. .

In this paper , the researcher checks the impact of globalisation upon rural poverty reduction.

GLOBALISATION

There is no need of much explanation to the term ' globalisation' to scholars and researchers. since 1990's globalisation has come to dominate the world with the breakup of the former Soviet Union. The process of globalisation accelerated in 1980's When Ronald Reagan and Margret Thatcher preached free market ideology in the United States and United Kingdom. The international Monetary fund and World Bank (known as Brettenwoods twins) which originated during World War II as a result of the UN Monetary and Financial Conference at Brettenwoods. New Hampshire, in July 1944 , as a part of a concerted effort to finance the rebuilding of Europe after the devastation of world II and to save the world from economic depression- became the missionary institutions, through which these ideas were pushed on the poor countries who are often willing to become ' converts' to obtain funds. This led to Liberalisation and Privatisation. In many countries , liberalisation means removal of govt. interference in financial markets and barrier to trade and privatisation means converting the state ru industries and firms into private ones. The task of ensuring global economic stability was assigned to IMF and eradication of poverty was assigned to World bank.

The Globalisation- removal of barriers to free trade and closer integration of National economies- can be a force for good and that it has the potential to enrich everyone in the world particularly poor. The opening up of international trade has helped many countries grow far more quickly than they would otherwise have done. International trade helps economic development when country's exports drive its economic growth. To the proponents of globalisation, it is progressive

and developing countries must accept it, if they are to grow and to fight poverty effectively.

In India it was in 1990 that the first economic liberalization policies were initiated by the then Finance Minister Dr. Manmohan Singh to encourage the wake of globalisation following a major crisis that led by a foreign exchange crunch that dragged economy close to defaulting of loans. After the advent of so called LPG era, the economic condition of India has significantly increased. Over the years, India has gradually became 4th largest economy in world in terms of the Purchasing Power Parity (PPP). The per capita income has increased which has improved the standard of living of masses. Due to liberalization policies, the service sector has attained a tremendous growth during the periods of globalisation.

The impact of globalisation upon Indian rural poverty reduction is tested with the data of two variables against the poverty determinant annual Income viz:-

- Increased rate of GDP, and
- Poverty ratio.

GDP composition

In 2011-12, the share of service sector in the annual Gross Domestic Product (GDP) is 59% where the share of agriculture and industrial sector is 13.9% and 27.1%. This is because many people in the developing world prefer low paying job in a industrial or service sector than staying in the agriculture which is more attractive in terms of status and income.

Table-1

Sectoral composition of GDP in India (from 1950-'51 to 2011-'12) (in Percentages)

Years	Agriculture	Industry	Service
1950-51	53.1	16.6	30.3
1960-61	48.7	20.5	30.8
1970-71	42.3	24.0	33.7
1980-81	36.1	25.9	38.0
1990-91	29.6	27.7	42.7
2000-01	22.3	27.3	50.4
2010-11	14.5	27.8	57.7
2011-12	13.9	27.1	59.0

Source: Economic Survey 2012

The major portion of the poverty level in India is from the rural areas whose major sources of income is agriculture and farming. Due to globalisation Indian agriculture has improved to some extent

which has helped to reduce the poverty problem of rural masses. Earlier farmers used traditional farming techniques for growing crops. Due to globalisation and introduction of better equipments , there has been a considerable improvement in the techniques of agriculture which has increased the produce in terms of quality and quantity. The farmers have started earning more and have improved the per capita income and standard of living. In order to help the farmers to buy expensive equipment , the government grant financial assistance through regional Rural banks (RRBs) and national bank for agriculture and rural Development(NABARD).

Poverty Ratio

Planning commission as the govt.'s nodal agency , estimates the incidence of poverty at the national level, on the basis of large sample survey on household consumer expenditure conducted by the National Sample Survey Organisation in every year. The planning commission decides the poverty cap in terms of calorie intake. The poverty line is fixed as the prices of commodities corresponding to the per capita calories requirements of 2400 in rural areas and 2100 in urban areas. The monetary expenditure per capita needed for meeting these calories requirements is revised periodically taking into consideration the rise in prices of consumption goods. The cost of other expenses like education expenses , hospital expenses etc. Has not taken into consideration while fixing the monetary limit. The Poverty ratio in India both in rural and urban areas in pre- globalisation and post- globalisation period is shown as below :-

Table-2

Rural Poverty ratio in percentages

Period	Rural	Urban	combined	Incidence of poverty in million
1983-84	45.6	42.2	44.8	32.4
1993-94	37.3	32.4	36.0	32.0
2004-2005	28.3	25.7	37.2	31.5
2009-2010	33.8	20.9	27.5	37.6
2011-12	26.0	19.0	29.8	NA

Source: NASSO survey various rounds.

When we analyse the above, We can see that the poverty ratio is declining during post globalisation period. During the pre- reform period, the poverty ratio was 45.6% in rural areas and 42.2% in urban areas. At the beginning of the reform period in 1993-'94, it was reduced to 37.3 % and 32.4 % respectively. In the latest estimate of Planning Commission, the poverty ratio in 2011-'12 is 26% in rural areas and 19.0% in urban areas. But the absolute number of poor in India is

increasing because of the increase in population. As per the data available, the ratio of poverty reduction between 2004-'05 and 2009-'10 was 1.5 % every year where as it was 0.7% between 1993-'94 and 2004-'05. In March 2011, world bank has stated that 32.7% of the total population of India fall below the International poverty line of US $ 1.25 per day.

CONCLUSION

Globalisation has a positive impact on the reduction of Indian rural poverty. The marginal decline in reduction of rural poverty is due to the increase in the population. The objective of many of the schemes for poverty alleviation is defeated due to the explosive population growth. The growth rate of employment in agriculture sector is low as compared to industrial or service sector. The use of labour- saving devices in agricultural sector caused the annual growth of employment in agriculture low. Even though one of the aim of globalisation is to take advantages of multi- lateral trade system and the modern technology, the developed countries reaped the advantages than the developing nations.

Select references:-

1.Joseph Stieglitz; **Globalisation and its Discontents** ; Penguin Books pvt ltd; New Delhi,2002.

2.Sharma S.S.P; **serials Publications**, New Delhi.

3.MeenuAgarwal; **economic rforms , Unemployment and Poverty**,New century Publications, New Delhi.

4.ReetaMathur; **Economic reforms and Poverty alleviation**,Sublime Publications, Jaipur.

5.Economic Survey 2012.

Can Dalit Histories Reshape the Contours of Dominant Historiography?

Lisha.K.K.
Asst. Professor of History Christ College, Irinjalakkuda

The latter decades of 20th Century witnessed the emergence of Dalit history in India. Dalit history, practiced by a very few in an earlier period, mostly activists and amateur historians, was in the intellectual ghetto of dominant historiographical streams in our country. However, nowadays even though it has not been completely able to break out of this intellectual ghetto, its historically suppressed voices have been heard more frequently than before on our emporium of academia dominated by various hues of elite historiographical currents. Now we see a sturdy determination on the part of the Dalit scholars to recover their own history, a history that had been unjustly banished from view, a history that could serve to reinforce Dalit politics by offering a historically grounded account of Dalit identity as a group distinct from others. As publications come out now and then based on Dalit themes, sober people no longer ask the question 'Is it possible to write a history of Dalits?' (and what might it look like?). Interestingly, today we are witnessing a special panel on 'History and Historiography of Dalits' at Indian History Congress. More recently, South Indian History Congress in its 30th session at Sreekrishna Devaraya University, Ananthapur organized a symposium on Contemporary Dalit movements in Southern India. In a nutshell, Dalit history, history of a people with centuries of perennial subjugation and oppression no longer

needs 'commercials' these days. Nevertheless, it is disheartening to notice that the so-called progressive universities like J.N.U, D.U, Jamia Millia Islamia etc. haven't yet included Dalit history in its course structure.

It is no accidental that the emergence of Identity histories all over the world from the last quarter of the last century approximately coincides , if not converges, with the emergence of historical writings with Dalit perspectives in our country. The unprecedented sprouting of Identity histories in the west which range from Gender to Queer studies owes mainly to the poststructuralist intellectual currents in the western universities since the end of the 1970s onwards. In spite of categorical dismissal of history as a discipline on the part of some poststructuralists (textual post structuralism), the methods and agendas of post structuralism have become enormously influential in historical writing.[1] Poststructuralist challenge has progressively reshaped the objects of historical research since the 1980s. Poststructuralist thinkers mounted a powerful critique of prevalent historical practice, focusing in particular on historian's reliance on written texts as a guide to events and experiences of the past. Borrowing various techniques of deconstruction from literary critics, poststructuralist historians analyzed historical documents as literary artifacts, placing at the heart of their work an exploration of the internal structure and internal logic of these texts.[2] Rather than seeking to reconstruct the past 'as it really was', poststructuralist historians preached the analysis of discourses, of representation and of the construction of social categories. This had the salutary effect of renewing and expanding techniques for the critical reading of sources. Poststructuralist also called in to question the very epistemological base of the new social history. Apart from this tectonically significant theoretical turn, the political upheavals and transformation in the so-called 'cow belt' of the country have also played a decisive part in the emergence of Dalit historiography. A major spurt in the histories of Dalits occurred at the birth centenary year of Baba Saheb Ambedkar in 1991, which had provoked a gamut of publications and the surge of academic interest in Dalit studies and the Dalit movements. The decade of 1990s saw numerous micro level studies on various aspects of Dalit life, their sensitivities and consciousness. Now let us briefly delineate the major arguments of Dalit historiography vis-à-vis the dominant streams of Indian historiography.

Nationalist historiography, which until recently had the status of the 'grand narrative' of the struggle for freedom, most often devalued

and rarely acknowledged the non-elite and non-brahmin contribution towards the struggle for independence. The acts of the outcastes also known as Harijans, Depressed classes, Untouchables, Scheduled Castes and so on are dubbed as 'parochial' 'pro-colonial' or even 'anti-national' in nature in nationalist historical narratives. Nationalist historians by and large did not critically engage with the role of the Dalits either in anti-colonial struggles or in their own upliftment. The only paragraph Mazumdar keeps aside to Dalits regards them as objects of philanthropic and social work conducted by others.[3] In another work Mazumdar referred to Ambedkar and Dalits as mere political bargainers.[4] Mazumdar depicted Congress and Gandhi as the pivotal forces of the national struggle for freedom and vilified Ambedkar as a blind critic[5]. More astonishing, if not disgusting is the treatment of Bipan Chandra. He confined the description of Dalits to a three page section on the struggle against caste assigning only a nominally activist role to them.[6]. However, his later works lost that minimal focus too[7]. In this work he uncritically glorified the Indian National Congress in general and Mahatma Gandhi in particular and unabashedly placed them at the core of the movement with other major movements including working class and peasant movements having a complex relation with Congress and only communal and casteist movements forming an alternative stream of politics which were neither nationalist nor anti imperialist, but with loyalist pro-colonial tendencies. One of the important historians deserving mention is Sumit Sarkar who included a brief section on the Mahar Movement in his work on modern India.[8]

When we delve into the dominant streams of the Marxist Historiography, some of them utterly rigid and extremely positivist in nature, One at once realizes its failure to address the issues of caste within the analytical framework of classical Marxism. Marxist historians, working within stiff class parameters, show a marked reluctance to address issues related to caste. Marxists have always given primary to class and are being oblivious of the perennial pan Indian reality of caste. They have enticed Dalits, among others, with a dream of a liberated classless society. This dream created a mirage that once a classless society was realized and established, it would end all other exploitative and dominating social structures. This dream had the power to lure Dalits and they took it for granted that the struggle for liberation had only one form: the struggle against class exploitation[9]. The class perspective of the Marxists which had turned

the Dalit Movement as 'divisive' and pro-British, was challenged from within. Gail Omvedt forcefully noted that Marxists have to think seriously about the theoretical basis for an immediate practical solution to the problem of caste oppression. Gail Omvedt located the Dalit Movement in the framework of Immanuel Wallerstein, as 'anti systemic' which in the language of functionalist sociological theory a 'value oriented movement' as opposed to 'norm oriented movements'[10]. Even the most sober Marxists historians in the west for example the late Eric Hobsbawm were also critical, if not contemptuous, of all kinds of identity histories. According to Hobsbawm a history which is designed only for Jews or African-Americans or Greeks or Germans or proletarians or homosexuals cannot be good history, though it may be comforting history to those who practice it"[11]. He was of the view that historians, however microcosmic, must be for universalism because it is the necessary condition for understanding the history of humanity, including that of any special section of humanity.[12]

The beginnings of the 1980s witnessed a trend setting turn in Indian historiography, passionately hailed by its proponents and sympathizers as a paradigm shift in the historiography of Indian nationalism. The Subaltern School spearheaded by Ranajith Guha derisively dismissed colonial, nationalist and even Marxist narratives of Indian Nationalism as elitist and placed at the centre of the movement subaltern struggles which were carried out independent of the elite[13]. This school which in the later stages has embraced the poststructuralist linguistic turn has attempted to create newer ways of re-writing South Asian history. Peasant resistance and peasants consciousness in colonial India and the relationship between the peasantry and the national movement were the two major recurring themes of this new school, which actually drew its intellectual inspirations from the 'History from Below' movement heralded in Britain by the communist party historians group in the 1950s.

According to Ranagith Guha the term subaltern, a term taken from Antonio Gramsci's writings, comprises under its fold 'the lesser rural gentry, impoverished landlords, rich peasants and upper middle peasants.' However, Dalit Scholars like Yagathi Chinna Rao has vehemently criticized Subaltern Studies for excluding the socially oppressed, economically exploited, and politically marginalized landless agricultural labourers and Dalits from the ambit of the 'Subaltern' construction.[14] Ironically, the very same rural gentry and

the impoverished landlords who come under the category of 'Subaltern', were the direct oppressors and exploiters' of Dalit masses. Precisely for this reason Dalit historians like Chinna Rao distinguish their writings from the 'Subaltern' and prefer to call their historical constructions as 'Sub-Subaltern'[15] They underscore the need to move beyond the 'Subaltern' owing to its limitations as an analytical category.

On the other hand, scholars closely associated with the Subaltern project like Dipesh Chakrabarthy has mounted staunch criticism against Dalit historians. Dipesh Chakrabathy is of the view that Dalit historians have not always cared for evidence and they write with the clear and explicit intention to eschew the use of 'sources' as evidence and to base their history on experience alone. In most of the so called Dalit histories invented pasts are blended with history, myth, legend, religion, and so on. Such histories are completely and deliberately dominated by particular points of view. In other words the hall mark of the them is extreme perspectivalism.[16] To this serious allegation of Chakrbarthy Dalit historians retort that there is no absolute truth and ther can be infinite readings of historical events.[17] This is of course a poststructuralist answer to the above mentioned criticism.

Dalit historians contend that Cambridge historiography, though it challenges the ideological premise of the nationalist narrative, does not initiate a dialogue with the social periphery and projects lower castes as mere passive followers of the elite leaders.[18] These are the major arguments of Dalit historiography vis-à-vis the dominant streams of Indian historiography. Dalit historiography establishes its own methods by contesting the colonial, national, Marxist and Subaltern approaches to Indian history. However, due to the lukewarm interest shown by the ' mainstream' historians, Dalit studies have been struggling to question the entrenched Brahmanical traditions and write history from the abyss. Nevertheless, nobody can overlook the fact that a group of young Dalit intelligentsia have emerged and their ultimate objective is the realization of the project of De-Brahminization of Indian history.

Notes and References:

1.Alex Callinicos distinguishes between Derrida's 'textual poststructuralism' and Foucault's 'worldly poststructuralism.' Foucault did not entirely abandon the notion of recovering truth of the past. Textual poststructuralists declared historical writing to be a branch of fiction, and claimed possession of the special techniques required to

understand it. They effectively constituted historians as an object of study for literary critics.
2.Kevin Passmore, 'Post structuralism and History', in Stefan Berger, Heiko Feldner and Kevin Passmore (eds), *Writing History Theory and Practice*, London, 2010, p.125.
3.R.C.Mazumdar et.al., *An Advanced History of India*, New Delhi, 1958, pp.959-60.
4.R.C.Mazumdar, *The History and Culture of the Indian People: Struggle for freedom*, Bombay, 1969, p.479.
5.Ibid., p.523.
6.Bipan Chandra, *Modern India*, New Delhi, 1986, pp.231-33.
7.Bipan Chandra et.al., *India's Struggle for Independence*, New Delhi, 1988.
8.Sumit Sarkar, *Modern India 1885-1947*, New Delhi, 1983, pp.56,243,328-30.
9.M.Dasan, V.Pratibha, Pradeepan Pampirikunnu and C.S.Chandrika (eds), *The Oxford India Anthology of Malayalam Dalit Writing*, New Delhi, 2012, p.XIV.
10.Gail Omvedt, *Dalit and Democratic Revolutions: Dr. Ambedkar and the Dalit Movement in Colonial India*, New Delhi, 1994, p.10.
11.Eric Hobsbawm, *On History*, London, 1997, p.365.
12.Ibid.
13.Ranajit Guha, *Subaltern Studies: Writing on South Asian History and Society*, Delhi,s 1984, p.8.
14.Yagati Chinna Rao, 'Dalits and History Writing in India: Some Historiographical Trends and Questions' in Sabyasachi Battacharya (ed)., *Approaches to History: Essays in Indian Historiography*, Haryana, 2011, pp.329-30.
15.Ibid., p.331.
16.Dipesh Chakrabarty, 'The Public Life of Hisory: An Argument Out of India', in *Post Colonial Studies*, vol. 11, no. 2, 2008.
17.Yagati Chinna Rao, op.cit., p.332.
18.Gopal Guru, 'Dalit Movement in Mainstream Sociology', in *Economic and Political Weekly*, 3 April 2003.

Higher Education: A Shifting Turf

Dr.P.J.Vincent
Asst.Professor of History, Govt.Arts & Science College,
Kozhikode-18

The higher education sector is the vital area where the neo liberal policies are deliberately implemented. The thrust of education policies since 1990s was towards the systematic reduction in public spending on education, privatization of education sector and commodification of knowledge. The various steps taken by the MHRD to commercialize knowledge and privatize higher education made this sector an area of relentless struggle. The practice of neo-liberalism since 1991 has led to the emergence of a class of neo-rich people. The deluge of reforms in the higher education sector initiated by the second UPA government only caters the needs and interests of this well-off class and global capital.

To fill the fissures induced by the dearth of Higher Education in India the Foreign University Entry and Operation Bill has proposed 79 private universities and operation of foreign universities. In the neoliberal context, direct state investment in the higher education sector is supposed to reduce to the minimum. The state is to play a very little role in the running of higher education institutions and universities. The duty of the state is limited to provide the legal framework for liberalization of education. The Union Ministry of Human Resource Development is actively pushing a series of legislation on higher education reforms in the parliament, including the much debated Higher Education and Research Bill. The other important bills being

the—Higher Education and Research Bill 2010, Govt. of India 2010; The Foreign Educational Institutions (Regulation of Entry and Operations) Bill 2010 (Govt. of India 2010); The National Accreditation Regulatory Authority for Higher Education Institutions Bill 2010 (Govt. of India 2010); The Prohibition of Unfair Practices in Technical Educational Institutions, Medical Educational Institutions and Universities Bill 2010 (Govt. of India 2010); The Protection and Utilization of Public Funded Intellectual Property Bill 2008 (Govt. of India 2010); and The Universities for Innovation Bill 2010 (Govt. of India 2010).

N.R.Madhava Menon, the renowned legal educationist and member of the task force that drafted the Higher Education and Research Bill argued that these bills would be a radical departure from the existing non-performing multiple regulatory system to a decentralized, disclosure based, self regulating arrangement.[1] He made it clear that the National Commission for Higher Education and Research (NCHER) proposed under the bill "is more of a friend and philosopher than a powerful regulator..."[2]. The traditional role of the government as a provider, promoter and regulator of education is replaced with aureate concepts like 'friend', 'philosopher' and 'facilitator'. It is clear that these bills intended to effect a systemic change to commercialize knowledge and education. The idea of 'self regulating arrangement' will usher autonomy without accountability. The expansion of higher education is left with private capital. It is the commerce ministry, not the education or HRD ministry that defines education policy.[3] The argument indicates that the conventional areas of knowledge production and dissemination will come to an end. Education will become a commercial enterprise lacking social control. Public spending on education is similar to spending on healthcare or infrastructure. In a democratic system it is the duty of the state to ensure equal access to all public services like education and healthcare. From an economic perspective, it is a public good. From another perspective (that of a social contract) it is the raison d'être for the government's very existence. Relying solely on private capital and foreign education providers (FEPs) to expand higher education will adversely affect the national interests.

The process of expansion of education has direct linkages with the industrial requirements. To cater the industrial needs, emphasis has been given to commercialized courses in various branches of management and technical education. Education is seen

primarily as a tool to augment the skill level of workforce and multiply labour productivity. In the neo-liberal context, education has transformed into an industrial resource. The higher education becomes industrial research based and universities industries-linked. Contextually, the concept of human capital denotes the technical manpower with necessary skills for industrial and financial operations. The quality of human essence is marginalized. The thrust of the higher education process is to develop required number of technocrats and managers which is considered 'an investment,' like machinery. In the pre-liberal period (before1991) various kinds of research in the medical service, technology, commerce and agricultural sphere were confined to, and rested with the government; its utility meant for the populace. In the post 1991 era, the industries linked knowledge-production and appropriation; increasingly controlled by MNCs. The biggest beneficiaries of erstwhile and present science research are Reliance, Tata, and Airtel in communication; Wipro and Infosys in software; Apollo, Fortis and Max Health Care in medical sciences; financial conglomerates of commerce related higher education (MBA,CA,CS,ICWA and research) and recently in agriculture Mosanto and Dow.[4]

The principle of endless accumulation and subsequent pauperization provides the objective framework for rethinking and reorganizing the forms of struggles against liberal globalization. The neo-liberal practice, i.e. the privatization and commercialization of higher education, started with the 1994 World Bank study "Higher Education: Lessons of Experience" (World Bank,1994).[5] This pointed out that higher education was a non-merit good as the beneficiaries are those who pursue it. Further, as the general public gets only marginal benefit from higher education, this sector must be privatized. This unscientific and parochial view of higher education was disowned by World Bank itself in its study "Constructing Knowledge Series" (World Bank 2002).[6] This revision argued that "quality education for all at all levels" must be ensured. But, unfortunately, the second UPA regime, conforming to the former view, emerged all out for corporatization of professional education. To augment this process professional and technical education sectors are dissevering from conventional universities. Specialized universities or the so-called 'Smart Universities', like the medical university and the technical university, will only serve to limit the operational area of existing universities and thus undermine the very concept of 'university'. The

bill on universities for innovation (2010)[7] prescribes procedure for establishing market friendly universities set up by the so called not-for-profit consortiums. Through UGC, public funds can be transferred to this kind of 'New Generation Universities'. They are given academic and administrative autonomy without accountability. In the circumstance of this process gathering momentum, the traditional universities will be transformed into arts and science universities, an appellate academic body of arts and science colleges. Subsequently, humanities and fundamental sciences are pushed to the fringes and undue attention given to technology. The National Knowledge Commission (Report to the Nation 2006-2009)[8] recommended that the nation's future and its ability to compete in the global market depended greatly on how it generates ideas and innovates in science and technology. The monetization of technology and commoditization of information made the higher education arena techno centric. Countries like India overemphasized the production of marketable technology and even failed to tap the possibilities of humanities.

In the circumstance of 'knowledge explosion' the process of production and dissemination of knowledge has increasingly come under the control of network corporations. State investment is negligible and has very little role in the running of these new universities and institutions. The expected expansion of higher education contemplates private capital. In this framework the traditional universities functioning solely on public money will not survive. Hence, modernization and diversification of the process of knowledge production and dissemination with people's participation is necessitated for the survival of public funded universities and colleges. The failure of the public funded segment of arts and science colleges and traditional universities to expand has hampered the access of students, particularly from the more peripheral/marginalized sections of society, to higher education.

References

1.N.R.Madhava Menon,Interview to The Hindu Education Plus, January 16, 2012.

2.For details see Government of India Ministry of HRD (2010) "The Draft Higher Education and Research Bill 2010"

3.For details see Punnaya Committee Report, UGC 1993); Swaminathan Committee Report, (AICTE,1994); Birla-Ambani report on the policy Framework for Reforms in Education(2000)

4.Dhananjay Rai,"Foundational Knowledge and De-decentring Tendency"

in Indian Researcher, issue no.1,Vol.no.1,(New Delhi,2011),p.55.
5.World Bank (1994), Higher Education: Lessons from Experience, Washington D.C.
6.World Bank (2002), Constructing Knowledge Societies: New Challenges of Tertiary Education, Wasgington D.C.
7.Government of India, Ministry of HRD (2010) The Draft Bill on "The universities for innovation Bill 2010".
8.Government of India (2006), National Knowledge Commission. Report to the Nation.

Adverscapes—A Discursive Space

Dr.Sunitha Srinivas.C
Asst. Professor of English, Govt. College Mokeri

Advertising tries to make brands in an oversaturated market stand out and be original to stay ahead of the rest. It is a dynamic graphic field of images, music, theatrical performances, superimposed illustrations, narration, and other elements, which reinforce each other to achieve their effect. In advertisements integration of sight, sound, motion and colour offers extraordinary flexibility to make dramatic and lifelike portrayals of products and services. It includes those activities by which visual or oral messages are addressed to the public for the purposes of informing them and influencing them either to buy merchandise or services or to act or be inclined favourably toward ideas, institutions, or persons featured. An advertisement is to create a favourable impression, and give the right understanding of the product, thus involving issues of rights within itself. Contemporary life is to a large extent enveloped, even engulfed by 'adverscapes'—a landscape covered with advertisements one sees around him/her, through its display in print, on television, internet and other media. Choosing from the wide range of products, one's purchase affects the choices on offer and determines what succeeds and fails in the market. Advertising is an industry which wields considerable power—being linked to a chain of marketing practices which function to sustain the flow of goods on which the economic system depends.

Within cultural theory advertising has often been seen as emblematic of the culture in which it has become all pervasive. For

F.R Leavis advertising epitomized the "exploitation of the cheap response" which characterizes contemporary "mass civilization". Theodor Adorno and Max Horkheimer argued that advertising pervades the 'culture industry', subsiding the 'ideological media' and turning culture into an 'assembly-line' whose standardized products it furnishes with artificial differences. For contemporary theorists too advertising functions in an emblematic way, creating an ideology of its own. The French philosopher Jean Baudrillard argues how it 'invades everything'. Both public and private spaces disappear, as does the separation between them, to be replaced by 'great screens on which are reflected atoms, particles, molecules in motion,' in the 'era of hyperreality.' He claims in his influential *Simulacra and Simulations* that communication technologies, capable of infinite replication and wide dissemination of information, have initiated 'a world of simulation' that now functions to supplant the real world. In the postmodern world, mass reproduced representations lose their originals and the 'real' is scarcely discernible. Baudrillard coined the term 'hyperreal' to describe the way in which the media now dominate our perception of the outer world. A media representation becomes a hyperreality (a reality that is more real than that which we can directly experience in the outside world) with the reality encountered in the world itself a pale shadow of this.

Adverscapes engender an 'imaginary real' that reflects nuances of popular culture and discourse. These socially constructed 'unreal'/digitally manipulated images (established through advertising) fill the consumer with a desire to 'possess' the product, its consumption maintaining and ensuring the continuity of the 'elusive imaginary.' The term *mediascape* (used by Arjun Appadurai to describe and situate the role of electronic and print media in "global cultural flows," which are fluid and irregular as they cross global and local boundaries.) describes the way that visual imagery (also visual culture) impacts the world. Such imagery comes from books, magazines, television, cinema, advertising (adverscapes) that can directly impact the landscape and also subtly influence, through persuasive techniques and an increasingly pervasive presence, the way people perceive reality. Mediascape indexes the electronic capabilities of production and dissemination, as well as "the images of the world created by these media". They are characterized by being image centered, narrative based and by their ability to offer a "series of elements...out of which scripts can be formed of imagined lives" ("Disjuncture and Difference").

Emerging as an instance/means of popular discourse, adverscapes (as a part/subsystem of the existing mediascape) target a mass audience, envelop and 'create' new images of culture. It contributes toward the construction of an 'imagined community' ('imagined' to mean 'perceived'—the perception of space (an 'imagined geography'—a tool of power) created through certain images, texts or discourses (advertising/adverscapes), that gorges on the images constructed by the media, for its 'existence' and 'happiness'. These cultural images forged by adverscapes contribute towards the hyperreal existence. Appadurai articulated a view of cultural activity known as the 'social imaginary' (from the original notion of psychoanalyst and theoretician Jacques Lacan that indicated the cultural practices and values of a particular culture/community). Drawing on Lacan, Appadurai conveyed that the imagination is "an organized field of social practices" that exist as social facts, social structures and/or cultural norms that are external in relation to the individual ("Disjuncture and Difference").

Mediascape contextually describes the visual culture. As a part of the mediascape, advertising intrudes on the surrounding landscape with bright colours, lights and large fonts. Adverscapes in general contribute negatively to the mental climate of a culture by promoting products as providing feelings of completeness, wellness and popularity to motivate purchase. The lines between the 'real' and the fictional landscapes become blurred in advertising, with the result that the further away these audiences/consumers are from the direct experiences of metropolitan ('modern') life, the more likely they are to construct 'imagined worlds' which are chimerical and aesthetic. It is resuscitated, energized and maintained by advertising/adverscapes. Mediascapes are results of the diffusion of the ability to produce media images and the global spread of media images themselves. They are deemed to provide 'large and complex repertoires' of images (of beauty/fairness, status, masculinity/femininity, culture, class etc.) and narratives to local groups around the world, which are used in creating local narratives, and providing metaphors through which people live—seen in adverts for cosmetics, automobile, jewellery etc. .

The media environment we occupy affects our life. Advertising occupies a pivotal role in the social construction of reality—as a cultural artifact, a social fact, a meme (an idea, behavior or style that spreads from person to person within a culture. A reality with inherently conflicting elements of heterogeneity and global homogeneity—an 'imaginary social'). It subtly influences through persuasive techniques

and an increasingly pervasive presence, the way people perceive/create 'reality'. Instances of cultural jamming disrupt the unconscious thought process that takes place when most consumers view popular advertising and bring about a 'detournement', trying to evoke reaction. People have a motivational drive to reduce cognitive 'dissonance' (as in subvertising which attempts to cut through the glitz of a mediated reality and, momentarily, reveals a 'deeper truth' within) by altering existing cognitions or adding new ones to create consistency (a 'recuperation' wherein the subversive, conflicting thought, radical ideas and images become 'safe' and commodified). With passing time, the sophistication of advertising methods and techniques has advanced, enticing and shaping and even creating consumerism and needs where there has been none before, or turning luxuries into necessities. The overwhelming amount of advertising and its prevalence in mass media leaves no doubt that advertising leaves an indelible imprint on our social and cultural values. Advertising has become a kind of 'social guide', depicting us in all the myriad situations possible to a life of free choice. It provides ideas about style, morality and behaviour.

Adverts cater to all sections of society and address varied themes. Advertising affects the whole world and India is no exception to it. It has re-engineered the mindset. In the present era, advertisement agencies are redefining the laws of living for Indians. The TV screen spells a soothing escape from inadequacies and a harried existence, busy enticing viewers in seeing a world that arises essentially out of their make-believe assumptions. Advertisements play a crucial role in defining not only the patterns of understanding but they are focused also on changing the reactions such perception arouses in people. Good at reading the pulse of the masses, they are replacing the good old passions with new found 'obsessions'. It is through advertisements that the good-old sweets are getting replaced by chocolates—*kuch meetha hojaye*. While the advert from Bhima (jewellery) says *pennayal ponnu venam ponninkudamayidenam* Manappuram (gold loan) says *veetil swarnam vachitenthinu nattil kenunadapu* (!). Deftly, advertisements mesmerize the present as well as the prospective customers. Advertising is suggestive of an alternative life in action. It attempts also to convert the very ethos and concept of a society which ostensibly manifests the tendencies and attitudes that are capitalistic in tone and tenor. Adverscapes, therefore, focus not on what does good but what 'looks' and 'feels' good physically and sensually—the imagery of 'perfect body' that is drilled into the young

minds through adverts being an instance. The advertisements today promote the sale of a product; as well as force a paradigm shift in the thinking patterns of the people. Much of the controversy over advertising stems from the ways many companies use it as a selling tool and form its impact on society's tastes, values and lifestyles. The images created by adverscapes reveal (the 'depthlessness') notions (and cohabitative character) of Indian values *vis a vis* a globalized existence—a superficial culture reflected in and promoted by advertising. As pointed by Appadurai, the polarization models (producers/consumers; center/periphery) can no longer be used to explain the global cultural economy. Paradoxically, the tug between the 'global' and the 'local' becomes an adjunct to global homogenization, subspeciating into debates on commodification and inadvertently leading to a hegemonic relationship between the producer and the consumer/s, and between consumers themselves. Concomitantly, the consumer is reduced to the 'status' of the 'consumed' (indicative of the insecurity of 'power'). Global cultural flows occur in and through the growing disjunctures between these various areas ('landscapes') resulting in a deconstruction of established binaries (contradictorily revealing the 'power' invested in them). In such a scenario 'power' exists in a state of fluidity, going through shifts and counter-shifts.

The renowned literary critic, Northrop Frye likens the subtle working of advertising to the experience of a twilight train trip. As one's eyes are passively pulled along a rapidly moving landscape, it turns darker and one begins to realize that many of the objects that appear to be outside are actually reflections of what is in the carriage. As it becomes entirely dark one enters a narcissistic world, where except for a few lights here and there, we can see only the reflection of where we are. An analysis of the working of advertising and propaganda in the modern world will show us how successful they are in creating a world of pure illusion. The illusion of the world itself is reinforced by the more explicit illusions of advertising in a society that is becoming more and more dependent on televisual constructions for its sense of social/cultural identity. Far from simply hyping particular products, advertising 'creates' a world for us.

References

Adorno, T. *The Culture Industry*. London: Routledge, 1991. Print.

Appadurai, Arjun. "Disjuncture and Difference in the Global Cultural Economy". Web.<http://www.intcul.tohoku.ac.jp/~holden/MediatedSociety/Readings/2003_04/Appadurai.html/>

— ed. *Globalization*. Duke University Press, 2001. Print.
— *Modernity at Large*. University of Minnesota Press, 1996. Print.
—*The Social Life of Things: Commodities in Cultural Perspective*. Cambridge
University Press, 1988.
Chandler, D. *Semiotics: The Basics*. London: Routledge, 2002. Print.
De Mooij, Marieke K. *Advertising Worldwide: Concepts, Theories and Practices of International, Multinational and Global Advertising*. New York: PrenticeHall, 1994. Print.
—*Consumer Behavior and Culture: Consequences for Global Marketing and Advertising*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications, 2004. Print.
—*Global Marketing and Advertising: Understanding Cultural Paradoxes*.
London :Sage, 1998. Print.
Forceville, C. *Pictorial Metaphor in Advertising*. London: Routledge, 1996.
Print.
Frye, Northrop. *The Modern Century*. Toronto:Oxford University Press, 1967. Print.
Hall, Stuart. *Culture, Media, Language*. London: Hutchinson, 1980. Print.
Indian Advertising** Codes and Ethics* : ***Indian Law. 10 March 2010. Web.11March 2012.<http://www.lawisgreek.com/indian-advertising-codes-and-ethics/>.
Williamson, Judith. *Decoding Advertisements: Ideology and Meaning in Advertising*. London: Boyars, 1978. Print.
Wright, John. S., Daniel.S. Warner, Willis. L. Winter Jr., and Sherilyn. K. Zeigler. *Advertising*.4th ed. New Delhi:Tata McGraw Hill, 1978. Print.

Obscenity and the Aesthetics of Popular Art

Dr. Arunlal K
Asst. Professor, Dept. of English, Govt. College, Mokeri

"A common interlinking of the moral and the political occurs in relation to pornography, where the aesthetic discourse has the least purchase of all"
(Ruth Barcan, *Nudity: a Cultural Anatomy*)

"The pornographers are not a deviation from the norm. Their presence in the mainstream should not be surprising, because they represent mainstream values: The logic of domination and subordination that is central to patriarchy, hyper-patriotic nationalism, white supremacy, and a predatory corporate capitalism."
(Don Hazen, *Pornography and the End of Masculinity*)

In his film 8 ½, Federico Fellini tells the story of a popular film director Guido Anselmi, suffering from 'director's block'. Towards the film's climax, Guido makes a public appearance where a journalist compels him to explain one of his early comments, that 'pornography is the only real art'. Though the question has only incidental importance in the film, an enquiry into the aesthetic difference between the pornographic and the artistic works (or, aspects of such works) does hold considerable relevance in the wake of the postmodern popular culture. What are the factors that contribute to an assessment of the contemporary societies' 'taste' in art? How do popular art works, including popular films and mass advertisements, legitimize

their 'difference' from a so-called pornographic work, when both might showcase almost equal degree of 'obscenity-content'?

The distinction between pornographic works and popular cultural specimens is more complicated than the seemingly easy binary opposition, 'morally unacceptable' v/s 'morally acceptable'. In fact it is scarcely objective to use 'moral acceptance' as a parameter to demarcate porn and popular art: pornography is recognized *as such* in all modern societies despite the drastic differences in their moral codes. In a postmodern connoisseur-consumer society, Alsemo's fluke theory that 'pornography is the only real art' suggests that in various formats and degrees, pornographic overtones dispense an addictive experience in most mass-consumed art. The successes of the advertisement industry, popular literary genres, and the film industry, more often than not, owe much to the consumer's eager awareness of the pornographic possibilities in a visual or narrative instance[1]. However, despite a rather long and steady history of mass consumption, the said 'mainstream consumer class morality' disqualifies pornography as 'art'[2]. The purpose here is *not* making a case for the so-called Obscene, but considering how the Obscene intervenes in the popular taste from the borders.

Pornography can be seen at one hand, as a method or technique that is used in art in general, and at the other, as a specific variety of product that the modern culture industry consciously produce – a practice that has its own moral and ethical implications. In the latter case, pornography is generally classified by cultural critics as belonging to such cultural categories as the Underground, the subcultural or counter-cultural[3]. These domains generate works which do not figure under the rubric of 'popular art'. Popular culture responds self-evidently to the dominant value system, drawing from it, recycling it and reinforcing it. Analysts of the postmodern cultures have observed the prominence that the petit bourgeois (albeit the common consumer-class, the class with 'buying-power' in the new social systems) has in determining the aesthetics of popular art[4]. The ethical considerations of the petit bourgeois pivot on the moral want arising out of a culturally created lack: the class looks up to the upper middle-class for its functional values, customs and behavior[5]. In fact, it is this value-system of the middle-class that generates the aesthetics involved in popular art production. The difficulty in mapping the logistics or production aesthetics of popular art and pornography, therefore, resides in explicating the moral preoccupations of a given middle-class.

The current paper is an almost exclusive aesthetic consideration. However, a perfunctory glance into the obeisance popular culture pays to a given middle-class morality can help the enquiry develop freely. It shall also show how, even as popular culture subscribes to moral reservations that the consumer-class observes, the discourse subtly redraws its contours periodically by imbibing from excluded 'immoral' cultural spaces.

Issues start at the very assumption of a clear difference between the high and the popular art. Are they essentially antonymic? Where does one draw the fault-lines? There have been various answers to these questions. John Storey identifies six definitions to popular culture, through which he tries to put into perspective, the genre in perhaps all visible angles. The general inference that Storey makes at the end of his list of definitions is that, but for a determined intervention from powerful mainstream social systems, such as the educational system, the demarcation between popular culture and high culture would have long been erased[6]. Barry Duncan, another analyst who distinguished the boundaries of popular art, considers popular art's interests "in many respects, synonymous with business interests while appearing to be obliging to the 'popular' sensibility resulting from the interface of lifestyle and technology" (Duncan, 2). It can be therefore said that it is with regard to the 'sensibility-construct'[7] perpetuated by such institutions that popular culture distinguishes itself from high culture. This 'constructing' of a 'popular' sensibility may, then, be marked as a useful point of departure in analyzing the aesthetics of popular art.

Given the inextricable link of pop culture with mass culture and technology, the assumptions on the part of the popular artist regarding what the current 'trend' is, will reflect what the construct of sensibility of a certain period is. In other words, unlike in the case of high art where the artist's assumptions have an aura of individual genius around them, an aura that seeks to distinguish the art work from 'the crowd', the popular artist is more of a thinker-of- the-crowd. The latter's work need not proclaim its *difference* so much as its *allegiance*. The popular artist's supposals regarding sensibility, in contrast to the high art's claims to rarity, is decided by market prospects, and is backed by technology and promotional capital. The popular art product, first and foremost, seeks sale-value that is preferably non-controversial and non-sensational with regard to the content. Reading from Duncan's angle, creating popular art begins

with thinking 'what will surely sell'. The common sense of pop culture confronts this question of 'what sells' with such commonplaces as 'Sex sells' or 'Violence sells' or 'Lies sell'. These easy answers provide us with our point of departure in our search for the aesthetic apparatus involved in popular and pornographic art. They chalk out a discursive space that is interestingly at odds with itself. Sex, for example, does not sell wide in a market dominated by a given middle-class that follows the narrative of dominant religions that taboo public incursions of sexuality. Violence and lies too are generally branded out by the middle-class apparatus of morality to the edifice of 'the Obscene'. 'Obscene' *per se* generates a great degree of resistance in the middle-class social fabric, which in turn, in principle, *should* affect the 'likeability' of the product in question, and naturally bring down its sale-value. There must be a technique, a certain mechanism, that takes care of the resistance, guilt and sense of sin of the public and helps the popular art work to use 'the obscene' components.

The Frankfurt school Marxists analyzed how the response of the popular culture to the value system of the consumer class is coded[8]. However, the major thrust of these studies has been the analyses of the capitalistic discourse of reception of popular art and literature, viz. market effects and cultural interventions of the commodified 'art product', leaving the aesthetics unexplored. There are good reasons why their critical emphasis fell on the reception, and why they turned a blind eye to the code of aesthetics involved in the *making* of popular art. A very obvious one is that popular art seldom seemed to follow any *artistic decorum* per se. It has always been a very flexible mode of art: it was wishfully flexed to sell, always. It is also such that popular producers never identified themselves into schools with definite manifestoes and objectives. Largely, popular culture seemed to be a place where creative work was being done rather willfully and with little 'logic'. Walter Benjamin's treatise on the give and take of technology-aided 'mechanical reproduction' and 'work of art' stated emphatically that the production of popular art has its ideological substructures founded in the technology-driven late capitalist market, and nowhere else[9]. The studies from the postcolonial quarters, even specific ones that meant to locate the creation of a popular work of art in its political contexts,[10] ended up in contextualizing popular art's evolutionary courses in Third World nationalism and native hegemonies. Feminists saw popular art as merely reiterating in its creative spirit, the discriminatory biases of

mainstream patriarchies". Apart from the early studies by Laura Mulvey, whose famous concept of popular visual arts' rendering of a woman's "to-be-looked-at-ness", made a strong case against the visual pleasure of popular narrative cinema, there are the postmodern interventions from M. Madden Dempsey, who puts into perspective the larger picture regarding the postmodern popular culture's anti-woman face. And among others, more recently, Naomi Wulf waxed belligerent in her case that accused the pornographic overtones in popular culture. She says in her article in the online edition of NY magazine:

"For most of human history, erotic images have been reflections of, or celebrations of, or substitutes for, real naked women. For the first time in human history, the images, power and allure have supplanted that of real naked women. Today, real naked women are just bad porn"
(nymag.com/nymetro/news/trends/n_9437/)

A deductive attempt to separate the aesthetic logic that popular art keeps on using to simultaneously ingest and create the consumer's sense of ethics and morality is amiss in all the said disourses.

It appeared that popular culture makes sense only where it is received (i.e. at the market), and not where it is made. In fact, the 'concrete' assumptions on the part of the modern-day popular artist (or 'trend') as to what *is* the politics of the market, often prove to be mere fictions wishfully created from the ambiguous political reality of the market.

It is imperative therefore to state that the aesthetics of popular art, as opposite to the commonsense assumption, has always been as pre-occupied, if not more so, with formalistic innovations as the high art. Technology and its development have always reflected greatly in the formal stylization of popular art products. The subservience of popular art to what Adorno calls 'the absolute power of capitalism' is obvious too. Since Capitalism has so matured in the postmodern condition as to determine the course technology must take, the cultural functions popular art spring directly out of capitalistic pipe-dreams. (Adorno, 205)

The key to the popular aesthetics lies in a nuanced stylization of the products of the underground—the domain of pornography, repressed political strife and graphic representations of violence. At every significant turn in a region's political history, the popular artist

revamps his raw materials and technique. The history of pop art shows that the representative popular films, music or graphic narratives have consistently drawn a great deal of formal/technique-related aid from what is eschewed by the consumer-class as 'obscene' and 'repulsive' during a given period. This *apocrypha* was, then, rendered fashionable through technological intercession and loud marketing into a form fit for mass reception, consumption and reactivation.

In the West, for instance, the underground music forms like hip-hop or reggae have been effectively adapted into mainstream on account of their ability to carry an air of rebellion (and resultant freedom). In this adaptation, however, the radical nature of the political end of the original forms is lost. The popular cultural form retains only an appearance of an ideological disobedience; this sells wide since it is a 'safer' revolution. Radical is no more dangerous, it is the *vogue*. In the same way, popular visual culture could sell Che T-shirts without fearing resistance to capitalistic advents, though in history Che Guevera symbolizes underground political rebellion against Imperialist occupations; in his popular cultural avtar, Che is an impotent symbol, and not a Guerilla calling people to arms anymore. Similarly, popular films can accommodate any extent of erotica and nudity as long as the visuals carry a self-referentiality that cancels out the 'shock' and excitement of the pornographic image. In other words, the audience must feel from the visuals that the film is not looking at *bodies* but the *concept of beauty* bodies could convey. The same is true of the advertisement industry too, where the use of pornographic innuendoes is perhaps the most blatant. The ads, it appears, may wear the pornographic tint as explicitly as they would, so long as the images do not betray their *physicality*. The emphasis that the advertisement and fashion industries place on getting 'models' for their marketing campaigns is a manifestation of this principle: the *model body* is a paragon of the contemporary aesthetic. This body (of the model) does not present itself as a-body-in-the-image. Instead, it is an embodiment of the 'aesthetic sensibility' of the consumer class an-image-sans-a-physical body. Understandably, then, with each triumph of Global Capitalism, the borderline for assimilation of underground resilience and pornographic excitement in popular culture is redrawn.

A sketch of this technique is anticipated in the classic Indian aesthetic theories. Bharata's *Natyashastra* described the *rasa* of *Sringara* as derived from the sthayee bhava of *rati*. The idea was that the disgusting and obscene expressions had to be stylized and

presented as 'art' to be enjoyed. The baser expressions (sthayeebhavas) were identified with baser lives; they had to be lifted to high (acceptable) art by artist in question. Let us now consider the implications of the assumptions made in the earlier sections of this paper in the Indian context. The coded early Indian aesthetics were almost all elitist, framing rules for and theories of art that centered on courts. The Dalit and folk art forms, largely unwritten (orally passed from generation to generation), supplied the counterculture or the underground forms, manifesting 'the obscene'. The subaltern art forms were generally described as 'asura' (demonic) as compared to the 'sukumara' (sophisticated) art forms of the elite. It may also be noted that most Dalit art forms, like in underground art, deliberately infused expletives and used masochistic gestures in their form. *Juguptsa* was located therein, and this had to be rendered through technology (face-painting, crowns, masks, costuming etc.), artistic technique (stylizations) and marketing (establishing a network of training centers) into the acceptable high art form.

The legacy of the casteist history deepened the ruts in the qualitative comparison of India's elitist and subaltern art forms, and soon the stylized adaptations of subaltern arts lost any acknowledgement from the high-art quarter (much like how the tribal practices of physical training and medication were earlier commandeered out of their credits). In its pre-capitalistic period, India, in fact, had only these two sharply demarcated artistic domains: the caste-high (high art) and the outcaste (obscene/underground). With the advent of the third realm, the popular art, matters took a different turn.

Coinciding with the colonial occupation of Indian cultural spaces, the popular culture negotiated a truce between the antagonistic realms. Though with much resistance, the high art saw eventual accommodation of folk music and dance forms and common man's life in its dialogue with the 'obscene art' in the context of the emerging popular culture—films, film music and the hugely popular vernacular detective stories.

To understand the trends of formulating popular cultural art product in a postcolonial context requires a pervasive understanding of the history of resistance and assimilation that the colony has had with its ex-ruler. To identify, for instance, how the popular films and literature in India evolved their aesthetics, one needs to study the manifold striations that define the prejudices and preconceptions of the population. This

is a very demanding research with a sprawling scope. However, limiting our survey to the experience of popular culture in the post-liberalization phase of India, at least one fact could be unambiguously inferred: that the aesthetic codes of the western popular cultural products undergo a core (formalistic) negotiation when their markets expand to the Third World too. The good box-office run of a Hollywood movie has to ensure that it stresses in marketing something meant specifically for the Indian audience. (This mode that commenced with the melodramas of *Jurassic Park* and *Titanic* in the 1990s comes of age in the cult disaster movie *2012* with an Indian character prophesying the doom, or the latest big-grosser *Avatar* with Indian mythological elements taking up key plot positions). Likewise, the import of an apparel brand from a western mill has to see that what is visibly taken as Indian value-system is acknowledged ("the complete man" ad-campaign for *Raymonds* stresses on the man's affection to his family). A vehicle from the global factory is introduced in India, with an assurance that the Indian roads are taken to consideration. Even soft drinks and Chocolate corporates stress in their marketing that the products are meant to strengthen family-ties. Though the above-given are just broad and desultory observations on the political facet of popular culture reflecting its specious allegiance to marketing global corporatism under whatever pretext, they expose to an extent the ideological quagmire of the Third World popular culture. Set off by this confusion, postcolonial popular art too turns to the genre's erstwhile method of fishing out sweet thrills from the underground.

As was mentioned earlier, the consumer class observes an allegiance to the hegemonic value-system. This allegiance generates a sense of detached veneration towards high art and a summary rejection of the subcultural and countercultural art. Ironically then, the postmodern and postcolonial high art and undergrounds agree at several points in their attitude to the obscene. Nudity and sexual acts are uninhibitedly depicted in both realms. Also, most of the time, what is *considered* high art crosses linguistic and temporal considerations like underground cultures too do. (The *niche* of high art accommodates films, paintings and music from across the world, and not just those from the given linguistic region in the present time; pornography and snuff videos too are open to a trans-linguistic and trans-temporal demand. The marketing of Vintage porn or the national/ racial identities used in the reification of pornography, such as, Asian sex, Latina sex, Black sex, Interracial sex, etc. are cases in point).

As against this 'freedom', popular culture needs to be more conscious and conciliatory in its attitudes to 'obscenity'. It has to use the language and, to an extent, the dominant cultural code of the area where it is slated to sell. What comes out of these constrains is a re-packaging of the realms of artistic indulgence in the higher and lower arts with an eye to market it in such a way that the end product might be received as *fashionable*.

Fashion, in fact, can be looked upon as a key element in the aesthetic norm that contemporary popular culture puts to use. Ruth Barcan, in her elaborate history of the cultural occupations of nudity, mentions the introduction of bikinis as 'fashionable' alternatives to lingerie (Barcan 146). The shock value, the lack and the derogation of a lingerie-wearing public body is not only absent in the fashionable bikini-clad on-the-beach body, the latter is even taken as a symbol of liberation, freedom, contemporaneity and sexual assertiveness. In the marketing campaigns of lingerie, this logic is doubly imperative: the model's body that carries ('carrying-off' a dress in the parlance of fashion might be remembered here) the dress embodies liberative values (women's freedom from restrictive clothing) and fashion-concepts (like 'size zero') and make itself visible as a manifestation of a 'social revolution' defying the suggestions of obscenity. Thus, it is very possible to erect a huge hoarding of unclothed (model) bodies in the visible quarters of a city sans any shock/revulsion from the middle-class value system; they denote 'fashion', 'freedom' and 'taste'. The same mechanics apply to the campaigns of contraceptives, aphrodisiacs, and sanitary napkins as well.

This particular aesthetic inversion from the popular cultural intervention makes its presence in the formats of our films, television and literature too. It is usual in Indian film industry that soft-porn film makers turn up with a rather amusing complaint: when they unclothe their heroines, there emerge a 'scandalous assault on morality', and pornography; when the mainstream cinema flashes its female bodies with lesser clothes and to a greater audience, the event is acceptable, even 'tasteful'. One can see that, here also, the point of altercation is the fundamental difference in the technique used to present the instance of obscenity in question. Moreover, the off-stream market that the B-grade directors aim at, do not partake 'the fashion' that converts porn into pop art. Those films and their nudity shock and revolt the consumer whereas the parades of bikini-bodies on a beach or the 'item dances' in a mainstream commercial film are deemed at their best as essential

flamboyance signifying modernity, and at worst only as necessary evils.

In the case of the commercial film, most of the time, the bodies, though naked, are presented in such a way that it appears the object of the gaze is not aware of its being-looked-at (by the consumer). The pornographic image, on the other hand, gives away the make-believe in what is generally assumed as its 'amateurism'. As contrasted to the popular culture image, here, the onlooker can still see the image as humans involved in a sexual act. Also, the soft-porn movie industry in India use (female) bodies that betray the aesthetic conditioning of the mainstream audience. For instance, the idea of slim and hairless bodies is absent in the soft porn industry aesthetic. The visuals of fat naked bodies onscreen communicate a nakedness that is not yet fully rendered passive. In using the model's body, it is this passivisation and dehumanizing that popular-culture art achieves. In other words, the body is more thoroughly made an object in the popular art. The viewer assumes, as was mentioned before, that s/he does not see human bodies, rather the visuals are just manifested versions of the accepted norms of aesthetic conditioning, and 'fashion' as flaunted by poplar culture.

Summing up, pornography has paralleled the mainstream modern art ever since art and market started their liaison. Equally importantly, popular art owes to two quarters for its formal aesthetic: the 'obscene' from the repressed art forms and a sense of 'fashion' marketed as exciting, by the Capitalistic centers. It may be mentioned at this point that popular art is a sublimatory platform. It is the discourse where all the repressions of the mainstream society take manifest shape. It is just that, technological finesse and hefty marketing effectively manipulate the popular-culture expressions of the repressed social instincts of sexual and criminal nature. Thus, popular art, though appears less concerned with technique and formalistic innovativeness, is in fact, where all technique is really *natural*. There is always a pre-supposition, a construct of popular sensibility, available to the popular artist, gauging what might be received by the majority mainstream. With each attitudinal shift in the rubric of social living, this trend-gauge is reordered, and consequently the popular art products enhance the extent of assimilation from the cultural underground.

NOTES

1. The Gallup&Robinson 1998 survey *Sex in Advertisement Industry* observed "the use of the erotic" to be "a significantly above-average technique in communicating with the marketplace ... Weighted down with taboos and volatile attitudes, sex is a Code Red advertising technique... which makes it even more intriguing."(the full survey available online at the Gallup&Robinson official website: http://www.gallup-robinson.com)

2. One of the high points of early consumerism was the Victorian England's Great Exhibition. It is relevant to remember how one of the earliest specimens of pornographic art work, the archaeological find namely "Venus of Willendorf", was a matter of deep embarrassment for Josef Szombathy, who accidentally excavated it in 1908 and refused to exhibit it. With its pendulous breasts, exposed vulva and large buttocks, the figurine put the archaeologist team as well as the popular media in a moral flux; the Victorian middle-class's attitudes about sexual imagery found the figurine's eroticism staggeringly scandalous. For nearly sixty years after their discovery, i.e, till the sexual revolution in the 1960s, the Venus was kept out of even art books. An earlier example of middle-class's insistence on curtailing the obscene could be found in the infamous Bowdlerization of Shakespeare. On the other side of the Atlantic, in 1900, American social reformer Anthony Comstock convinced the Congress to pass obscenity laws that allowed police to seize materials that discussed female sexuality and birth control. Even in its postmodern turn, the Western middle-class and the popular media quarter brand porn unequivocally out of all acceptable art realms, as we find Jim Cusack arguing in his 1996 article "The Murky World of Internet Porn" that "pornography has a destructive impact on individuals and society" or H Robert Showers, legal counsel to the National Coalition for the Protection of Children and Families (USA), on the same lines making a case, in 1998, that pornography "(...) debases the men who view it and leads to child molestation and violence against women."

3. Andrea Dworkin, one of the earliest feminists who considered pornography's complicity with patriarchal biases, identified the genre, in 1980, to be a product of "an inherently violent cultural paradigm that can never be legitimated under art". More recently, Catharine MacKinnon, a cultural critic, whose major thrust falls in lashing out the harms of introducing accessible porn materials in the mainstream,

on the same lines as Dworkin's, categorically claimed that "pornography is the perfect preparation – motivator and instructional manual in one – for sexual atrocities [against women], a brainchild of snuff countercultures." Over more than two decades of branding out, the genre still has its taboo intact, as does its popularity.

4. Adorno writes in *Cultural Criticism and Society*: "In the name of the consumer, the manipulators suppress everything in culture which enables it to go beyond the immanence [of bourgeoisie] in the existing society.(...)". He further identifies popular culture as a "simple extension of production" to satisfy the fetishistic interest of the bourgeois in commodities. Benjamin's 1936 essay "The story teller and the artisan culture"also derides popular culture as sacrificing its real potential to communicate the "reality of experiences' by catering to the petty demands of the consumer-class. He claims that "never has experience been contradicted more thoroughly [in art]"as with the advent of mass media after the WW I. Frederick Jameson also locates the integration of aesthetic production into commodity production in his analyses of the late capitalistic phase of consumerist culture. Further, he records his frustration at the pretense of rebellion that the postmodem condition offers as its aesthetic: "As for the postmodern revolt (...) it must be stressed that its own offensive features from obscurity and sexually explicit material to psychological squalor and overt expressions of social and political defiance, which transcend anything that might have been imagined at the most extreme moments of high modernism no longer scandalise anyone and are not only received with the greatest complacency but have themselves become institutionalised and are at one with the official or public culture of Western society." *See*'Introduction' to Jameson, Frederick. *Postmodernism: or the Cultural Logic of the Late Capitalism*. London: Verso, 1992.

5. The case of noveauriches in Europe during the Victorian era testifies as to how the artistic and cultural pretensions of the upper classes lured the new-rich industrialist class towards an overzealous consumption of books and architectural curios. In analyzing the cultural dilemmas of the Indian popular films, critics show how the rituals and other cultural practices of the upper castes are always held up as the prototype of all religious observations and cultural demeanour. *See* Vasudevan, Ravi. *Making Meaning in Indian Cinema*. Delhi: OUP, 1995.

6. F*or more details, see* Storey, John. *Cultural Theory and Popular Culture*. Routledge; New York, 1989, 14-21.

7. I intend by this term to refer to the construct of a certain set of internalized norms, at a certain point in history, that distinguishes 'the acceptable art/literature' from 'obscene' and 'trash'.
8. Adorno points to the general drift of these arguments when he says: " Just as *culture sprang up in the market-place*, in the traffic of trade, in communication and negotiation, as something distinct from the immediate struggle for individual self-preservation, just as it was closely tied to trade in the era of mature capitalism, (...) it is in the end reduced to that as which it began, to mere communication. Its alienation from human affairs terminates (...) before a humanity which has been enchanted and transformed to clientele by the suppliers."Adorno, Theodore W. "Cultural Criticism and Society." *Prisms*. Ed. Neville Spearman. London; 1951. pp 19-34
9. See Benjamin, Walter. "
Work of art in the age of Mechanical Reproduction."
Illuminations.
Tr. Harry Zohn, ed. Hannah Arendt, Cape; 1970, pp 83-109. First published in 1936.
10. M. Muralidharan's study of Revivalist tendencies in Kerala's cultural discourse as response to the history of colonial take over is a case in point. "The Hindu", he writes, "seems to have been wrought into existence as a part of a series of defensive cultural responses to colonial takeover on the part of dominant cultural elites."Dr. TK Ramachandran later uses a similar argument in his analysis of the Revisionist mode Malayalam cinema had taken at the turn of 1990s: "To understand the emergence of Hindu Revivalism in Malayalam cinema, we will have to focus attention on two major strands of historical development namely, the pan-Hindu identity formation in the colonial and post-colonial phase and the socio-cultural transformation in Kerala society against which the revivalist tendencies are to be viewed."
11.Apart from the early studies by Laura Mulvey, whose famous concept of popular visual arts' rendering of a woman's "to-be-looked-at-ness", made a strong case against the visual pleasure of popular narrative cinema, there are the postmodern interventions from M. Madden Dempsey, who puts into perspective the larger picture regarding the postmodern popular culture's anti-woman face. And among others, more recently, Naomi Wulf waxed belligerent in her case that accused the pornographic overtones in popular culture. She says in her article in the online edition of NY magazine: "For most of human history,

erotic images have been reflections of, or celebrations of, or substitutes for, real naked women. For the first time in human history, the images power and allure have supplanted that of real naked women. Today, real naked women are just bad porn" (nymag.com/nymetro/news/trends/n_9437/)

REFERENCES

Adorno, Theodore W. "Cultural Criticism and Society." *Prisms*.Ed. Neville Spearman. London; 1951. pp 19-34

—. *The Culture Industry: Selected Essays on Mass Culture*. New York: Routledge, 1991.

Barcan, Ruth. *Nudity: a Cultural Anatomy*. Berg: Sidney, 2004.

—. "Privates in Public: The Space of the Urinal". *Imagining Australian Space: Cultural Studies and Spatial Inquiry*.Nedlands: University of Western Australia Press, 1999.

Benjamin, Walter. "Work of art in the Age of Mechanical Reproduction."*Illuminations: Essays and Reflections*. Tr. Harry Zohn, ed. Hannah Arendt.London:Cape, 1970, pp 83-109. First published in 1936.

—. "Work of art in the Age of Mechanical Reproduction."*Illuminations: Essays and Reflections*. Tr. Harry Zohn, ed. Hannah Arendt.Lodon: Cape, 1970, pp 75-83. First published in 1936.

Dempse, Madden M. "Rethinking Wolfenden: Prostitute-Use, Criminal Law, and Remote Harm," Criminal Law Review (I, 2005): pp 444-455

Duncan, Barry. *Popular Culture and Mass Media*. New York: HCI, 1998.

Dworkin, Andrea. *Intercourse*. New York: Basic, 1987.

Elkins, James. *The Object Stares Back: On the Nature of Seeing*. New York: Simon & Schuster, 1996.

Foucault, Michel. "We, other Victorians."*History of Sexuality Vol.1*. London: Vintage, 1990.

Hazen, Don. *Pornography and the End of Masculinity*. London: Basic, 1998.

Jameson, Frederick. *Postmodernism: or the Cultural Logic of the Late Capitalism*. London: Verso, 1992.

Johnson, Fern L. *Imaging in Advertising Industry: Verbal and Visual Codes of Commerce.*
London: Routlegde, 1997.
MacKinnon, Catharine. *Toward a Feminist Theory of the State.*London: Harvard University
Press, 1991.
Mulvey, Laura. "Visual Pleasure and Narrative Cinema." *Screen* 16.3 Autumn 1975 pp. 6-18
Muralidharan M. *Community Formation, Colonial Habit and the Brahminical Life World.*
Kottayam: MG University, 1995.
Ramachandran TK. "Hindu Revivalism and Contemporary Malayalam Cinema." *Deep Focus.*Vol. VIII, No. 1, 1997. pp 8-19
Storey, John. *Cultural Theory and Popular Culture: An Introduction* (V Edn). London:
Longman, 2005.
Williams, Raymond. *Key words: A Vocabulary of Culture and Society.*
London: Fontana, 1976.
Wolf, Naomi. "The Porn Myth". *New York* (Online edition). [nymag.com/nymetro/ news/
trends/ n_9437/]

Making the Invisible Visible: The Need for Time Use Survey of Homemakers in Kerala

Remya R
Asst. Professor of Ecnomics, Sree Nelakanda Govt. Sanskrit College, Pattambi

"The highly demanding nature of the effort and contributions of women, without proportional rewards, is a particularly important issue to identify and explore."
Amartya Sen, 1995

Home maker is defined as a woman who has been working in the home, mainly concerned with child bearing, child rearing, cooking, cleaning which include the entire housekeeping, looking after their husband, elderly members, caring the sick and dealing with all problems related to their husband and other members within the household etc. They work for 365 days without salary, allowance, retirement, pension and even when they are ill, they are compelled to do all these works. Even after the progress of educational facilities and employment opportunities women in many respects are confined to their pre conceived roles and all this is the backlog of traditional concept of male bread winner and woman domestic worker. As rightly put forward by Johann Wolfgang VonGoethe that our work is the presentation of our capabilities. It is thus a reality that such a capable

group of homemakers fall outside the national income statistics. Now a common question came: Is it possible to value their work and give a clear picture of our GDP?

As put forward by Adam Smith it is the price mechanism, as an invisible hand that controls the entire economy, the invisible hands of women help in the overall development of the household and also for the entire economy. Therefore we should have the vision to see what is invisible to others (Jonathan Swift). It is quite true that if an economic value is calculated it will not only increase a country's GDP but also it surely promotes their self esteem and such a development very much influences the overall development of a nation. One of the great movements in favor of home makers and to make a payment for their work is made by the Venezuelan President Hugo Chavez in 2006 who made a declaration to pay 80% of minimum wages existing in the country as wages of homemakers. A similar recommendation is made by our Woman and Child Development Minister Smt. Krishna Tirath to give 20 % of husband's income to their wives for the heavy work they perform within the household.

Women's contribution to development is often under estimated and under reported with the usual tool of census, and time use surveys truly and exactly pictures women's social and economic contribution. Even though since ancient time GDP percapita is accepted as measure of welfare of the economy, but really how individuals earn income, how much time they spend on paid work, how much stress and strain they face while combining paid market work and unpaid domestic work, how much leisure they gain, all these are also be considered as important indicators to examine the quality of life of the individuals. Poor women often face so many struggles and put long hours of work both inside and outside to make both ends meet. 1995 Human Development Report revealed that once a woman has a child she is expected to spend about 3.3 more hours a day on unpaid activities and a woman with child below 5 years is expected to put 9.6 hours of total work every day for child care. Along with this they perform so many activities like kitchen gardening, livestock maintenance, gathering of fuel and water..........and the list goes unending but in spite of doing all such work they are called "housewives" or ironically they fall under the class 'economically unproductive' and their true work is thus economically undervalued. But the time use studies make the invisible hands of homemakers visible and help them to come under economically productive class.

In this paper I brought into light the main quantification tools used to measure the unpaid activities of woman, what are the existing system of national accounts in our country and the significance of time use surveys which is not even carried out on a large scale in India covering each and every household like census. The data for the study is mainly selected from Indian Time use Survey carried out by CSO in 2000. Such a survey and quantification tools are absent in our Kerala economy. Kerala state does not form a part and parcel even in CSO's time use survey. To represent south Indian states Tamil Nadu is selected and it is quite visible that their time use and standard of living had a lot of variation with that of Kerala. Similarly with a sexratio favoring females, such surveys and quantification tools are very significant in our state. Another issue in Kerala is that in spite of high rate of female education, female unemployment is also very high in our state and woman's contribution to the earned income is only 12.4 per cent in Kerala and it is 23.2 per cent at the national average (Smith and Smith 1997). In the present paper I put forward a suggestion in front of the authorities to conduct a large scale time use survey in Kerala, select the suitable quantification tools and make the homemakers invisible work visible.

QUANTIFICATION TOOLS

The quantification of unpaid work of woman had given serious attention by international and national agencies. The 4th World Conference on Woman held in Beijing,1995 and Beijing platform for action stressed to develop a "sustainable statistical means to recognize and make visible the full extend of work of women and all their contribution to the national economy including their contribution in the unremunerated and domestic sectors" and more recently the 10th Regional conference on woman in Latin America and the Caribbean held in Quito in 2007 too stressed the need for developing a suitable quantification tool to make the work of homemakers visible.

By concentrating upon household production and household economy *Ironmonger (2000)* put forward three methods of imputing a value for the time use in household production.

The first is the ***'Opportunity Cost Approach'*** wage that a person could be paid for doing on extra hour of work in a market rather than an hour of unpaid household work. Simply calculating what woman would earn for an hour in the market for an hour of housework, that is the cost of attaining services like washing clothes at the laundry, hiring a tutor of children

one's children etc. When we use the opportunity cost method to calculate the value of homemakers it increase our national GDP by 61%. Value of housewife under this method is calculated with the following formula = time spent × wage rate for jobs with person's qualification. The data required for this approach is basically the time use data as well as educational qualification and salary rate for each position.

The second is the '***Specialist Replacement Cost***' which uses the wage of a specialist paid worker who come to the household (cleaner, cook etc.) to value the same tasks performed by the household member. Under specialist replacement approach value is gained by time spent × wage rate of a specialist worker. Time use data is basically required to use this method.

Thirdly, '***Generalist Replacement Cost***' method of valuation is used. Under this the wage rate for a generalist domestic worker or housekeeper is used for calculating the value of time use. Value of home worker is calculated on the basis of time spent for aggregate work × wage rate of domestic worker. Along with time use data the wage rate of domestic servants is also taken into consideration.

A new tool which helps to measure the true value of housewives is developed by Douglas W. Allen (2004). This is purely an '**income based approach**' which based on the income position of husband and wife as well as time spends by husband on household tasks and its corresponding value. *Value of housewife = Husband's income – Wife's income + value of husband's household services.*

All the above said methods purely depend upon market oriented economic theory and it neglects the institutional aspects of marriage and ignores the set of goods produce, love and affection generated. All the methods used to quantify homemaker's services s in fact miss the true value of homemaker. Before going in the details of such unpaid work it is very essential to take into consideration the existing national system of accounting and for all these methods time use data is essential and there comes the necessity of time use surveys.

System of National Accounts

1. SNA (System of National Accounts): It is a conceptual framework that sets the International statistical standard for the measurement of the market economy. All those economic

activities which fall under the production boundary of 1993 SNA are categorized as SNA activities in the time use survey. Primary production activities like crop farming, fishing, forestry, animal husbandry, mining, quarrying, and secondary activities like construction, manufacturing and tertiary activities like trade, business and services fall under SNA. SNA 1993 included production of all goods including domestic production of goods with in the production boundary and the production of all services except personal and domestic services for own final consumption except for paid domestic services and owner occupied housing.

2.Exd SNA: Non market activities which fall outside the production boundary of SNA, but fall within the general production boundary are considered as economic and called as extended SNA. The Extended SNA is that which relates to household maintenance, care of elderly members and children and personal services involved in the household production etc.

3. Non SNA: Non-SNA activities are basically those activities which are meant for self-maintenance and development. For example :(a) Rest and sleep (b) personal hygiene and care, (c) TV, audio, and sports, (d) education, learning and self development and (e) leisure time (f) self maintenance (g) socio-cultural activities.

4.Satellite accounts of the household: Expansion of the existing accounts is difficult for economic valuation in the case of non market activities. Therefore rather than expansion of existing accounts a separate accounting framework for non market activities is created. Such a new accounting framework is known as the satellite account for the households and it complements the existing system of national accounts. Such account is much broader than SNA and it provide an overall picture of the productive activities undertaken by households and thus provides a better estimate of the value of household production. Only a small part of it is covered under SNA, but majority not. They act like supplementary account to the existing accounts and it account all those activities that fall outside the purview of SNA, but fall under the general production boundary and are non- remunerated. Time use surveys helps in the creation of such accounts which give visibility to the invisible homemakers. A clear picture of time use is given below which helps to make things more clear.

Gender disparity in the weekly average time (in hours) spend on SNA, extended SNA and non SNA

Activities	Rural		Urban		Total	
	Male	Female	Male	Female	Male	Female
SNA	42.3	22.5	41.1	9.2	42.0	18.7
Ext-SNA 3.7	3.7	33.9	3.4	36.4	3.6	34.6
Non SNA	122.0	111.5	123.5	122.4	122.4	114.5
Total	**168.0**	**168.0**	**168.0**	**168.0**	**168.0**	**168.0**

Source: Time use survey, 2000

As per Indian time use survey homemakers perform about 33 types of household work and the product they produced is not only used by members of the household but also by the members outside the household, but friends and relatives who came into the household. It is true that men also do some household work, but considering the intensity and duration of work it is woman who performs major part, which often goes unnoticed. A detailed look at the different household tasks too point out the significance woman's work.

Weekly average time spend in hours on some peculiar activities by sex

Activities	Male	Rank	Female	Rank	Average difference
Cooking	0.52	2	14.93	1	14.41
Cleaning household	0.21	5	4.55	2	4.34
Cleaning utensils	0.10	8	3.39	3	3.29
Washing & Mending clothes	0.18	6	2.71	5	2.53
Shopping	0.59	1	0.64	7	0.05
Pet care	0.03	11	0.04	10	0.01
Care for children	0.32	3	3.16	4	2.84
Teaching own children	0.16	7	0.19	8	0.03
Accompanying children to places	0.08	9	0.09	9	0.1
Care of sick & elderly	0.04	10	0.19	8	0.15
Supervising children	0.28	4	0.78	6	0.50
Care of guests	0.03	11	0.04	10	0.01

Source: Time use survey report, 2000

Such a detailed picture of activities and national accounts through time use survey is missing in Kerala.

Practical Applicability Of Quantifing Tools

When we perform every work, it has a cost in terms of time and energy (Diane Elson, 2000). Rather than adopting the usual GDP estimator to calculate the growth of the economy, indicators of sustainable growth which considers the value of household services along with other variable is also necessary in the real world. Such a genuine indicator is **GPI (Genuine Progress Indicator)** for sustainable development. The invisible economy is mainly concentrated by woman who performs the unpaid work which mainly contributed to the emotional and physical development of every family and in fact they are building up the human capital of every nation. Governments should take measures to assign a monetary value to the unpaid work performed by woman. Household satellite accounts and time use survey and the above said quantification tools help to give visibility to their work. Thus GDP is not a better method of calculating or measuring the level of economic activities, a Genuine Progress Indicator (GPI) can be obtained through Household satellite accounts. GPI supplements GDP and it represents the true cost and can be used as a tool of sustainable development. GPI is a variant of ISEW (Index of Sustainable Economic Welfare) which was developed by Herman Daly and John B. Cobb in 1989 and considers not only the present but also the future of every nation. The significant feature of GPI is that along with other factors the unpaid domestic activities promotes the welfare of every economy which are mainly performed by woman is also take into consideration, and on the basis of GPI calculation an average Indian housewife adds Rs. 78,000 per year to the economy (The Indian Economy review, 2011).

Conclusions

If we try to pay a price for the mother's love, care for sick and elderly, it is in fact undervaluing women's true contribution to the nation. By take into consideration the moral value of love and affection provided by the homemakers for the overall wellbeing of their family, my view is not to pay them a price for their love and affection, but the quantification of their economic value is necessary to know their economic contribution to the nation. Their economic value is calculated mainly with the help of time use surveys which again helps the above said quantification tools to have a practical applicability. If these unpaid activities are properly recognized, it will become very easy for the

policy framers to frame suitable policies for the improvement of homemakers. Therefore I put forward a suggestion in front of the authorities to conduct a large scale time use survey in Kerala and use the quantification tools and apply Genuine Progress Indicator to calculate the true and sustainable growth of our state.

References

1.Aasha Kapur Mehta, "*Roman Indices for Developing Countries: A Gender Empowerment Measure,*" *Economic and Political Weekly*, October 26, 1996.

2.Anitha Madhekar Smith and Lawson Smith (1997), The Indian Handbook-prospects into the21st century, Fitzory Dearborn Publishers, USA, p.28.

3.CSO (July 1998-June1999), *Time use survey*, Ministry of Statistics, Government of India.

4.Daly and Cobb (1989). (Daly, Herman and John B. Cobb. 1989. For the Common Good: Redirecting the Economy toward Community, the Environment, and a Sustainable Future. Boston: Beacon Press).

5.Elson, Diane, (2000) biennial UNIFEM Report, *Progress of the World's Women 2000.*United Nations Development Fund for Women (UNIFEM).

6.Haddad, Lawrence and Hoddinott, John. 1994. Women's income and boy-girl anthropometric status in the Cote d'Ivoire, *World Development* 22(4): 543-553.

7.Ironmonger, D. (1993) "National Time Accounts: A Focus for International Comparison, Modelling and Methodology" pp. 375-382 in *Time Use Methodology: Towards Consensus* Rome: Istituto Nazionale di Statistica

8.Ironmonger, D. (1994a) "The value of care and nurture provided by unpaid household work" *Family Matters* No 37: 46-51 April Jejeebhoy, Shireen. 1998. Wife beating in rural India: a husband's right? *Economic and Political Weekly* 33(15): 855- 862. *Empowerment and Gender Gap in Schooling* 37

9.Malathy R.1994. Education and women's time allocation to non market work in an urban setting in India, Economic Development and Cultural change,42,pp743-760.

10.The Indian Economy review 2011,ISSN2229-5526

Precursors of Youth Reluctance to Politics: An Analytical Induction

MUHAMMED. K.V.
Junior Research Fellow ,Dept. of Education, ,University of Calicut
Dr. Mohamedunni Alias Musthafa. MN.
Assistant Professor, Dept. of Education, University of Calicut

Absract:

Why youth reluctant to participate in the politics has to be taken seriously. Studies revealed that youth of our nation is having a negative attitude towards participating in policy making and there is a vast decrease in their numbers year by year. There arises the greatest need to analyze the cause of their detachment from participating in the legislation. The prime quest of this study was to analyze why youth shows reluctance to politics and their negative attitude towards the policy making of our country by utilizing inductive analysis research paradigm. Various factors; that contributed to their reluctance in participating in politics were identified. Attempt is also made to sort out the why the young politicians who are completely involved in policy making not able to stretch their wings as per their aspirations.

Introduction

Youth represent some of the most dynamic, creative and talented people in today's societies, yet at the same time they often represent some of the most vulnerable and most powerless in the labor market. There is a paramount need for policymakers to 'get it right' by and for youth. This is vital in order to meet young people's

needs today, and also to create the adequate pre-conditions for their future impact on society as parents, civic leaders, employers, workers and politicians. In order to get it right, active and equal engagement with youth in policy-making efforts is essential. By encouraging youth to become active participants in policy development they can become long-term advocates in the fight against unemployment, as concerned employers and employees in later life. The concept of government job for every individual has now become an illusion. So it is important to develop the personality of person in a proper way, which will empower him to face the risks and casualties of life with presence of mind rather than running away from it and gives more importance to the development of a whole society through the development of every single person. This will capacitate every single youth to function as a resource person, who will give information about the nook and corner of Kerala, its life, culture and activities, for those outside the state.

ADDED VALUE OF YOUTH PARTICIPATION ?

As government is responsible for a wide range of young people's concerns and interests (such as education, and leisure facilities) it has been seen to have a pivotal role to play in stimulating and engaging the interest and participation of young people in politics.

Active members: Broadly speaking, youth participation encourages youth to become active members of a democratic society.

* **Citizenship**: It will encourage a young person to be a 'good citizen' as it will foster an interest in and commitment to the local community.
* **Social responsibility**: By heightening a sense of social responsibility it is also suggested that it may help to reduce the social exclusion of marginalized groups (Willow, 2009).
* **Service provisions**: People have a strong stake in the local community through their local services, such as schools, transport and leisure facilities (Geddes and Rust, 2007). It is therefore argued that their participation in local politics will result in more relevant and focused decision making and service provision.
* **Personal benefits**: It is argued that young people will be personally enriched as they gain new opportunities, skills and insights through participation in local politics (Willow, 2009).
* **Decision making**: In spite of the growing lobby in favor of the participation of young people, some concerns remain about the appropriateness of consulting children and young people. Underpinning these concerns are questions about the capability of children and young people to engage in reasonable and rational decision-making.

· **Improves confidence**: Young people develop important skills and improve self-confidence. They also gain a greater understanding of human rights and governance that is important in both newly formed and well-established democracies

· **Foster dignity**: Active and equal participation in decisions affecting their lives provides hope and dignity, fostering a better understanding of community issues and a sense of inclusion and belonging.

· **Counteracting potential social cost**: Such participation benefits governments, families, and societies as a whole by providing civic role models to other youth whilst counteracting the immense potential social costs that can be created through apathy, frustration and social exclusion of the younger generation

STATUS OF YOUTH IN KERALA POLITICS

Table 1 depicts the status of youth in Kerala Legislative Assembly

Sl No.	Age Group	No. of MLAs
1	25 – 30	4
2	31 – 40	10
3	41 – 50	33
4	51 – 60	51
5	61 – 70	33
6	71 – 80	8
7	81 – 100	1
Total		140

While analyzing the data it is quite evident that the participation of young generation in the legislative assembly is hopeless. The young blood, whose creative mind that may contribute much to the policy making is negligible and seems to be a great loss for mother India. There arise the greatest need to analyze the cause and means of their detachment from participating in the legislation.

The reluctant attitude of youth in participating in the local self-government has to be taken seriously. Conducted surveys reveals that youth of our nation is having a negative attitude towards participating in policy making and there is a vast decrease in their numbers year by year. It is this statistical information that paved way for conducting a study to reveal the reasons behind this issue and thereby to make an attempt for suggesting the possible remedial measures utilizing an analytical inquiry research paradigm.

Modus Operandi

Participants and procedures

The major objective of the study was to analyze why youth shows reluctance to politics and their negative attitude towards the policy making of our country. For this a total of 100 young people aged 16 to 25 years were selected from different locality of the state randomly. Out of the total sample 25 were females and 75 were males.

Data was collected using the method of interview and the participants were asked to complete an open ended questionnaire; with questions that helped to disclose their views about policy making. To ascertain a usable survey, question was evaluated for positive or negative response. If a positive response given to a question, the researcher subsequently analyzed the results to another question. (What were the factors that contributed to negative attitude of youth towards policy making?).

The investigators also made an attempt to identify the prevailing attitude of young politicians of the state towards political affairs. For this a sample of 100 young politicians were selected randomly and given an open ended questionnaire. Out of the total sample 35 were females and 65 males.

Analytic induction

Category construction of young people's responses was based up on inductive analysis. A constant comparison approach was employed, allowing for the comparison one response to previous one, a new category was conceptualized. This process permitted an ongoing refinement and elimination of redundancies in categories. Great care was taken to ensure that category construction reflected the comprehensiveness of response and that the data were manageable.

Results

Responses to two questions were primarily analyzed: whether or not reluctance to participate in policy making occurred, and, if so, the factors that contributed to reluctance. Various factors; that contributed to their reluctance in participating in politics were revealed on further analyses which are listed below. .

* **Interest and salience :** Importantly whilst lack of interest was frequently cited by the young people as a reason for not getting involved, it was often as a consequence of other factors, such as lack of understanding about government, the perceived relevance of government to them and knowledge of ways to participate.

* **Lack of understanding:** Lack of understanding as well as being important in explaining lack of interest in government among young people is also a key factor in explaining lack of participation. Whilst lack of understanding makes it difficult for young people to develop interest and more difficult for them to become involved
* **Low awareness of how to participate:** *Lack* of awareness and information about the opportunities to participate in politics has been cited as a barrier to participation among all age groups in the literature (Lowndes et al 1998). This has also been shown to be a reason why young people do not take an interest and get involved in national politics.
* **Skepticism about existing methods of participation:** A lack of faith in the efficacy of existing methods of participation is another key factor explaining the non-participation of young people in politics.
* **No one ever listens to young people:** Even where opportunities did exist young people were sometimes reluctant to participate, because they believed that government representatives were not interested in the views of young people. As a consequence they felt their views would not be listened to.
* **No perceived need to get involved:** Young people's view that the current system works well enough and that there was no real need for them to get involved.
* **Peer pressure:** Young people felt that as politics was not included in the interests and hobbies of their peer group, they would be perceived as 'weird' if they took part in local government and politics.
* **Images of those who do participate:** Young people's images of the types of people who become involved in politics can also be a barrier to more active forms of participation such as attending council meetings or youth group.
* **Confidence:** Lacking confidence was a related reason explaining why some young people do not get involved in more active forms of participation, such as meeting a councilor or attending a youth forum.

The secondary aim of the study, as mentioned earlier, utilized the young politicians who are completely involved in policy making; but still unable to stretch their wings as per their aspirations. From the analysis of the responses made to the questionnaire by them the investigators were able to list out the causes of their urge to skip themselves from politics.

* **No retirement age**: It is stereotype to think that only people with gray hair can become successful politicians. In UK, Tony Blair retires

at 58 while in our country the chief posts are mostly occupied by the politicians above 50 years of age. The younger generation doesn't have any outlet to show their principles of leadership. Now ask the youth of India about the politics and there's an answer straight on your face. Who wants to join the politics?

* **Neglecting**: It's a usual practice that there is no proper consideration given to the opinions and decisions of the young politicians and they are still standing at the threshold without any progression. Exceptions are there. But they are just a few in numbers. This may further lead to a kind of frustration in younger generation and may motivate them to quit from politic affairs.

* **Caste based discrimination**: Undue importance given to the certain sections of the society leading to discrimination based on caste and creed is de motivating young politicians.

* **Arguments and controversies**: Unable to withstand the arguments and controversies, the young politicians are ashamed of themselves to be a part of policy making of our country.

* **Family**: Politics in now days seems to be in the hands of a couple of families. They are the decision makers. Members from these families are given much priority.

* **Forming and splitting of Groups**: Group formation within the group and splitting to satisfy personal needs and interest or to draw out personal grudge is a usual practice now in our political scenario. It is the major cause of fed up in our youth as they faces dilemma in taking their own stand.

* **Lack of internal democracy**: Unable to reach a decision unanimously within the political parties for the welfare of the public and lack of unity in policy making creates an atmosphere of conflict and debate.

* **Succession:** It is a pathetic situation of Indian politics that memberships are already reserved for the sons and daughters; such that for the rest of the youth of our nation it is a Herculean task to overcome their dominations and reach the anticipated goal.

EXCLUDING YOUTH FROM POLICY MAKING; the consequences

* **Tensions in the society**: The exclusion of youth from policy-making processes and power structures, whether deliberate or unintentional, can create significant tensions in society which can manifest itself in forms that represent a serious threat to the social fabric, such as crime and violence.

* **Armed conflict**: In the worst cases, a poor economic and social environment can foster conditions in which youth without prospects are manipulated by leaders, and are recruited or forced into armed conflicts, both within their own borders and also in neighboring countries

* **Ineffective policy**: The consequences of not involving youth can range from the development of ineffective policy to more serious consequences for society as a result of the consistent exclusion or alienation of youth

From the results of the present study the investigators came to the conclusion that the participation of youth in the legislation is decreasing day by day .There is no positive sign of its increase in the coming years as the youth of our country has already developed their own misconceptions about Indian politics. Considering the seriousness of the issue the investigators recommended a few suggestions to encourage young people's participation in politics.

* **Informing young people about politics:** Young people suggested a range of ways in which their understanding of politics might be increased. This included teaching politics at school, through the media, posters, leaflets, pamphlets and newsletters, text messaging, the internet and local groups or events.

* **Making politicians more representative of and accountable to young people:** Local councilors and officers should represent a cross section of the community in terms of age, ethnicity and socio-economic group. Should take more interest in young people and do more to understand the nature of their needs and concerns.

* **Creating more opportunities for young people to participate in the political Process:** one of the most potentially effective ways of increasing interest and involvement is by creating greater opportunities for young people to participate in politics at the local and national level.

* **Opportunities for expressing views**: Most importantly however, these initiatives need to offer genuine opportunities for young people to express their views and influence authority decisions.

* **Equip with skills and confidence**: In order to participate effectively they will also need to be equipped with the skills and confidence to communicate with local politicians.

* **Understanding policies and boundaries**: They will also need to develop a clearer understanding of the policy process and appreciate the boundaries and limitations of their endeavors.

· **Need to struck balance**: A balance needs to be struck between empowering and engaging young people without pressuring them to become involved.

· **Understanding the nature of responsibilities**: The role and structure of local government and its relationship to central government. In each case they wanted to understand the nature of the responsibilities and sources of funding that each tier has.

· **Explanation about the different political parties and their policies**: At election times they wanted to be given summary manifestos of each party. More exceptionally, there was an interest in hearing about the history of each political party.

* **Regular updates**: Through general news bulletins about what is going on in the local area in terms of the activities of the council and the events being held.

* **Proper explanation:** How young people can participate in local politics; explaining what methods are available, when there are opportunities to participate; and what young people have to do in order to participate

* **Teaching politics at school:** School was a popular suggestion for imparting information about politics at the local and national levels. While the importance of teaching politics at school was emphasized by young people of all ages and backgrounds.

* **Local groups and events:** More exceptionally, a suggestion was made that youth clubs and other youth forums would be another way in which information about politics could be conveyed to young people.

* **Citizenship education**: It is only one way in which young people can be informed about politics. It should operate in tandem with the many other channels of communication such as the media and the Internet or through political parties and interest groups

* **Make access to local representative**: Young people made it clear that they want to have greater access to their local representatives. They will also want to see them visiting and integrating themselves into the local community.

CONCLUSION

The study reveals that there are a lot of hindrances in front of emerging young blood of our country in their entry to politics. Even the young politicians who are engaged in political affairs are thinking to escape themselves from the legislative procedures due to many reasons. There is a great need for a change in this situation. The subject of youth participation in both local and national politics has

been an ongoing concern in India and elsewhere. The more recent decline in voting (across all age groups but particularly amongst young people) at all elections has raised the profile of this issue. Research has recurrently demonstrated that young people report depressingly low levels of interest, knowledge and engagement in politics. Evidence now suggests a slight decline in the political interest and engagement of today's young. The notion that young people acquire interest in politics with age and life circumstances still seems to hold true for many young people. Any observed decline in their interest and participation may be due to broader social and economic changes. These are delaying the transition from young people to independence and adulthood and as a consequence the age at which political interest and engagement is activated. The creative youth with aspiring ideas are always an asset for a developing nation like ours. We should have the broadness of mind to accept their view points and do the necessary actions for their betterment. Their participation in the legislation may bring about crucial changes for the welfare of the natives of India. Remember, it is not good for a nation when its citizens only complain and expect someone else to fix their problems.

REFERENCES

1.Atkinson, S. and Boyle, J. (1996) *Young people and local* authorities: What can we do to make them more interested – should we bother? Local Government Policy Making, Volume 23, Number 3, s 22- 29 December 1996.

2.Banks,M. H. and Roker, D.(1994), The political socialization of youth: Exploring the influence of school experience, Journal of Adolescence, 17, 3–15.

3. Bynner, J. and Ashford, S. (1994). Politics and participation: Some antecedents of young people's attitudes to the political system and political activity. European Journal of Social Psychology, 24(2) 223-236.

4.Donna Molloy, Clarissa White, & Nicola Hosfield. (2002). Understanding youth

5.Dubois, M. (1980), Working paper II, *Values and attitudes that foster or hinder participation work and public life, in The Access of Youth to Work and Participation in Public Life,* United Nations

6.http://theviewspaper.net/role-of-youth-in-indian-politics/

7.http://www.myneta.info,

8.http://www.twitter.com/adrspeaks,

9.http://www.youthkerala.org/programs.html

10.Joerg Forbrig, (2005). Revisiting youth political participation. *Cou*
of Europe Publishers.
11.Mardle, G., and Taylor, M. (1987), 'Political knowledge and politi
ignorance: a reexamination', *Political Quarterly,* 58, 208-216.
12.Moli, G.K., (2007 January). Kerala Youth Demographic Analys
Kerala Calling. 28-09.
13.participation in local Government A Qualitative Study (Final Repo
India: National Centre for social research.
14.United Nations Children's Fund in partnership & Department of
Interior and Local Government. (2007). The Impact of Yo
Participation in the Local Government Process. Philippines, The Uni
Nations Children's Fund (UNICEF).
15.White, C., Bruce, S., and Ritchie, J. (2000) *Young people's polit*
Political interest and engagement amongst 14 to 24 year olds, Y
Publishing Services Ltd.
16.www.adrindia.org.

Synthesis, Structural Characterisation And Antimicrobial Studies of Zinc (II), Manganese (II), Manganese (III) and Iron (III) Complexes of 5-methoxysalicylaldehydeisonicotinoylhydrazone

Prasanna.M.K and K. Pradeep Kumar
Department of Chemistry and Research Centre, PRNSS College, Mattanur

Abstract: A heterocyclichydrazidehydrazone, 5 methoxysalicylaldehydeisonicotinoylhydrazone (MSINH) was prepared from 5-methoxy salicylaldehyde and isoniazid and its zinc (II), manganese (II) manganese (III) and iron(III) complexes were also synthesised. The ligand and complexes were characterised by elemental analysis, IR, UV-Visible, and NMR spectral, magnetic susceptibility and conductivity studies. The physico-chemical studies and spectral data indicate that the ligand (MSINH), acts as a tridentate divalent chelating agent in zinc (II), bidentate monovalent chelating agent in manganese (II) and manganese (III) complexes and as a bidentate neutral chelating agent in iron (III) complex. The ligand and complexes were all screened for their in vitro antibacterial and antifungal activities.

Keywords: Hydrazide hydrazone; Isoniazid; magnetic susceptibility

Introduction

Hydrazide-hydrazones have recently gained more importance because of their wide spectrum of biological properties like antibacterial, antifungal, anti-inflammatory, antitubercular and antitumor activities[1-7]. Hydrazide-hydrazones form metal chelates with transition and inner transition metals. It was found at many instances that these metal complexes have better biological properties than their corresponding ligands. Isoniazid, a heterocyclic hydrazide with nitrogen

as hetero atom was reported to possess very high in vivo inhibitory activity [8-11] towards M.tuberculosis H37Rv. Iron and copper complexes of isoniazid were found to possess antitumor and antitubercular activities respectively. It was reported that hydrazide hydrazones have lower toxicity than hydrazides because of the blockage of $-NH_2$ group .Here we report the synthesis, characterisation and antimicrobial studies of a heterocyclic hydrazide-hydrazone 5-methoxysalicylaldehydeisonicotinoylhydrazone (MSINH) and its zinc (II), manganese (II) manganese (III) and iron (III) complexes. Being a hydrazone derivative of isoniazid,MSINH is expected to possess antitubercular activity and the studies in this regard is underway.

Experimental

Isoniazid and 5-methoxysalicylaldehyde procured from Sigma Aldrich were used. All other chemicals used were of AR grade. Metal estimation was done using the gravimetric method[12].The elemental analysis (C, H, N) was carried out at the Sophisticated Test and Instrumentation Centre (STIC), Kochi using Elementar Vario EL III instrument.IR spectra of the Ligand and complexes were recorded in the region 4000-400 cm^{-1} on Thermo Nicolet, Avatar 370 spectrophotometer. Room temperature molar conductances of the complexes in DMF were recorded using the Deluxe conductivity meter 601E model. UV-Visible spectra of the ligand and complexes were recorded using a Systronics-2201 UV-visible spectrophotometer. NMR spectra of the ligand and the complexes were recorded on a 300 MHz FT NMR instrument using TMS as reference.Magnetic susceptibilities were recorded at room temperature using Magnetic susceptibility balance Sherwood Scientific model Mag way MSB MK1.Diamagnetic corrections for various atoms and structural units were computed using Pascal's constants[13].Microbial studies were done at the Department of Biotechnology and Microbiology, Kannur University.

Synthesis of 5-methoxysalicylaldehydeisonicotinoylhydr-azone (MSINH)

The Schiff base MSINH ($C_{14}H_{13}N_3O_3$) was prepared by mixing equimolar solutions of 5-methoxy salicylaldehyde and isoniazid in ethanol and stirring the solution with slight heating for 45 minutes. Two drops of glacial acetic acid was added while heating. A light yellow solid separated was filtered, washed with ethanol and dried. Purity of the ligand was monitored by TLC It was characterised by elemental analysis, IR, UV and NMR spectra

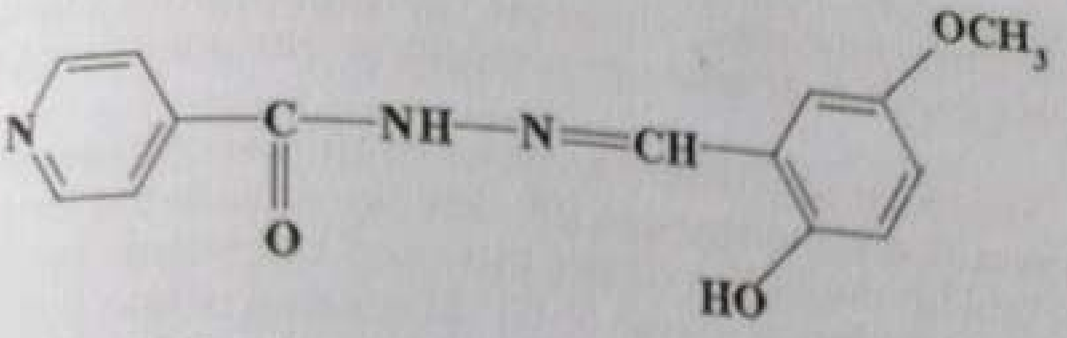

Synthesis of Metal complexes of zinc (II), manganese (II) manganese (III) and iron (III) with MSINH

A methanolic solution of zinc (II), manganese (II) and manganese (III) ethanoate (1m mol) was added in small quantities to a hot methanolic solution of MSINH (2m mol) and stirring continued for 30 min. Yellow , pale brown and dark brown precipitates were obtained respectively for zinc (II), manganese (II) and manganese (III) . Iron (III) complex was prepared by stirring hot methanolic solution of MSINH and methanolic solution (2m mol) of ferric ammonium sulphate dodecahydrate for 10-20min.A coffee brown precipitate was obtained. The precipitated complexes were suction filtered, washed with water, methanol and finally with ether and dried.

Antimicrobial (Antibacterial and Antifungal) activities:

The disc diffusion assay, standardised by (NCCLS, 1999) [14]was performed with the ligands and the complexes to determine the antibacterial activity. The zone of inhibition against three gram negative bacteria species (E.Coli, Klebsiella and Salmonella) and gram positive species (Staphylococcus Aureus) were measured. The ligand / complex, 1mg in 1ml DMSO was applied on a paper disc with the help of a micropipette. The discs were left in an incubator for 48hrs at 37^0C and then applied on the bacteria grown agar plates.

Inhibition of the fungal mycelial growth was determined on Potato Dextrose Agar medium (PDA) using poisoned substrate technique[15]. Radial mycelial growth in the presence of the ligand MSINH and complexes of this ligand with zinc (II), manganese (II), manganese (III) and iron (III) salts at a concentration of 1mg/ml in DMSO were measured against Aspergillus flavus, a highly poisonous fungus found in spoiled food materials. Mycelial growth on PDA plate in presence of DMSO alone was also measured as the control. Growth of the fungal colony was noted at two days interval for ten days.

The chemical analysis data and physical properties of the ligand and complexes are given in (Table1).Complexes obtained were all coloured, non hygroscopic solids stable in air. The ligands were

soluble in ethanol, methanol, acetone, DMF, DMSO and sparingly soluble in ether and insoluble in water. Complexes were only sparingly soluble in ethanol, methanol and chloroform, and soluble in DMF and DMSO.

The molar conductance values of 10^{-3} M solutions of zinc (II) manganese (II) and manganese (III) complexes lie in the range 10-45 mho cm^2mol^{-1} in dry DMF indicate their non electrolytic behaviour[16]. The molar conductance values of 10^{-3} M solution of Iron (III) complex was 230 mho cm^2mol^{-1} corresponds to a 2:2 electrolyte. Zinc complex was diamagnetic as expected for a d^{10} system. Manganese (II) and manganese (III) complexes gave magnetic moments of 5.72BM and 4.9 BM respectively. Iron (III) complex gave an effective magnetic moment value of 6.12BM at room temperature.

Table-1 Chemical analysis data and physical properties of ligand and complexes

Compound	Analysis (%) Found(calculated)				Molecular weight	Molar conductance Mhocm²mol-¹	Magnetic Moment BM
	Metal	Carbon	Hydrogen	Nitrogen			
$C_{}H_{}N_{}O_{}$(L)	-	61.27 (61.99)	4.98 (4.79)	15.45 (15.49)	271	-	-
$[ZnLH_2O]$	18.23 (18.5)	48.28 (47.54)	3.43 (3.68)	11.81 (11.88)	353.39	12	D
$[Mn(L)_2(H_2O)_2]2H_2O$	8.4 (8.24)	50.12 (50.38)	4.60 (4.2)	12.44 (12.59)	666.94	20	5.72
$[Mn(L)_2(OAc)H_2O]$	8.53 (8.18)	54.04 (53.58)	4.23 (4.31)	12.50 (12.42)	671.94	12	4.9
$[Fe(L)_2(OH)H_2O](SO_4)$	7.5 (7.68)	46.47 (46.23)	3.69 (3.99)	11.32 (11.56)	726.85	230	6.12

Table-2 IR Spectral data (cm^{-1}) of ligand and complexes

Compound	íOH	íNH	íC=O	íC=N	íCO	íN-N	íM-N	íM-O
$C_{}H_{}N_{}O_{}$(L)	3429	3198	1651	1620	1221	965	-	-
$[ZnLH_2O]$	3444	-	-	1598	1250	1020	511	450
$[Mn(L)_2(H_2O)_2]2H_2O$	3430	-	-	1594	1240	1028	509	464
$[Mn(L)_2(OAc)H_2O]$	3432	-	-	1590	1238	1032	512	467
$[Fe(L)_2(OH)H_2O](SO_4)$	3428	-	1630	1589	1223	1028	520	461

IR spectra of the ligand L shows band at 3198 cm^{-1} corresponding to í (NH) stretching[17] and it is absent in the spectra of the complexes. This together with the disappearance of the band due to í (C=O) in the complexes of Zn (II), Mn (II) and Mn (III) indicate that enolisation and subsequent deprotonation has occurred. But íC == O vibrations at 1651cm^{-1} in the ligand shifts to 1630 cm^{-1}in Fe (III)complex which indicates that the ligand exist in the keto form and

the ketonic oxygen is involved in complexation.The presence of medium to weak intensity broad band centered at 3429 cm^{-1} in the ligand corresponding to phenolic í (OH) vibrations[18] becomes further broadened and increased in intensity in the complexes indicating non participation of phenolic oxygen in complexation except in zinc complex.The broadening may be due to the overlapping of í (OH) with absorption due to lattice water /coordinated water[19]. The upward shift in the íCO band[20] observed at 1221 cm^{-1} in the ligand suggests that enolic oxygen has coordinated to the metal in the complexes of Zn (II), Mn (II) and Mn(III). The vibrational band at 1610cm^{-1} assigned to íC=N of the ligand show downward shift by 10-28 cm^{-1} in the spectra of complexes [21]confirming coordination through the azomethine nitrogen. Coordination through the azomethine nitrogen is further supported by the upward shift of í N-N observed at 965 cm^{-1} in the ligand by ~ 30-60 cm^{-1} in the complexes[22].The new weak bands at ~510cm^{-1} and ~ 460 cm^{-1} in the metal complexes have been assigned to í M-N and íM-O modes respectively[23].The spectra of complexes show absorptions at around 820,580 and500 cm^{-1}that can be attributed to rocking, twisting and wagging modes of coordinated water.

^{1}H NMR, MSINH

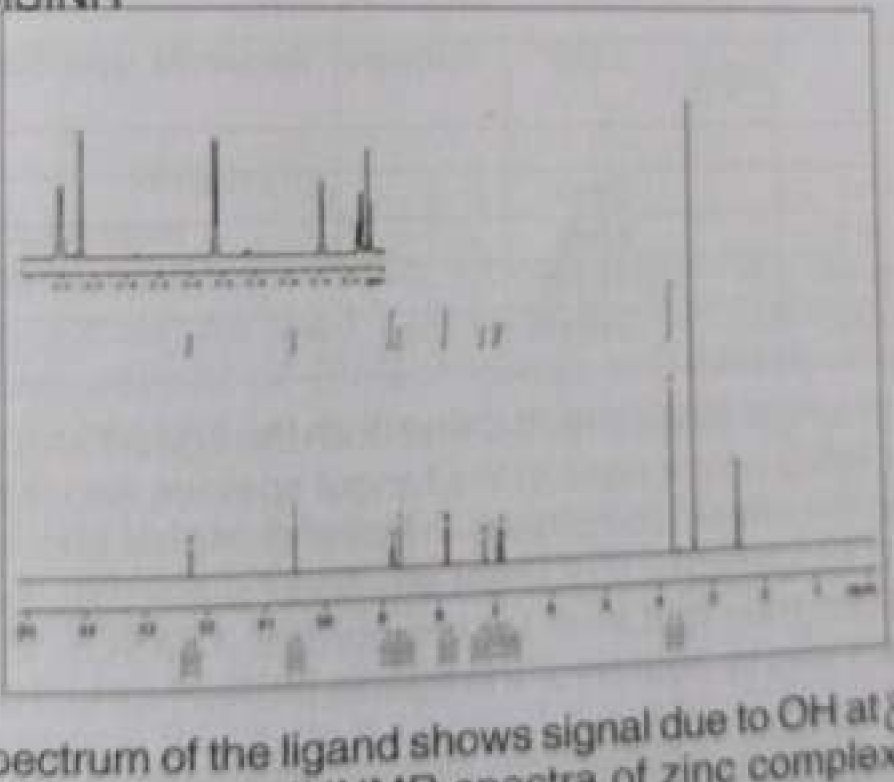

^{1}H NMR spectrum of the ligand shows signal due to OH at δ (12.265)[24] which disappears in the^{1}HNMR spectra of zinc complex indicating deprotonation and that phenolic oxygen is involved in complexation .A singlet at (10.5) [25]in the free ligand due to NH disappears in the complex. A singlet at (8. 678) observed in the spectrum of the free ligand had shifted to (8.818) indicating coordination through azomethine nitrogen. This downward shift may be due to the reduction of electron density at the azomethine C-H.The methoxy protons of the ligand and complexes [26]appear at (3.746) .The seven aromatic

protons appear as multiplets within the range (7.86-7.18) (isonicotinic 4H) and (6.96-6.87) (phenyl 3H).

Zinc (II) complex of MSINH was diamagnetic and for the four coordinated zinc complex tetrahedral geometry is proposed. The electronic spectra of the complexes as DMF solutions are nearly similar in terms of the position, intensity and shape of the bands .They showed new intense broad bands in the range 450-518 nm confirming their charge transfer (CT) nature. Therefore, the colour of all complexes are dominated by a CT transition which obscured the weak d-d transitions occurring in the same region; The magnetic moment values of 5.72BM and4.9BM suggest octahedral geometries to Mn(II) and Mn(III) complexes respectively . The magnetic moment of iron (III) complex was found to be 6.12 BM. A high spin octahedral geometry was proposed for iron (III) complex.

Antibacterial studies reveal that the ligand shows no measurable activity against gram negative species E.Coli , Klebsiella ,Salmonella typhi and gram positive staphylococcus aureus.But Mn(II) andMn(III) complexes showed moderate activities against E.coli and Staphylococcus aureus.None of the tested compounds showed activity against the gram negative Klebsiella species and Salmonella typhi.

Compound	E.Coli	Klebsiella	Salmonella typhi	Staphylococcus Aureus
MSINH	-	-	-	-
Zn(II) complex	3mm	-	-	-
Mn(II) complex	8mm	-	-	9mm
Mn(III) complex	10mm	-	-	11mm
Fe(III) complex	3mm	-	-	4mm

Anti fungal studies reveal that both the ligand and complexes were only slightly active against the fungal species aspergillus flavus and among the tested complexes the zinc complex showed highest activity. The fungal colony of 5mm diameter placed at the centre of the PDA plate grew to 33mm for the control (DMSO), to 23mm for zinc complex and to 30mm for the ligand MSINH after 10 days.

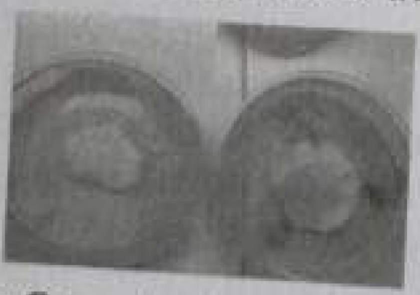

6-Zn Complex& 9-Control

6-Zn Complex& 3-MSINH

Conclusion

From the various analytical and spectro chemical studies, we propose the following geometries to the complexes. Tetrahedral

geometry to the Zinc (II) octahedral geometries to Manganese (II) Manganese (III) and Iron (III) complexes. The microbial studies indicate that among the studied ligand and complexes Mn (II) and Mn (III) complexes show moderate activity against E.Coli and Staphylococcus aureus and Zn (II) complex was active against the tested fungal species. Results from PASS Prediction server (http:// www.pharmaexpert.ru/passonline/) based on the analysis of structure activity-relationships indicate that the probability of the ligand to be active against mycobacterium tuberculosis is high and there is scope for further investigation.

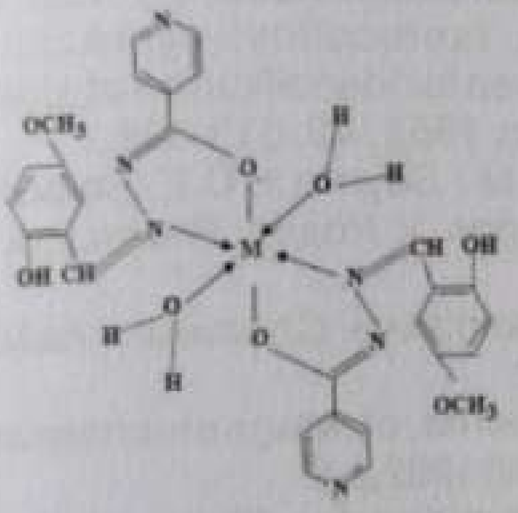

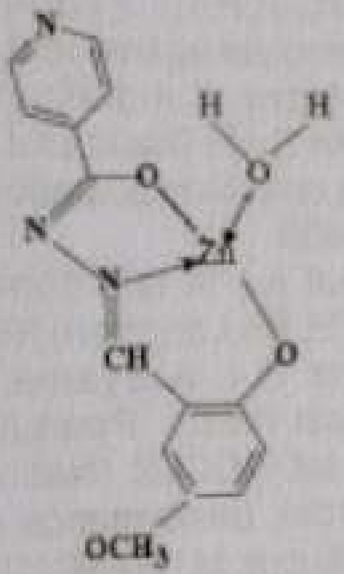

M-Mn (II)

Aknowledgement

We aknowledge STIC, Cochin University of Science and Technology ,Cochin for the FT-IR,NMR,and CHN analysis datas and also the Department of Biotechnology and Microbiology, Kannur University for helping us in the anti microbial studies.

References

1.Mandlik PR, More M &Aswar A.S, Indian J Chem. 42. 1064(2003); Sharma V K, Shipra Srivastava&Ankita Srivastava, J Coord Chem. 59(12).1321 (2006)

2.Singh V P, Anshu Katiyar&Shweta Singh, Bio metals, 21. 491 (2008);Kanwar S S,Lumba K,Gupta S K,Katoch V M,Singh P,Mishra A K, Kalia S B, Biotechnol Lett,30. 677(2008)

3.Sheela A,Pramila Gladis M S and Harikumaran Nair M L,J Indian Chem Soc,84(2007)329.

4.Steifel E I, Prog inorg Chem ,22(1977)

5. Harikumaran Nair M.L& Prabhakaran.C.P, J Teach Res Chem,3(2), 25 (1996); Ahamed A Soliman, Saadia A Ali& Adel Orabi,Spectro Chim Acta PartA,65,841 (2006).

6.Harikumaran Nair M.L& Sheela A, Indian J.Chem, 47A9, 87(2008)
7.Gursoy, A.; Terzioglu, N.; Otuk, G. Synthesis of some new hydrazide-hydrazones, thiosemicarbazides and thiazolidinones as possible antimicrobials. *Eur. J. Med. Chem.* **1997**, *32*, 753-757.
8.Buu-Hoi, P.H.; Xuong, D1) Mandlik PR, More M &Aswar A.S, Indian J Chem, 42, 1064(2003); Sharma V K, Shipra Srivastava& Ankita Srivastava, J Coord Chem, 59(12),1321 (2006)
9.Kaymakçyoðlu K.B.; Oruç, E.E.; Unsalan, S.; Kandemirli, F.; Shvets, N.; Rollas, S.; Anatholy, D.Synthesis and characterization of novel hydrazide-hydrazones and the study of their structure - antituberculosis activity. *Eur. J. Med. Chem*, **2006**, *41*, 1253-1261.
10.Sah, P.P.T.; Peoples, S.A. Isonicotinyl hydrazones as antitubercular agents and derivatives for idendification of aldehydes and ketones. *J. Am. Pharm. Assoc.* **1954**, *43*, 513-524.
11.Bavin E.M.; Drain, D.J.; Seiler, M.; Seymour, D.E. Some further studies on tuberculostatic compounds. *J. Pharm. Pharmacol.* **1954**, *4*, 844-855.
12.Vogel A.I. A text book of Quantitative Chemical Analysis 5th edition(ELBS,Longman)1996.p.462
13.Dutta R L & Syamal A,Elements of Magnetochemistry,2nd Edn,(East West Press,New Delhi)1992,p.8.
14.9th Int NCCLS (National Committee for Clinical Laboratory Standards), performance standards for Antimicrobial susceptibility testing Suppl: M100-S9 (1999)
15.Tintu I,Dileep.K.V,Augustine.A,Sadasivan.C Chem BiolDrug Des 2012 Jun 12. doi: 10.1111/j.1747-0285.2012.01426.x.
16.Kilic A &Tas E ,Synth React Inorg Mretal-Org Nano-Metal Chem,37(2007)583
17.Prabhakaran.C.P &Harikumaran Nair M.L& J Indian Chem Soc, 75(1998)7
18.Mishra.A.P &Monika Soni- Metal based drugs(2008),doi 10.1155/2008/875410
19.Kazuo Nakamoto, Infrared and Raman Spectra of Inorganic and Coordination Compounds Part B; John Wiley &Sons, INC.PUBLICATION,Sixth Edition, Page 58(2009)
20.Murukan B &Mohanan K,J.ENZ Inhib Med Chem,22(1)(2006)1
21.Singh V P& & Singh A, Russ J Coord Chem, 34(5) (2008)374.
22.Singh N,Hingorani S,Srivastava J,Puri V&Agarwala B V,Synth React Inorg Met-Org Chem,22(1992) 1283.
23.Harikumaran Nair ML& Sheela A,Indian J Chem,47A(2008)87
24.Gupta S, Barik A K,Pal S, Hazra A, Roy S &Butcher R J,Polyhedron,26(2007)133;Sanyal G S,Ganguly R,Nath P K& Butcher R J,J Indian Chem Soc,79(2002)486.

25.Singh K, Agarwala B V & Naganagowda G A, Indian J chem, 35A (1996)66.
26.M.L.Harikumaran Nair &D.Thankamani, Indian J Chem48A(2009)1212

AN ANALYTICAL STUDY ON OCCUPATIONAL STRESS OF SPECIAL EDUCATORS OF MENTALLY CHALLENGED CHILDREN

Reesha Karally & Dr. P. Usha

Abstract

The present study is an attempt to find out the extent of Occupational Stress among special educators of mentally challenged children. The sample consisted of 100 special educators belongs to seven districts across Kerala. Analysis of the data revealed that among the collected sample, 38 percentage show high stress and 46 percentage show moderate stress. Out of the four components of stress, organizational structure contributes more to special educators' occupational stress. The study suggests remedial measures such as Special Training Programme, Supportive Techniques etc to special educators who have high and moderate Stress.

Introduction

Stress is a universal human experience with both pleasant and unpleasant experience. Occupational Stress can be defined as the harmful physical and emotional responses that occur when the requirements of the job do not match the capabilities, resources or the needs of the worker (Kyriacou& Sutcliffe, 1978). Usually people are more worried about the outcome of their work that can even affect the way they treat other people and how they communicate with their colleagues. Occupational Stress can affect one's health when the

stressors of the work place exceed the employee's ability to have some control over their situation or to cope in other ways (French and Caplan, 1975).

The primary sources of Occupational Stress within an organization originate from four areas. These include task demands, physical demands, role demands and interpersonal demands. Role overload, role ambiguity, role insufficiency, role boundary, responsibility, physical environment, vocational strain, psychological strain, interpersonal strain, physical strain, social support, cognitive coping etc are the factors, which determine Occupational Stress.

Need and Significance of the study

Occupation could be the major area of stress creating circumstance. In any job there will be some amount of stress. It may vary from individual to individual and profession to profession (French and Caplan, 1975). In the present study the investigators attempted to find out the Occupational Stress of special educators of mentally challenged children. Mentally challenged children are different from normal children and also from other categories of special children in many aspects. Special educator is the person who is responsible for giving training to special children. As a teacher/trainer/educator of mentally challenged children, his/ her role may vary depending on the behavior of students and degree of severity of retardness. Comparing to normal children, teaching/training mentally challenged children are stressful. The special educator wants to play different role as a care taker, trainer, parentetc, there by the days become more and more stressful. From the earlier studies, (Beehr and Newman, 1978) it is clear that as far as work life is concerned extreme stress, there will be chance for the employees to withdraw from the job either Psychologically (disinterest or lack of involvement in the job), physically (frequent late coming, absenteeism etc) or leaving the job entirely.

Variables of the study

The present study is designed with Occupational Stress as the criterion variable. The classificatory variables selected for the present study is Length of Service

Objectives of the study

1. To find out the extent of Occupational Stress among special educators of mentally challenged children
2. To estimate Occupational Stress among special educators of mentally challenged children- component wise

3. To find out whether significant difference exist in the mean scores of Occupational stress among special educators based on their Length of service.

Hypotheses of the study

1. Occupational Stress level varies among special educators.,
2. There is significant difference in the mean scores of Occupational Stress based on the length of service of special educators

Methodology

Sample

The investigator adopted survey method for collecting the data. The present study was conducted on a sample of 100 special educators belonging to seven districts across Kerala. Simple random technique was adopted to collect the data.

Tools used for the study

The tool used for data collection was Scale of Occupational Stress, which is a five point scale prepared and standardized by Reesha&Usha (2012) for measuring the Occupational stress of special educators of mentally challenged children. It consists of 48 items including both positive and negative statements. Occupational stress includes 4 Different components viz., Organizational structure, professional training, interpersonal and professional interaction and instructional assignments and arrangements. Each component is represented by 12 items in the Occupational Stress scale. Responses can be made as always, often, sometimes, seldom and never.

Statistical Techniques

The collected data were analyzed by using the following statistical techniques.

1. Classificatory Technique
2. Percentage analysis
3. Mean Difference Analysis.

Analysis and Interpretations

Classificatory Technique

In order to find out the extent of Occupational Stress among special educators, classificatory technique was employed by taking mean and standard deviation as the determinants. By doing this the special educators can be grouped in to High stressed, Moderately stressed and Low stressed. The result revealed that that only 16 percentage special educators show less stress, 46 percentage show average and 38 percentage show high Occupational Stress

Percentage Analysis

Percentage analysis was done to estimate the percentage score of each of the component of Occupational Stress. The percentage score of each of the component is given in table 1.

Table 1. Details of Occupational Stress among special educators-component wise

Sl.No	Components	% score
1	Organizational structure	16.86
2	Professional training	11.85
3	Interpersonal and professional interaction	12.58
4	Instructional assignments and arrangements	11.52

Table 1 reveals that out of the four components of Occupational Stress, organizational structure contributes much more to the Occupational stress of special educators which is followed by interpersonal and professional interaction. These two components constitute sub components such as professional responsibility, salary, job demands, opportunity for promotion, professional growth, administrative attitude, recognition for job (organizational structure) and feedback from authority, interaction with students, colleagues and parents (interpersonal and professional interaction). So these two major components and their sub components contribute much for Occupational Stress of special educators of mentally challenged.

Mean Difference Analysis

In this section, differences in mean scores of Occupational Stress among special educators based on Length of Service were calculated. For this two-tailed test of significance of difference was estimated.

Inorder to calculate the significant difference on the basis of Length of Service, the special educators were grouped in to two groups. Group 1 includes those having up to 5 years of teaching experience and group 2 includes those having above 5 years of teaching experience. The data and result are given in table 2.

Table 2. Data and result of t-test of Occupational Stress on the basis of Length of Service

Classificatory Variable		Mean	Standard Deviation	Total Sample	t- value	Level of Significance
Length of Service	Up to 5 years	115.3	28	47	6.6	Significant at 0.01 level
	Above 5 years	157.7	34	53		

From mean difference analysis it is clear that there exist a significant difference in Occupational Stress among special educators based on their length of service. As the length of services increases occupational stress also increases.

Conclusion

From the present study, it is clear that occupational stress is a challenge to special educators of mentally challenged children. Dealing with mentally challenged children is creating stress to their daily life. Measures should be taken to prevent stress in the schools and classrooms. There should be chance for recreational facilities in order to reduce the stress. The authorities should take necessary actions to reduce the stress The stress creating factors should be removed from workplaces. Special educators should be provided with strategies to reduce stress such as good working environment, better interpersonal relationships, good salary, support from authorities and parents, better attitude from authorities, provisions for job recognition and promotion, and sufficient teaching learning materials and other resources. In-service programmes and enrichment programmes should be given to them to strengthen their professionalism. Special educators themselves can develop effective coping strategies to channelize occupational stress

References

1.Beehr& Newman, J.E., (1978).Job Stress, Employee Health and Organizational Effectiveness: A Fact Analysis, Model and Literature Review. *Personnel Psychology*, 31, 665-669.
2.Chan, K.B. (2000). Work Stress among six Professional groups: the Singapore experience. *Social Science Medicine*, 50(10), 141-1432.

3.French &Caplan.(1975). Job Demands and Worker Health.*Journal of OrganisationalBehaviour*, 12, 96-608.
4.Kyriacou, C., &Sutchliffe, J. (1978). Teacher Stress Prevalence, sources and symptoms. *British Journal of community Dance and Research*.22(2).
*Senior Research Fellow, Department of Education, University of Calicut
*Associate Professor, Department of Education, University of Calicut

നവകവിതയിലെ ആക്ഷേപഹാസ്യം

ഡോ. രാജശ്രീ എം.
മലയാള വിഭാഗം ഗവ. ആർട്സ് ആന്റ് സയൻസ് കോളേജ്, കോഴിക്കോട്-18

നമ്പൂതിരിഫലിതങ്ങൾ, മാപ്പിളഫലിതങ്ങൾ, നർമ്മഭാവം നിറഞ്ഞ നാടൻ പാട്ടുകൾ, പ്രാസപ്രയോഗം നിറഞ്ഞ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ എന്നിങ്ങനെ ഹാസ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ സമ്പന്നരാണ് മലയാളികൾ. ഹാസ്യത്തിന്റെ ഉന്മേഷവും ജനപ്രിയതയും സാമൂഹിക പ്രയോജനകരമായ മൂല്യമായി പരിവർത്തനപ്പെടുത്താമെന്ന് കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ തെളിയിച്ചു. നവോത്ഥാന കാലഘട്ടത്തിൽ ദേശാഭിമാനത്തിന്റെയും ജാതിവിരോധത്തിന്റെയും ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ ശക്തിജ്വാലയിൽ അപ്രസക്തമായ ഹാസ്യം സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഭാരതത്തിലെ മൂല്യച്യുതി സൃഷ്ടിച്ച വ്യഥയുടെയും ക്രോധത്തിന്റെയും ആത്മാവുള്ള കറുത്തചിരിയായി ആധുനികതയിൽ തിരിച്ചുവരുന്നു. ജീവിതസ്പർശമില്ലാത്ത കാല്പനികതയുടെ അതിഭാവുകത്വത്തെ എതിർക്കാൻ വിരുദ്ധഭാവസംയോജനം, വിചിത്ര വിശേഷണങ്ങൾ, വിചിത്രഭാഷാസങ്കരം തുടങ്ങിയ സങ്കേതങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ എൻ.വി.യിലൂടെ പ്രോദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ പ്രസ്ഥാനം എം. ഗോവിന്ദൻ, കടമ്മനിട്ട, എൻ.എൻ. കക്കാട്, അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ തുടങ്ങിയവരിലൂടെ സമകാലീന സമൂഹത്തിലെയും രാഷ്ട്രീയത്തിലെയും അഴിമതിയുടെയും മൂല്യച്യുതിയുടെയും ആവിഷ്ക്കാരമായി വികാസം പ്രാപിച്ചു.

തനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള വിഭ്രാത്മകവും ഭീതി ദവുമായ പരിസരങ്ങൾക്ക് ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിന്റെയോ പാരഡിയുടെയോ ഐറണിയുടെയോ ഭാഷ്യം നൽകുന്ന ആധുനികാനന്തര കവികൾക്ക് ഹാസ്യം ആധുനികതയ്ക്കപ്പുറവും ഭാവാവിഷ്ക്കാരത്തിനുള്ള വിഭിന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഒന്

മാത്രമല്ല. അതിലുറച്ചു നിൽക്കുന്ന ഇവർക്ക് ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും (വിധിയും, ശാപവും) ഒക്കെത്തന്നെയാണ്. ഇതുമൂലം ഒരേകതാനതയും ആസ്വാദകരെ സംബന്ധിച്ച മുൻവിധിയും പേറേണ്ടി വന്നു എന്ന പരിമിതിയുണ്ട്. സംശയവും ആകാംക്ഷയും നിറഞ്ഞ ചുറ്റുപാടിൽ കൃത്യമായി ഒന്നിലും ഉറച്ചുനിർത്താനാവാത്ത സൂചകങ്ങളും തുടർച്ചയില്ലായ്മയും ജനിക്കുകയാണ്. അവയിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ ഭാഷ ലോകത്തെ പ്രതിബിംബിക്കയല്ല, സൃഷ്ടിക്കുകയാണെന്ന് കാണാനാവും. തന്മൂലം ഈ കവിതകളിലെ ഇരുണ്ട ഹാസ്യത്തിന്റെ ധർമ്മം പ്രതിഫലനമല്ല, സൃഷ്ടിതന്നെയാണ്.

തൊണ്ണൂറുകളുടെ ആരംഭം മുതൽക്കെഴുതപ്പെട്ട കവിതകളാണ് പൊതുവെ പുതുകവിതയുടെ ഗണത്തിൽപെടുത്താറുള്ളത്. കഴിയുന്നത്ര വ്യത്യസ്തതയും വൈവിദ്ധ്യവും പുലർത്തുന്നതാണ് ഇവരുടെ സ്വരങ്ങൾ. വർഗ്ഗം എന്ന സാമൂഹിക സംവർഗ്ഗത്തിനു പകരം വംശം, ജാതി, ലിംഗം, എന്നീ ജന്മകേന്ദ്രീകൃത ഗണം, ദേശീയതക്ക് പകരം പ്രാദേശികത, പാരിസ്ഥിതികാവബോധം, ഇതര സ്വത്വബോധം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ ആധുനികതയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി പുതുകവിതയിൽ കാണുന്ന സവിശേഷതകളാണ്. റിയലിസം, മോഡേണിസം തുടങ്ങിയ കള്ളികളെയെല്ലാം വെറുക്കുന്ന ഇവർ കാലിക പ്രാധാന്യം നേടിയ ആധുനികോത്തരം, അപനിർമ്മാണം തുടങ്ങിയ പദാവലികളെയെല്ലാം ശിഥിലമാക്കുന്നതു കാണാം. ഒട്ടും വൈകാരികതയില്ലാതെ ആത്മപരിഹാസത്തിന്റെയോ കേവലനിരാസത്തിന്റെയോ വഴി സൗകര്യം പോലെ സ്വീകരിച്ച് കവിതയുടെ ഉള്ളടക്കം, രൂപം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച യാഥാസ്ഥിതിക ധാരണകളെ കടന്നാക്രമിക്കുന്ന രചനകൾ എന്ന് എൻ. പ്രഭാകരൻ പുതുകവിതകളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. (മൗനത്തിന്റെ മുഴക്കങ്ങൾ - എൻ. പ്രഭാകരൻ) ഈ വിശേഷണം അന്വർത്ഥമാക്കുമാറ് പ്രതികവിത എന്നോ അധികവിത എന്നോ പറയാവുന്ന തരത്തിൽ ആക്ഷേപഹാസ്യം നിറഞ്ഞ പാരഡികൾ പുതുകവിതയിൽ മുഖ്യസ്ഥാനം പിടിക്കുന്നു. മുൻകവികളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായി അവരുടെ പാരഡി രചനകൾ മൂലരൂപമാതൃകകളെയും, മൂലധാരണകളെയും ഒരേ സമയം ശിഥിലമാക്കുന്നു.

ആധുനികോത്തരാവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ ആദ്യമായി സമചിത്തതയോടെ പ്രകടിപ്പിച്ച കവിയാണ് പി.പി. രാമചന്ദ്രൻ. മാമ്പഴക്കാലം, ഉത്തരകാലം, തെങ്ങുമൊഴി തുടങ്ങിയ രാമചന്ദ്രന്റെ കവിതകൾ പുതുകാലത്തെ വിമർശനാത്മകമായി അടയാളപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളായിരുന്നു.

മാമ്പഴക്കാലത്തിലെ-
"പറയൂ നാട്ടിൻ പുറ
ത്തുള്ള മാങ്ങകൾക്കെല്ലാം
രുചിയീ മാംഗോ ഫ്രൂട്ടി
യ്ക്കുള്ള പോലെയാണോ?"

എന്ന ചോദ്യം യാഥാർത്ഥ്യത്തെ തിരിച്ചറിയാൻ പകർപ്പുകളെ ആശ്രയിക്കുന്ന സംസ്കാരപരിസരത്തിലേക്കാണ് ശരം ഉതിർക്കുന്നത്. 'ഉത്തരകാലം' (1998) എന്ന കവിതയിൽ വാക്കുകൾ റബ്ബറുറയിട്ട കാരണം അർത്ഥഗർഭങ്ങളെ പേടിച്ചോടേണ്ടതില്ലാതായിരിക്കുന്നുവെന്ന് ചിരിക്കുന്നതോടൊപ്പം കേവലശബ്ദം ധരിച്ച പുതിയഭാഷ ജീവനെ തൊടില്ലെന്ന വാസ്തവവും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉള്ളം ചുട്ടുവിളിക്കുമ്പോഴും പഴയ മട്ടിൽ വരുന്ന വാക്കുകളെ

"വാക്കുകളേ
വരിക
വിക്കിയും വിറച്ചും മുടന്തിയും
തെരുവുതെണ്ടികളെപ്പോൽ
പൊട്ടിയും ചീറ്റിയും
അലമുറയിട്ടും
പെരുങ്കടലലകൾ പോൽ"

എന്നു വിളിക്കുന്ന രാമചന്ദ്രൻ മാറാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത കവിതാസങ്കല്പത്തോട് നിരന്തര കലഹത്തിലാണ്.

"വൈദ്യുതി ബോർഡ്!
വളവിലും തിരിവിലും
വഴികാട്ടിയായ് നിന്ന
കമ്പിക്കാലുകളേ
ജാതിഭേദം മതദ്വേഷമില്ലാത്ത
ജ്ഞാനവിദ്യുത്പ്രവാഹമേ" (വിട)

എന്നു തീക്ഷ്ണമായി പരിഹസിക്കുന്ന രാമചന്ദ്രൻ സ്വന്തം കാവ്യസങ്കല്പങ്ങളെ നവീകരിക്കുന്നതിൽ കാണിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയും പരിഹാസവും അദ്ദേഹത്തെ സമകാലീനമലയാള കവിതയിലെ ശ്രദ്ധേയശബ്ദങ്ങളിൽ ഒന്നാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യാനുഭവങ്ങളുടെ ശകലീകരണം, സമകാലീന രാഷ്ട്രീയത്തിലും കലയിലുമുള്ള അന്തസ്സാരശൂന്യത, യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ സ്ഥാനം പ്രതീതികൾ കയ്യടക്കുന്ന അവസ്ഥ തുടങ്ങിയ സമകാലീന പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം വ്യത്യസ്തരീതിയിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നു രാമചന്ദ്രന്റെ കവിതയിൽ. ജീവിതത്തെയും സാഹിത്യത്തെയും ഗ്രസിച്ചു നില്ക്കുന്ന പാരമ്പര്യാവബോധത്തെ തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കാനാണ് കെ.ആർ. ടോണി മുഖ്യമായും പാരഡിയുടെ രീതി സ്വീകരിക്കുന്നത്. എഴുത്തച്ഛൻ, കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ, പൂന്താനം തുടങ്ങിയവരുടെ കാവ്യമാതൃകകളെയെല്ലാം അനുകരിക്കുക വഴി പ്രതികവിതയെന്ന പ്രതീതിയാണ് ടോണിയുടെ കവിതകൾക്കുള്ളത്.

"ബോധമില്ലാതെ നടക്കുമവസ്ഥയ്ക്കു
മീതെയായ് സംയമമെന്തുണ്ടു ഭൂമിയിൽ"
"ഇത്തറവാടിത്തഘോഷണത്തെപ്പോലെ
വൃത്തികെട്ടുള്ളതാണദ്വൈതദർശനം"

"ഇന്നലെയോളമെന്തെന്നറിഞ്ഞീല
നാളെയെന്താണെന്നറിയുകയും വേണ്ട"

പി. ഇടശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, പൂന്താനം തുടങ്ങിയവരെ ഒരേ സമയം അനുകരിച്ചു കൊണ്ടുള്ള 'അന്ധകാണ്ഡ'ത്തിലെ ഈ മിശ്രശൈലിയിലെ ബഹുസ്വരത കവിതയിലെയും ജീവിതത്തിലെയും ആദർശവത്കരണത്തിന്റെ പരമ്പരാഗത പിതൃരൂപങ്ങളെ പൊളിച്ചെഴുതുകയാണ്.

"ഉപ്പു നോക്കാൻ പോലുമാനന്ദമില്ലാത്തൊ-
രിപ്പാപി കൂലിക്കു പേശുന്ന ഭാഷയ്ക്കു-
മപ്പനുണ്ടെന്നു പറയുന്ന കോവിദാ
അല്പത്വമിത്രയ്ക്കു മൂത്താൽ ചിതം വരാ"

(ഒരു പ്രതിസാഹിത്യ വിചാരം)

പാരമ്പര്യത്തെ പൈതൃകം എന്നും പറഞ്ഞ് ലേബലൊട്ടിച്ച് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മൂല്യവിചാരം നടത്തുന്നതിനോടുള്ള കവിയുടെ കർശനമായ എതിർപ്പാണ് ഈ വരികളിൽ. സംസാരഭാഷയ്ക്കു പോലും പിതൃത്വം അന്വേഷിക്കുന്നതാണല്ലോ നമ്മുടെ പാരമ്പര്യം.

"ഈയെനിക്കാസ്വദിക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിൽ
നീയൊക്കെ കാവ്യമെഴുതുന്നതെന്തിനാ?
ഈയെനിക്കാശ്വാസമേകുകയില്ലെങ്കിൽ
നിന്റെ പ്രതിരോധപാഠങ്ങളെന്തിനാ?"

(ഒരു പ്രതിസാഹിത്യ വിചാരം)

എന്നു ചോദിക്കുന്ന കവിയ്ക്ക് ജീവിതവും സാഹിത്യവും അഭിന്നമാണ്. പല രൂപത്തിലും നമ്മെ പിന്തുടരുന്ന പാരമ്പര്യബോധം ജീവിതത്തിൽ നിന്നും സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നും ബഹിഷ്കൃതരാക്കി നിർത്തിയവരുടെ പക്ഷത്തു നിന്നാണ് കവി ഈ ചോദ്യമുയർത്തുന്നത്.

'സഞ്ചി' എന്ന കവിതയിലും സഞ്ചിതസംസ്ക്കാരം എന്ന പ്രയോഗം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന സംസ്ക്കാര സംരക്ഷണവും വാഹകത്വവും പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നു.

"എത്രയോ ജീവിതായോധന മണ്ഡല
ദർശനങ്ങൾ തരുന്നു നീ സഞ്ചീ
നിന്നെത്തൊഴുതു ഞാനെൻ സഞ്ചീ
എന്നെ ഞാനാക്കുന്നു സഞ്ചീ"

എന്നിങ്ങനെ പരിഹാസം മുന്നോട്ടു പോകുന്നു.

പാരമ്പര്യബോധം, ഭക്തി, ജീവിതത്തിലെ സർവ്വമേഖലകളിലുമുള്ള മനോഭാവങ്ങളെയെല്ലാം ആശ്രിതത്വം, ഒതുങ്ങിക്കൂടൽ തുടങ്ങിയ മനോഭാവങ്ങളെയെല്ലാം അതിശയോക്തി, ന്യൂനോക്തി, വിരുദ്ധോക്തി, വ്യാജോക്തി തുടങ്ങിയ വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ടോണി പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തിരശ്ചീനമായ ആട്ടത്തിലും ലംബമായ നോട്ടത്തിലും ഊന്നുന്ന 'ആട്ടം-നോട്ടം' എന്ന കവിതയിൽ ഉത്തരാധുനികത മൊത്തത്തിൽ തന്നെ പാരഡി ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഭക്തി തന്നെ ചിലർക്കായി സംവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കവെ

"എന്നെ ഞെരുക്കുവിൻ കള്ളിമുൾക്കൂട്ടമേ
കാരമുള്ളേ കാത്ത് കണ്ണിൽക്കയറുവിൻ
ഇല്ലിമുള്ളേ പള്ള കീറിപ്പൊളിക്കുവിൻ"
(ഭക്തിയോഗം)

എന്നായി പ്രാർത്ഥന തലതിരിയുന്നു.

"ദുഃഖം പറയുവാൻ പാടില്ല
സന്തോഷമെന്തെന്നറിയില്ല
സന്തോഷെന്നാണെന്റെ നാമ, മതിട്ടവൻ
തന്തയ്ക്കുണ്ടായവനാവില്ല" (സങ്കി)

എന്നും

"ടാഗോറിന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നും എന്തോ ഒരാവരണം
ഒരിക്കൽ വീണുപോയത്രേ
പിന്നെ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ
പുതിയ വിധത്തിൽ കാണാറായത്രേ
എന്റെ കണ്ണിൽ ഇപ്പോഴും പാടയുണ്ട്"
(കർത്തൃത്വത്തിന്റെ മരണം)

എന്നുമെല്ലാം എഴുതുന്ന ടോണിയിൽ ദോഷൈകദർശനം സാർവത്രികമായുണ്ടെന്ന് വിലയിരുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വല്ലപ്പോഴും തലപൊക്കുന്ന സമാധാനം പോലും ഈ കവിയ്ക്ക് 'മരിച്ചപോലൊരു മനഃസ്സമാധാന'മാണ്. മുഖ്യധാരയിലോ പാർശ്വവത്കൃതധാരയിലോ പെടാത്ത മധ്യവർത്തിയുടെ ഏകാന്തസങ്കടങ്ങളും മാനസിക സംഘർഷങ്ങളുമാണിവ. അത്രമേൽ ക്രൂരവും ഗതികെട്ടതുമായ ലോകത്ത് തോറ്റപാട്ടിന് തോറ്റം പാടേണ്ട സ്ഥിതിയിലാണ് കവി. (തോറ്റ(ം)പാട്ട്). ശ്രീ ശ്രീ രവിശങ്കറോ കാഞ്ചിമഠാധിപ സ്വാമികളോ അല്ലാത്ത സാധാരണക്കാരനായ ഒരാൾക്ക് ആശ്വാസം.

"ഒമ്പതു പെഗ്ഗൊരു നിൽപിനു തീർക്കാം
എന്നെക്കൊണ്ടതിനെങ്കിലുമാകും" (തോറ്റ(ം)പാട്ട്)

എന്നതാണ്. സാമൂഹികവിമർശനത്തിലധിഷ്ഠിതമായ തുള്ളലിന്റെ രൂപം ഇവിടെ ഏറെ ഫലപ്രദമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഉണരലും ഉറങ്ങലും ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കലും പോലെ വളരെ സ്വാഭാവികമായി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ് ടോണിയ്ക്ക് എഴുത്ത്.

"മുപ്പത്തിയഞ്ചര കടന്നു വയസ്സു, ഭാരം
നാൽപ്പത്തിയൊൻപതുകിലോ, അടിയാറുപൊക്കം
കുമ്പിട്ടെണീക്കെയുളവാം നടുനൊമ്പരം സ്വ-
സമ്പത്തു-വീടിന്നധികാരിയതപ്പനല്ലോ" (കുറുക്കങ്കുന്ന്)
"നേരം വെളുത്തു വെറുതെ പകലായി കാകൻ
കാറിപ്പറന്നു തലപൊക്കിയെണീറ്റു ഞാനും
വേറൊന്നുമില്ല പണിയായതുകൊണ്ടു മന്ദം
തൂറിക്കുളിച്ചു മുടിചീകിയണിഞ്ഞിറങ്ങി" (കുറുക്കങ്കുന്ന്)

എന്നൊക്കെ സംസ്കൃതഛന്ദസ്സിൽ ഊന്നിയ പഴയ ആഖ്യാനസങ്കേതങ്ങൾ

പുതിയ സന്ദർഭത്തിൽ സങ്കോചലേശമെന്യേ അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. നൃണാം, ചിതാവലാ, ഉരച്ചാൻ, ഭുവി, ചേതസി തുടങ്ങിയ പരമ്പരാഗതപ്രയോഗങ്ങളും സായനം, സ്നുതം, ജംബൂകം തുടങ്ങിയ ആഢ്യസംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങളും സാർവ്വത്രികമായ പ്രാസപ്രയോഗങ്ങളും പരമ്പരാഗത കാവ്യഛന്ദസ്സുകളുമെല്ലാം കൊണ്ട് നിയോക്ലാസിക്-മധ്യകാല കാവ്യസംസ്കാരമാണ് സാർവത്രികമായി ടോണിക്കവിതയിൽ പാരഡി ചെയ്യപ്പെടുന്നത് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"തത്ര കവിത്വം കളവായിത്തീരാ-
ത്തത്ര മതി ധ്വനിയെന്നിക്കാലം" (തോറ്റ(ം)പാട്ട്)

എന്നതിനാൽ പഴയ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സർവ്വത്ര ഉപേക്ഷിച്ചു വേണം വിലയിരുത്തൽ എന്ന് കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

"എനിയ്ക്കിവിടെ സുഖം തന്നെ
വയറിളക്കവും ഛർദ്ദിയുമാണ്
കാലാവസ്ഥ കൊള്ളാം
കൊടും വരൾച്ചയാണിപ്പോൾ
ഞാനിപ്പോൾ പണ്ടത്തെപ്പോലെയൊന്നുമല്ല
പണ്ട് വരുമാനമുണ്ടായിരുന്നു
കുടുംബത്തിനും ക്ഷേമം
ഭാര്യയ്ക്ക് ചെന്നിക്കുത്തും
മകന് നിലങ്കാരിച്ചുമയും കഴിഞ്ഞ നേരമില്ല
അച്ഛൻ ഉഷാറാണ്
അതേ കിടപ്പ് തുടരുന്നു" (ഉശിരൻ)

"അവൾ പറഞ്ഞു - എനിക്ക് അധികം മൊരിയാത്ത
മീനാണിഷ്ടം - ഏതാണാ കെട്ടിടം?
പാർലമെന്റ് മന്ദിരമാണെന്നാ തോന്നുന്നേ
നിനക്ക് ചിക്കൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടോ
ഇതു തീരെ മൂക്കാത്ത കോഴിയാണ്
ബാലപീഡനം പോലെ
ചുമ്മാ തിന്നാം - പാർലമെന്റോ, ബാബറിമസ്തിജോ
ഇറച്ചിയിൽ മികച്ചത് ബീഫു തന്നെ"
(മരുഭൂമികൾ ഉണ്ട(യ)ാവുന്നത്)

ഐറണി പരസ്പരവിരുദ്ധമായ ഇരട്ടശബ്ദാഖ്യാനമാണ് ഇവിടെയെല്ലാം മൊഴിവഴക്കത്തിലൂടെ നിറയ്ക്കുന്നത്. ഇത്തരത്തിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ മൊഴിവഴക്കത്തിലൂടെ മരുഭൂമികൾ ഉണ്ട(യ)ാവുന്നത്, രണ്ടറ്റത്തും തീകൊളുത്തുന്ന രീതി തുടങ്ങിയ പല കവിതകളിലും ടോണി കിടപ്പ്-ഇരിപ്പ്, ഇൻ-ഔട്ട് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

"അമ്മയുടെ നില ആശങ്കാജനകം പോലുമല്ല
കുളി കഴിഞ്ഞുവന്ന്
നെഞ്ഞത്തെതോർത്ത്
ആണിയിൽ തൂക്കുന്ന നേരത്ത്

നെഞ്ചിൽ ഒരു പിടുത്തം തോന്നുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ വിചാരിച്ചത്

തോർത്തുമുണ്ട് ആണിയിൽ
കൊളുത്തിപ്പിടിച്ചുവെന്നാണ്" (ഉശിരൻ)

ഇത്തരത്തിൽ ഭാഷയുടെ ടിസ്റ്റിങ്ങ് പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ ടോണിക്ക് നല്ല വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ട്.

"ആത്മാവിനെക്കാൾ പരമാർത്ഥമായുള്ള
തുപ്പുമാവെന്നറിക സഹോദരാ"
"ഒറ്റനിമിഷം തഡിദ്ഘാതമൈഥുനം
ഭൂമി മൂർച്ഛിച്ചു മരിച്ചു വിളക്കുകൾ
മന്ദം സ്ഖലിച്ചന്ധകാരമൊഴുകുന്നു
പേന കാണാനില്ലെഴുത്തു നിർത്തട്ടെ ഞാൻ"

ഇവിടെയെല്ലാം അവസാനവരിയിലെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും കാലം, ദേശം, ആശയം, ആഖ്യാനം എന്നിവയെല്ലാം സമർത്ഥമായി പൊളിച്ചെഴുതുകയാണ് - ഡികൺസ്ട്രക്റ്റ് - ചെയ്യുകയാണ് കവി. ആധുനികരുടെ പാരഡി ആശയത്തിന്റെ പൊളിച്ചെഴുത്താണ് നടത്തുന്നതെങ്കിൽ ഇവിടെ ആശയത്തോടൊപ്പം ഭാഷ കൂടി തകർക്കപ്പെടുകയാണ്.

'ഉങ്ങ്' എന്ന കവിതയിൽ കറുത്ത ഹാസ്യത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ ആവിഷ്ക്കാരം കാണാം.

"ഒരു മരക്കവിതയെഴുതണമെന്ന്
വളരെക്കാലമായി വിചാരിക്കുന്നു
തീരെ നേരം കിട്ടിയില്ല
ഇപ്പോൾ എഴുതുകയാണ്"

എന്നു തുടങ്ങുന്ന കവിത

"ഉങ്ങ് ഒരു സംസ്ക്കാരമാണ്
അതിന്റെ തായ്ത്തടി നല്ല വണ്ണമുള്ളതാണ്
മുറിച്ചു വിറ്റാൽ നല്ല വില കിട്ടും."

എന്നായി മാറുമ്പോൾ വനസംരക്ഷണം, വൃക്ഷാരാധന തുടങ്ങിയ ആദർശങ്ങൾ അട്ടിമറിയ്ക്കപ്പെടുകയാണ്.

'വന്ദ്യവയോധികനായ കുമാര-
പ്പിള്ള സാറേ മാപ്പുതരില്ലേ
കണ്ണീർക്കുടമേ സുഗതകുമാരീ
കണ്ണക്കവിതകളെഴുതുന്നോരേ" (തോറ്റ(ം)പാട്ട്)

എന്നൊക്കെ എഴുതുന്ന ടോണിയുടെ കവിതയിൽ ആത്യന്തികമായി പാരഡി ചെയ്യപ്പെടുന്നത് ഛന്ദസ്സു തന്നെയാണ്.

ആവർത്തനവിരസതയുടെ അപകടം ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയുന്നത്ര സൂക്ഷ്മമായി ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിന്റെ പാത സ്വീകരിച്ച കവിയാണ് ഏ.സി. ശ്രീഹരി. ജനപ്രിയ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ അന്തർധാര ഈ കവിയുടെ മിക്ക രചനകളിലും കാണാം. റേഷൻ സബ്സിഡി വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുമ്പോഴും മുണ്ടുമുറുക്കിയുടുത്ത് ദിവാസ്വപ്നം

കാണുന്നവർക്കെതിരെയുള്ള രോഷമാണ് 'പോടാ, മോനേ ദിനേശാ' എന്ന കവിത.

'അടുത്ത അവതാരത്തിനായി
അടിയങ്ങൾ കാത്തിരിക്കുകയാണ്
സംഭവിക്കാതിരിക്കുകയില്ലല്ലോ
യുഗേ യുഗേ!"

നാവും നട്ടെല്ലും നഷ്ടപ്പെട്ടവരുടെ ദാസ്യം ശക്തമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് 'അടിയങ്ങൾ' എന്ന പദം.

ആറ്റൂർ രവിവർമ്മയുടെ 'ഓട്ടോവിൻ പാട്ടി'ന്റെ ഈണവും ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിന്റെ 'എവിടെ ജോൺ'? എന്ന ശീർഷകവും കൂടിച്ചേരുന്നതാണ് 'എവിടെ ലോൺ' എന്ന കവിത. മംഗലശ്ശേരി നീലകണ്ഠൻ എന്ന കഥാപാത്രം ജനപ്രിയ സിനിമയിലെ നായകകഥാപാത്രത്തെക്കൂടി സ്മരണയിലുണർത്തുന്നു.

"പകൽവെട്ടം പോലയെല്ലോ
നാട്ടുകാരും വീട്ടുകാരും
കെട്ടിയോളും കുട്ടികളും
കല്ലെറിഞ്ഞു
ലോണു വാങ്ങാത്തോരു മാത്രം
കല്ലെറിഞ്ഞാൽ മതിയെന്ന്
നിലവിളിപ്പൂ നീലകണ്ഠൻ"

എന്ന നിർവികാരതയിൽ കവിത അവസാനിക്കുന്നു. കവിയുടെ വീല്പാടുകൾ, വായനാവികൃതി, കുടുംബം, സ്വത്ത്, ഭരണകൂടം തുടങ്ങിയ കവിതാശീർഷകങ്ങൾ പ്രഖ്യാത രചനകളെ ഓർമ്മയിലെത്തിക്കുന്നു. പ്രേമലേഖനത്തിൽ ബഷീറിന്റെ പ്രേമലേഖനത്തെ തലകീഴായ് മറിച്ചുകൊണ്ട് യൗവനതീക്ഷ്ണവും പ്രേമസുരഭിലവുമായ അസുലഭഘട്ടം വൃദ്ധസദനാത്മകവും നിരാശാഭരിതവുമായി പരിവർത്തനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആകാശമിഠായിയുടെ മക്കളെ ഏതു സമുദായത്തിൽ ചേർക്കണമെന്ന തീരുമാനം സാമ്പത്തിക സംവരണം കഴിഞ്ഞിട്ടാവാം എന്നു പറയുന്നിടത്ത് പ്രേമലേഖനം സമകാലികമാവുന്നു. ജനപ്രിയ സിനിമയിലെ നായികാനായകന്മാരുടെ സവർണ്ണപ്പേരുകൾക്ക് മുൻഗണന കൊടുക്കുന്നതോടെ ആകാശമിഠായി ഉണ്ടാക്കിയെടുത്ത മതേതരസംസ്കാരവാദം പൊളിഞ്ഞു വീഴുന്നു.

'ഉത്തര' എന്ന കവിതയിൽ ഉത്തരാസ്വയംവരം എന്ന ആട്ടക്കഥ ആധുനികോത്തര സ്വയംവരം ആയി പരിവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു.

"തൊണ്ണൂറുകളുടെ 2-ാം പകുതിയിൽ
ആധുനികോത്തരാസ്വയംവരം നടന്നു
പക്ഷേ കർ/ഭർത്താവു മരിച്ചു
നോവൽ നാടകം ചെറുകഥ സിനിമ തുടങ്ങിയവ
സഹോദരസ്ഥാപനങ്ങളാണ്
മക്കൾ ഫൂക്കോ ദെറിദ"

ആധുനികോത്തര വിമർശനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇവിടെ പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നു. 'നിങ്ങളെന്നെ (പോസ്റ്റ്) മോഡേണിസ്റ്റാക്കി'യിൽ പി.യുടെ 'സൗന്ദര്യപൂജ'

"റോട്ടുവക്കിൽ പൈപ്പുപൊട്ടി
തുള്ളും വെള്ളം തെറിക്കവെ
കേബിൾച്ചാലുകളിൽ വെർച്വൽ
ഉറവെള്ളമൊലിക്കയായ്"

എന്നിങ്ങനെ കാലത്തിനനുസരിച്ച് കോലം മാറുന്നു. ഇതിലെ

"ഐജാസഹമദിൻ കൂടെ
വി.സി. ശ്രീജൻ ഗമിക്കവെ
ഗട്ടറിൽ കാറ് താഴുന്നു
ന്യായം പോസ്റ്റ് മുടന്തനാം"

എന്നീ വരികൾ പാശ്ചാത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രയോഗതലത്തിൽ ദയനീയ പരാജയമടയുന്ന കാഴ്ച കാണിച്ചുതരുന്നു. ഭാവുകത്വപരമായി അയ്യപ്പപണിക്കരുടെ പിന്തുടർച്ചയാണ് എൽ. തോമസുകുട്ടിയുടെ കവിതകൾ. ഛെ, ക്ഷ-റ, കാക്ക ശ്ശെ! തുടങ്ങിയ വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ കവിതാശീർഷകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിലൂടെ കവിതയെ സംബന്ധിച്ച മുൻധാരണകൾ തകർത്തുകൊണ്ട് ഭാഷാപരമായ ഉത്കണ്ഠ വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് കവി. ചരിത്ര സാമൂഹ്യസദാചാരനാടകമായ സിവിൽ വിജയത്തിൽ സി.വി. എന്നീ രണ്ടക്ഷരങ്ങളുടെ സമകാലികസാധ്യതകൾ കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

"സിംഹം കൊഴിഞ്ഞൊരു പല്ലാണു ഞാൻ"

എന്നത് സിംഹത്തിന്റെ പോരാട്ടവീര്യം നഷ്ടപ്പെട്ട് പുഴുവിനെപ്പോലെ ഇഴയുന്ന പുതുതലമുറയുടെ വാക്കുകളാണ്.

ഭാഷാധിനിവേശത്തെ ആവോളം കളിയാക്കുന്ന രചനയാണ് 'ജ്ഞാനമുത്തുമാല'.

"കുളിച്ചാൽ
കൊക്കാകില്ലെന്നും
ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയാവില്ലെന്നും
നമ്മൾ
പറഞ്ഞൊതുക്കിയ കാക്ക"

എന്നീ വരികൾ ഭാഷ, ദേശം, ജനത തുടങ്ങിയവയുടെ അന്യവത്കരണത്തെ കുറിക്കുന്നു. 'കേരള കോം ആളി' എന്ന കവിതയിൽ

"കാ അതിലോ ഇല്ല
നല്ല തീയാളി
ഉച്ചടർന്ന പരിചയാണൊരുവൻ
കോമാളി
അല്ല കോം
ആളാതൊൻ"

എന്ന് കുളക്കടവുമാറി മോണിറ്ററിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലേയ്ക്ക് സന്ദർഭം മാറുമ്പോൾ 'കാതിലോല നല്ലതാളി'യ്ക്ക് വരുന്ന അർത്ഥവ്യതിയാനങ്ങൾ

വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കോമാളി എന്നത് 'കോം ആളി' എന്ന് പദവിഭേദനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ 'ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ വവ്വാൽ', രൂപേഷ് പോളിന്റെ 'നാപികിനുകളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഇക്കോപൊളിറ്റിക്കൽ കവിത', വീരാൻ കുട്ടിയുടെ 'എസ്.എം.എസ് കവിതകൾ' എന്നിവ സാങ്കേതിക ഭാവുകത്വത്താൽ നീതമായ ആധുനികോത്തര ലാവണ്യാനുഭവത്തോട് കലഹിക്കുന്നവയാണ്. സാമൂഹികതയ്ക്ക് പുറം തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന എസ്.എം.എസ് സാഹിത്യം നൈമിഷികാഹ്ലാദത്തിൽ ഊന്നുന്നു. എസ്.എം.എസ് കവിതകളിലൂടെ നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ ഈ അപരഭാവുകത്വത്തെയാണ് വീരാൻ കുട്ടി ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നത്. ആധുനികലോകത്തെ ഭാഷാ പ്രതിസന്ധിയെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന പി.എൻ. ഗോപീകൃഷ്ണന്റെ 'സ' എന്ന അക്ഷരത്തെ കാണാനില്ല', 'മലയാളത്തിൽ' എന്നീ കവിതകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. 'മലയാളത്തിൽ' എന്ന കവിതയിൽ

"വായിക്കുന്നത്
ഫ്രഞ്ചു നോവൽ
കണ്ടത്
ഇറ്റാലിയൻ സിനിമ
മുറിവുണക്കിയത്
ഇംഗ്ലീഷ് ലേപനം"

ഇങ്ങനെ ഭൗതികവും മാനസികവുമായ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് പാശ്ചാത്യരെ ആശ്രയിക്കുന്ന മലയാളിക്ക് സ്വന്തം ഭാഷ ഉപകരിക്കുന്നത് തന്നത്താനറിയാതെ കൂർക്കം വലിക്കാൻ മാത്രമാണ് എന്ന് കവി പരിഹസിക്കുന്നു.

ആഗോളീകരണം നമ്മുടെ ഭാഷയെയും ജീവിതത്തെയും എങ്ങനെ പരിമിതപ്പെടുത്തി എന്നാണ് 'സ' എന്ന അക്ഷരത്തെ കാണ്മാനില്ല' എന്ന കവിതയിലൂടെ ഗോപീകൃഷ്ണൻ കാണിച്ചു തരുന്നത്. സമരം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സത്യാഗ്രഹം, സമത്വം എന്നിങ്ങനെ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ നിറഞ്ഞു നിന്ന 'സ' ഒഴിവാക്കപ്പെട്ട് സിന്ധു-ഹിന്ദുവും വിസ-വിഷവും സമത-ചമതയും വ്യാസൻ-വ്യാജനുമായി. എന്നാൽ മൈക്രോ സോഫ്റ്റ്, യു.എസ്.എ തുടങ്ങിയ പദങ്ങളിലെ 'സ' കാരത്തെ മാറ്റാൻ കഴിയുന്നില്ല. കാരണം ഇന്നു നമ്മുടെ ഭാഷയെയും ആശയത്തെയും സംസ്ക്കാരത്തെയുമെല്ലാം നയിക്കുന്നത് പാശ്ചാത്യരാണല്ലോ. സോമൻ കടലൂരിന്റെ 'യുവാവെ നീയെവിടെയാണ്?' എന്ന കവിത കാണാതായ യുവത്വത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണമാണ്. നാട്ടിലും വീട്ടിലും കല്യാണവീട്ടിലുമെല്ലാം അയാളെ അന്വേഷിച്ച് പരാജയമടയുമ്പോൾ

"യുവാവെ! നീയെവിടെയാണ് ഒളിച്ചത്?
കൊതിയാവുന്നു നിന്നെയൊന്നു കാണാൻ
സത്യമായും I miss u da'

എന്ന് ആ വിലാപം സ്വരം മാറുന്നു. നവോത്ഥാന കാലഘട്ടത്തിൽ

കല്യാണവീടും മരണവീടും നാടുമൊക്കെയായിരുന്നു പൊതുഇടങ്ങളെങ്കിൽ ഇന്റർനെറ്റ് കഫേ, ബ്രൗസിങ്ങ് സെന്റർ, ഷോപ്പിങ്ങ് മാളുകൾ എന്നിവയാണ് ആഗോളീകരണകാലത്തെ പൊതു ഇടങ്ങൾ. അകാലവാർദ്ധക്യം ബാധിച്ച ഇവർക്കിടയിൽ എങ്ങോ നഷ്ടപ്പെട്ട യുവത്വത്തെ അന്വേഷിക്കുകയാണ് കവി.

വിഹ്വലമായ സമകാലീനാവസ്ഥയെ തന്റേതായ വഴിയിലൂടെ ചിത്രീകരിക്കുന്നവരാണ് പുതിയ കവികൾ. ആഗോളീകരണവും നൂതന സാങ്കേതിക വിദ്യകളും നമ്മുടെ ഭാഷയെയും സംസ്ക്കാരത്തെയുമെല്ലാം എപ്രകാരം മാറ്റി മറിച്ചു എന്ന് അവരുടെ രചനകൾ കാണിച്ചു തരുന്നു. ആധുനികരെ അപേക്ഷിച്ച് പറയാനുള്ള ഭാഷ പോലും അന്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരാണവർ. എന്നിട്ടും ആധുനികരെപോലെ സർവനാശാവബോധത്തിലേക്കോ അസംബന്ധതയിലടിയുറച്ച ദുർഗ്രാഹ്യതയിലേക്കോ ആണ്ടുപോവാതെ വർത്തമാനകാലാവസ്ഥയെ ഋഷിയുടെ നിസ്സംഗതയോടെ അതേപടി അവർ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അതിനുതകുന്ന ഭാഷയും ശൈലിയും സ്വാഭാവികതയോടെ അവരിൽ രൂപം കൊള്ളുന്നു. അതിനാൽ നമ്മുടെ നാളെയുടെ വിധാതാക്കൾ ഈ യുവവിദൂഷകന്മാരാവാം. രൂപത്തിലെ ഹ്രസ്വത പലപ്പോഴും ധൈര്യപൂർവ്വം എവിടെയും കടന്നുകയറാനുള്ള സമ്മതപത്ര(ലൈസൻസ്)മാകാറുണ്ടല്ലോ?

മലയാളത്തിലെ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷാ അധീശത്വം

പ്രജീഷ്.പി
മലയാളവിഭാഗം ഗവ. ആർട്സ് ആന്റ് സയൻസ് കോളേജ്, കോഴിക്കോട്

മലയാള ഭാഷയുടെ വളർച്ചയിലും വികാസത്തിലും അന്യഭാ
ഷകൾക്കുള്ള സ്വാധീനം ചെറുതല്ല. സംസ്കൃതവും അറബിക്കും തമി
ഴും ഇംഗ്ലീഷും പോർച്ചുഗീസും ഫ്രഞ്ചും എല്ലാംതന്നെ മലയാള ഭാഷ
യെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതരഭാഷകളുമായി മലയാളത്തിനുണ്ടായ ഈ
സമ്പർക്കങ്ങൾക്ക് സാംസ്ക്കാരികവും ചരിത്രപരവുമായ കാരണങ്ങളു
ണ്ട്. കോളനീകരണം എന്ന ചരിത്രപരമായ വസ്തുതകളുടെ ഫലമാ
യിട്ടാണ് ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, പോർച്ചുഗീസ്, ഡച്ച് തുടങ്ങിയ യൂറോപ്യൻ
ഭാഷകൾ മലയാളവുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുന്നത്. ഇതിൽ നൂറ്റാ
ണ്ടുകളോളം നീണ്ടുനിന്ന ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശത്തിന്റെ ഫലമായി
ഇംഗ്ലീഷ് എന്ന ഭാഷയോട് മലയാളികൾ വെച്ചുപുലർത്തുന്ന അടിമ
ത്ത മനോഭാവത്തെക്കുറിച്ചും ആ ഭാഷയുടെ നാനാമുഖമായ സ്വാധീന
ത്തെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ചുമെല്ലാമുള്ള നിരവധിയായ
പഠനങ്ങൾ ഇതിനകം തന്നെ ഉണ്ടായിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിന്റേതുപോ
ലുള്ള ശക്തമായ സ്വാധീനങ്ങളും ഫലങ്ങളും അവശേഷിക്കുന്നില്ലെങ്കി
ലും യൂറോപ്യൻ ഭാഷയായ ഫ്രഞ്ചിനും ശക്തമായ സ്വാധീനമുണ്ടെ
ന്നു കാണാം. കേരളത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരിധിക്കകത്ത് നിലകൊള്ളു
ന്നതും എന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ ഭാഗമല്ലാത്തതുമായ പ്രദേശമാണ് മ
യ്യഴി(മാഹി). രണ്ട് നൂറ്റാണ്ടുകളോളം നീണ്ടുനിന്ന ഫ്രഞ്ച് അധിനി
വേശത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് മയ്യഴിമലയാളത്തിൽ ഫ്രഞ്ചിന്റെ ശക്തമാ
യ സാന്നിധ്യം നിലനിൽക്കുന്നത്. ഭാഷ കൊണ്ടും സാംസ്ക്കാരം
കൊണ്ടും കേരളത്തിലെ മറ്റ് പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും കാര്യമായ വ്യ
ത്യാസങ്ങളൊന്നും തന്നെ മയ്യഴിക്കില്ലെങ്കിലും മലയാള ഭാഷയിലെ ഫ്ര

ഞ്ച് അധീശത്വത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം ഇവിടുത്തെ ഭാഷയിലും ഭാഷാബോധത്തിലും കാണാം. മയ്യഴി ഭാഷാഭേദം മലയാളത്തിന്റെ ശക്തമായ ഒരു അടരാണ് എന്നതിനാൽതന്നെ അതിന്റെ അധികാരം മലയാളത്തിനുമേൽ ഉറപ്പിച്ചെടുത്തു എന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ.

1. പഠനലക്ഷ്യം

രണ്ട് നൂറ്റാണ്ടുകളിലധികം നീണ്ട ഫ്രഞ്ച് ഭരണം അവസാനിച്ച ശേഷവും അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ അധികാരത്തിന്റെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെയും രൂപത്തിൽ എങ്ങനെയെല്ലാം മയ്യഴി മലയാളത്തെയും ഭാഷാബോധത്തെയും നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് വിശകലനവിധേയമാക്കുകയാണ് ഈ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

2. പഠനരീതി

സാമൂഹിക ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലെ പഠനവിഭാഗമായ വിമർശനാത്മക ഭാഷാ സമീപനം ഉപയോഗിച്ചാണ് ഈ പഠനം നടത്തിയത്. മയ്യഴി പ്രദേശത്തിലെ വീടുകളിൽനിന്നും ചോദ്യാവലി, അഭിമുഖം, നിരീക്ഷണം തുടങ്ങിയ രീതികളിലൂടെയാണ് ദത്തസംഭരണം നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. പൗരത്വം ജാതി, മതം, പ്രായം, ലിംഗം തുടങ്ങിയ ചരങ്ങളെയെല്ലാം തന്നെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് പഠനം നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഭാഷയിലെ അധീശത്വ സ്വാധീനത്തെ അപഗ്രഥിക്കുന്നതിനായി അന്റോണിയോ ഗ്രാംഷിയുടെ Hegemony ലൂയി അൾത്തുസറിന്റെ Ideology ഫൂക്കോയുടെ Discourseതുടങ്ങിയ പരികല്പനയുടെ സൈദ്ധാന്തിക വശങ്ങൾ കൂടി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്

ഫ്രഞ്ച് കോളനീകരണവും മയ്യഴിയും :

പോർച്ചുഗീസുകാരേയും ഡച്ചുകാരേയും ബ്രിട്ടീഷ്കാരേയും പിന്തുടർന്നാണ് ഫ്രഞ്ചുകാരും കച്ചവടാവശ്യാർത്ഥം കേരളത്തിലെത്തുന്നത്. 1664 ൽ ലൂയി പതിനാലാമന്റെ സെക്രട്ടറിയും സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധനുമായ കെൽബേർ സ്ഥാപിച്ച ഫ്രഞ്ച് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിയാണ് ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള യാത്രകൾക്ക് നേതൃത്വം വഹിച്ചത്. 1674ൽ ബംഗാളിലെ ചന്ദ്രനഗറിലും 1720ൽ യാനത്തും തങ്ങളുടെ കേന്ദ്രങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചതിനുശേഷമാണ് 1721ൽ ആന്ദ്രെ മൊല്ലന്തേന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഫ്രഞ്ചുകാർ മയ്യഴിയിലെത്തുന്നത്. 1738ൽ കാരിക്കലിലും സാന്നിധ്യം ഉറപ്പിച്ച ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ ഇന്ത്യയിലെ ആസ്ഥാനം പോണ്ടിച്ചേരിയിലായിരുന്നു. 1698ൽ നാമമാത്രമായ ഒരു കേന്ദ്രം ഫ്രഞ്ചുകാർ കോഴിക്കോടും സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നതായും ഇത് ലോഴ് ദ് കാലിക്യൂട് എന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതായും സി.എച്ച്. ഗംഗാധരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

1937ൽ സ്ഥാപിതമായ മഹാജനസഭ എന്ന സംഘടനയുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ് മയ്യഴിയിൽ നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ട ഫ്രഞ്ച് അധിനിവേശത്തിനെതിരെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനം രൂപപ്പെട്ടുവന്നത്. മയ്യഴിഗാന്ധി എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഐ. കെ. കുമാരൻ മാസ്റ്ററുടെയും സി. ഇ. ഭരതന്റെയും മൂച്ചിൽ പത്മനാഭന്റെയും മംഗലാട്ട് രാഘവന്റെയും മറ്റും നേ

ത്വത്തിലാണ് ജനകീയ സത്യാഗ്രഹസമരങ്ങൾ ഫ്രഞ്ച് അധിനിവേ
ശത്തിനെതിരെ നടന്നത്. 1948ലെ ഒക്ടോബർ വിപ്ലവവും 1954ലെ ചെറു
കല്ലായി വിമോചനസമരവും വിമോചനമാർച്ചും എല്ലാംതന്നെ മയ്യഴി സ്വാ
തന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിലെ ധീരമായ സംഭവങ്ങളാണ്. ശക്തമായ
ജനകീയ പ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെ ഫലമായി 1954 ജൂലൈ 16 ന് ഐ. കെ.
കുമാരൻ മാസ്റ്ററുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഭരണകൗൺസിലിന് ഏൽപ്പിച്ചു
കൊടുത്തുകൊണ്ട് മയ്യഴി വിട്ടുപോയെങ്കിലും 1962ൽ ഇന്ത്യാ ഗവൺ
മെന്റുമായി ഫ്രാൻസ് ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടി പ്രകാരമാണ് മയ്യഴിയും
ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗമായി തീർന്നത്. ഫ്രഞ്ച് പൗരത്വം തുടർന്നും നിലനിർ
ത്താനുള്ള അവസരം ഈ ഉടമ്പടി പ്രകാരം മയ്യഴിക്കാർക്ക് ലഭിച്ചു. ഒപ്സ്യം
എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പൗരത്വസ്വീകരണം വഴി മയ്യഴിയിൽ ഫ്രഞ്ച് പൗര
ന്മാരുടേതായ ഒരു സമൂഹം ഉണ്ടായിവന്നു. ഫ്രഞ്ച് പ്രസിഡന്റ് തെര
ഞ്ഞെടുപ്പിൽ പോലും വോട്ടവകാശമുള്ള നിരവധി ഫ്രഞ്ച് പൗരന്മാർ
ഇന്നും മയ്യഴിയിലുണ്ട്. ഈ ഉടമ്പടി പ്രകാരംതന്നെ കേന്ദ്രഭരണപ്രദേ
ശം എന്ന പദവി ലഭിച്ച മയ്യഴി ഇന്നു മാഹി, പള്ളൂർ എന്നീ നിയമസഭാ
മണ്ഡലങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന പുതുച്ചേരി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായ പ്ര
ദേശമാണ്.

മയ്യഴി : ഫ്രഞ്ചുഭരണകാലത്തെ സങ്കരഭാഷ

സമകാലിക മയ്യഴിമലയാളത്തിലെ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷ അധിനിവേ
ശത്തിന്റെ വേരുകൾ ചെന്നെത്തുന്നത് കോളനീകരണകാലത്ത് നില
വിലിരുന്ന ഫ്രഞ്ച്- മലയാള ഭാഷാഭേദത്തിലേക്കാണ്. ഇന്ന് ഇംഗ്ലീഷ്
വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കാത്ത സാധാരണക്കാർ ഇല്ലാത്തതുപോലെ അക്കാല
ത്ത് മയ്യഴിയിൽ ഫ്രഞ്ച് വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കാത്തവരില്ലായിരുന്നു. ബ
ട്ലർ ഇംഗ്ലീഷ് പോലെ നാട്ടുകാർ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷ സംസാരിക്കാൻ
തുനിഞ്ഞു. അതിന്റെ ഫലമായി മയ്യഴിയിൽ ഒരു കാലത്ത്ഫ്രഞ്ച്-മല
യാളം ഭാഷാഭേദംതന്നെ നിലവിലിരുന്നു. നാട്ടുകാരെ അനുകരിച്ച്
ഫ്രഞ്ചുകാരും മലയാളം ചേർത്ത് ഫ്രഞ്ച്-മലയാളം സംസാരിക്കാൻ
തുടങ്ങി(പോൾമണലിൽ,2006: 316) എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മാതൃഭാഷ മലയാളമായിരുന്ന മയ്യഴിക്കാരുടെ രണ്ടാം ഭാഷ എ
ന്ന നിലയിലാണ് ഫ്രഞ്ച് കടന്നുവന്നത്. വിദേശിയരായ ഫ്രഞ്ചുകാ
രുടെ ഭാഷ ഉത്കൃഷ്ടമായും തദ്ദേശിയമായ മലയാളഭാഷാഭേദം അപകൃ
ഷ്ടമാണെന്നുമുള്ള സാമാന്യബോധം മയ്യഴിക്കാരിൽ ഫ്രഞ്ച് അധിനിവേശം
നിർമ്മിച്ചെടുത്തിരുന്നു. അതിനാൽതന്നെ ഫ്രഞ്ച് വാക്കുകൾ ഉപയോ
ഗിച്ച് സംസാരിക്കുന്നത് മാന്യതയായി കരുതപ്പെട്ടു. ഈ മനോഭാവം
ഫ്രഞ്ച് പദങ്ങൾ ബോധപൂർവ്വം തന്നെ സംസാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ
മയ്യഴിക്കാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഈ മനോഭാവത്തിന്റെ തുടർച്ച ഇന്നും മയ്യഴി
യിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഭാഷയിൽ ഫ്രഞ്ച് നേടിയ മേൽക്കോയ്മയാണ്
ഇതിന് കാരണം. ലോകത്തിലെ മറ്റ് പല സങ്കരഭാഷകളിലെന്നപോലെ
മയ്യഴിമലയാളവും ഫ്രഞ്ചും തമ്മിൽ കാര്യമായ കൊടുക്കൽ വാങ്ങലു
കൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഫ്രഞ്ച് അധിനിവേശകാലത്ത് മയ്യഴിജനത ഉപയോ

ഗിച്ചിരുന്ന പദങ്ങളിലും അവയുടെ ഉച്ചാരണത്തിലും പ്രകടമായിരുന്ന അധിനിവേശം തന്നെയാണ് വർത്തമാനകാല മയ്യഴിയിലെ ഭാഷാബോധത്തെയും സ്വത്വത്തെയും നിർണയിക്കുന്നത്. അതിനാൽതന്നെ ഫ്രഞ്ച്-മലയാളം ഭാഷാഭേദത്തിന്റെ പദതലത്തിലും ഉച്ചാരണതലത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്ന സവിശേഷതകൾ സാമാന്യമായി സൂചിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഫ്രഞ്ച് - മലയാളം ഭാഷാഭേദത്തിന്റെ പദതലം :

ഫ്രഞ്ച് ഭാഷയിലെ ചില സ്വനിമങ്ങളെ ലോപിപ്പിച്ച് കടംകൊണ്ട പദങ്ങൾ മയ്യഴിയിലുണ്ടായിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ വന്ന കുസി(ശി)നി എന്ന പദം ഫ്രഞ്ചിലെ ക്യാസിന്(cuisine)എന്ന പദത്തിലുണ്ടായ സ്വനിമലോപ ഫലമായി വന്നതാണ്. ഫ്രഞ്ചിലെ ബാങ്(യമിര) എന്നതിനെ സ്വനിമതലത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി ബാങ്ക് എന്നാക്കി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇരിക്കാനുള്ള ബെഞ്ച് എന്നായിരുന്നു ഇതിനർത്ഥം. ഫ്രഞ്ചിൽ പേനയ്ക്ക് പ്ലൂമി(plume) എന്നാണ് പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഈ സ്വനിമത്തിനോട് സാദൃശ്യമുള്ള പ്ലീമ എന്നാക്കി മാറ്റിയാണ് മയ്യഴിക്കാർ ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കൂടാതെ ഇംഗ്ലീഷിലെ പെൻഹാൾഡർ(pen- holdr) എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഫ്രഞ്ചിലുള്ളപോത്ത് പ്ല്യൂമ് (porte- plume) എന്ന പദത്തെ പ്ലീമത്തണ്ട്എന്നാണ് മയ്യഴിയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഫ്രഞ്ചുകാർ ട്രൗസറിനെകല്സോം എന്നതിനെ കളസം എന്നാക്കി മാറ്റി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. പിന്നീട് കൊളസം, കളസം തുടങ്ങിയ രൂപപരിണാമങ്ങളും ഈ പദത്തിന് സംഭവിച്ചു. ഡിപ്പോസിറ്റ് എന്നതിനെ ദെപ്പം എന്നും ത്രെസോർഎന്നതിനെ ട്രഷറിഎന്നും മാറ്റി ഉപയോഗിക്കുന്നത് സ്വനിമപരിണാമത്തിന് ഉദാഹരണമായി കാണാനാകും. കോളനീകരണകാലത്തെ ഔദ്യോഗികഭാഷ ഫ്രഞ്ച് ആയിരുന്നതിനാൽതന്നെ അധികാര സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും സ്ഥലങ്ങൾക്കുമെല്ലാംതന്നെ ഫ്രഞ്ച് നാമങ്ങളാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. പാലേ ദ് ഴ്യൂസ്(നീതി സന്നിധി), മെറിയ ഫീസ്(മേയർ ഓഫീസ്), ത്രവോ പിബ്ളിക്(പൊതു മരാമത്ത് വകുപ്പ്), ബ്യൂറോ(ഓഫീസ്), എക്കോൾ ദ്ഫീ(പെൺ പള്ളിക്കൂടം),ഒപ്പിത്താൽ(ആശുപത്രി), എക്കോൽ(സ്കൂൾ),സിമിത്തിയർ(സെമിത്തേരി),കവാത്ത്(ഡ്രിൽ), സർത്തിഫിക്ക(സർട്ടിഫിക്കറ്റ്),മെദായി(ബഹുമതി), കാർത്ത് (കാർഡ്),എക്കോൽ ദാ ഗർസോം(ആൺ പള്ളിക്കൂടം) തുടങ്ങിയ രൂപങ്ങൾ മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

റ്യൂദ് ലെഗ്ളീസ് (പള്ളിയിലേക്കുള്ള വഴി), റ്യൂദ് റസിദാംസ്, റ്യൂദ് ലാ പ്രിസോം, റ്യൂദ് ഗുമർണ്ണ്മാം, റ്യൂദ് ലഗാർ തുടങ്ങിയവ മയ്യഴിയിലെ നിരത്തുകളുടെ നാമങ്ങളും പ്ളാസ്ദാം(മൈതാനം), ഗുറുപ്പ് (കോരക്കുറുപ്പ് കുന്ന്),പുദ്രിയേർ (പൂഴിത്തല), ബത്തി റീദേ റോഷ് (പാറക്കൽ) തുടങ്ങിയ സ്ഥലനാമങ്ങളും ഫ്രഞ്ച് ഭാഷാ അധിനിവേശ ഫലമായി മയ്യഴിയിൽ ഉണ്ടായി വന്നതാണ്. ഫ്രഞ്ച് കോട്ടകൾക്കും അധികാര കേന്ദ്രങ്ങൾക്കും ഫ്രഞ്ച് നാമങ്ങൾ തന്നെയാണുണ്ടായിരുന്നത്.

ഫോർട്ട് കൊന്തെ, ഫോർട്ട് ദു ഫേൻ, ആൻസ്യം ഗവർണ്ണ്മ(മാളി
യേമ്മൽ പറമ്പ്), ഒത്തേൽ ദ്യൂ ഗുവർണ്ണ്മ (മൂപ്പൻ കുന്ന്) എന്നും വി
ളിച്ചിരുന്നു. ഫ്രഞ്ചുകാരെ പരന്ത്രീസുകാർ എന്നു തന്നെയായിരുന്നു
മയ്യഴിയിലും വിളിച്ചിരുന്നത്. ഫ്രാൻസ് എന്നതിനെ പിറാൻസ് എന്ന് ഉ
ച്ചരിക്കുകയും പിന്നീടത് പരന്ത്രീസ്ആയി മാറി എന്നാണ് പ്രബലമാ
യ വാദം. എന്നാൽഫ്രാൻസെ(Frnais) എന്ന ഫ്രഞ്ച് പദത്തിൽ നി
ന്നാണ് പരന്ത്രീസ് എന്ന പദം ഉത്ഭവിച്ചതെന്ന് മംഗലാട്ട് രാഘവൻ അഭി
പ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (1955:22). തലശ്ശേരി രേഖകളിലും (1995 : 375) പര
ന്ത്രീസ്, കൊംപാഞ്ഞി തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ കാണുന്നതിൽനിന്നും ഇത്ത
രം വാക്കുകൾക്ക് അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരം മനസിലാക്കാൻ
കഴിയും.

ഫ്രഞ്ച് ഭാഷയുമായുണ്ടായ സമ്പർക്കം നിരവധിയായ സംബോ
ധനാരൂപങ്ങൾ മയ്യഴിഭാഷയിലേക്ക് കലരാൻ കാരണമായി. ഷേ(ഷല)
എന്ന ഫ്രഞ്ച് രൂപം ഞാൻ എന്നതിനെ കുറിക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചി
രുന്നു. നീ എന്നതിന് ത്യൂ(tu) എന്നും ഉപയോഗിച്ചു. പപ്പ(pere), മാമ്മ,
ഓങ്കിൾ (oncle) തുടങ്ങിയ ബന്ധസൂചകപദങ്ങളും മയ്യഴിയിൽ പ്രചാര
ത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. പ്രമ്യേ മഴിസ്ത്രാദ്ലാവീസ് (ഒന്നാം ക്ലാസ് മജി
സ്ട്രേറ്റ്), ചീഫ് ദ് സർവീസ്, ഒസ്യ, ഒസ്യേർ, രജിസ്ട്രാറെ ഗ്രേഫി, ത
ബെലിയേൻ, മേർ, കൊമിസേർ, ബ്യഗാദി, ആസ്റ്റിട്യൂട്ടർ, ദലഗേ, സെൽ
ദ തുടങ്ങിയ ഉദ്യോഗസ്തരെ സംബോധനചെയ്യുന്ന നാമരൂപങ്ങളും പ്ര
ചാരത്തിലിരുന്നു. ഫ്രഞ്ചുകാരെ കാണുമ്പോൾ മുസ്യേഎന്നു ചേർത്ത്
മയ്യഴിക്കാർ സംബോധനചെയിതിരുന്നു. കൂടാതെ ദേഷ്യം വരുമ്പോൾ
മോർദ് എന്നും ക്ഷമ ചോദിക്കാൻ പർദോംഎന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു.

റേഗ്ൾ(റേഗ്ല്), ലാന്തർ, കർണ്ണീസ്, പിക്കം, ചിപ്പി, ചാക്ക് തു
ടങ്ങിയ വാക്കുകളും ഫ്രഞ്ച് സമ്പർക്ക ഫലമായി മയ്യഴിവ്യവഹാരത്തിൽ
സ്ഥാനം പിടിച്ചവയാണ്. മുഷിഞ്ഞ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മയ്യഴിയിൽ ഉ
പയോഗിച്ചിരുന്ന പപ്രശ്ശ എന്ന പദം പപ്പെറാസ്(paperrasse) എന്ന
തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്. കാർത്തുഷ്ഠം, റോന്ത് തുടങ്ങിയ പദങ്ങളും
ഇങ്ങനെ വന്നതാണ്. ഇത്തരം സമ്പർക്കത്തിന്റെ ഫലമായി ചില മല
യാളപദങ്ങൾ ഫ്രഞ്ച് നിഘണ്ടുവിലും സ്ഥാനം നേടിയിട്ടുണ്ട്. കൊപ്ര,
വെറ്റില തുടങ്ങിയ പേരുകൾ ഫ്രഞ്ച് നിഘണ്ടുവിലുണ്ട്. ഇതുപോലെത
ന്നെ നെല്ല്, പണം തുടങ്ങിയവ നെല്ലി (nelly), ഫനോ(fenon) എ
ന്നീ രൂപത്തിൽ ഫ്രഞ്ചിലേക്ക് സംക്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ ഓല
ഫ്രഞ്ചിൽ ഓല്ല് (olle) ആയും കള്ള് കല്ലു(callou) ആയും കഞ്ഞി
കാംഴ് (cange) ആയും തീയ്യർതീവ് (tive) ആയും മുക്കുവർ മക്ക
ആയും മുരിങ്ങമുറേങ്ക് ആയും ഫ്രഞ്ചിലേക്ക് സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി
മംഗലാട്ട് രാഘവൻ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്(1955:27). ഫ്രഞ്ച് പദങ്ങൾ ചേർ
ത്ത് സംസാരിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ അത് ഫ്രഞ്ചിന്റെ സമാനമായ ഉച്ചാ
രണത്തിൽ തന്നെയാകുന്നതാണ് മാന്യത എന്ന ബോധം മയ്യഴിക്കാരു
ടെ സാമാന്യബോധത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.

മയ്യഴി : കോളനിയാനന്തര ഭാഷയിലെ ഫ്രഞ്ച് അധിനിവേശം :

മയ്യഴി സ്വതന്ത്രമായതിന് ശേഷമുള്ള കാൽനൂറ്റാണ്ട് കാലത്ത് കാര്യമായ മാറ്റങ്ങളൊന്നും മയ്യഴി ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും ഫ്രഞ്ചുകാർ മയ്യഴി വിട്ടതോടെ ഭാഷയിലെ കലർപ്പിന്റെ തോത് കുറഞ്ഞു. ഫ്രഞ്ച് മലയാള സങ്കരപദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാതെയായി. കോളനിയാനന്തരമയ്യഴിയിൽ രണ്ട് തരം പൗരന്മാരെയാണ് പ്രധാനമായും കാണാനാകുക. പൗരത്വസ്വീകരണാവസരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ഫ്രഞ്ച് പൗരന്മാരായവരും അവരുടെ പിൻതലമുറയും ഇന്ത്യൻപൗരന്മാരായി തന്നെ തുടരാൻ തീരുമാനിച്ച മയ്യഴിക്കാരുമാണ് അവർ. ഈ രണ്ട് വിഭാഗക്കാരുടെയും വാമൊഴിയിൽ ഫ്രഞ്ച് ഭരണകാലത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള ഫ്രഞ്ച്-മലയാള സങ്കരഭാഷ കാണപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലും ഫ്രഞ്ച് ഭാഷയുടെ അധീശത്ത്വവ്യവഹാരം ഇന്നും മയ്യഴിയിൽ കാണാനാകും.

കോളനിയാനന്തര കാലഘട്ടത്തിൽ ഫ്രഞ്ച് പൗരന്മാരായി മാറിയ മയ്യഴിക്കാരുടെ മാതൃഭാഷ മലയാളം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഫ്രഞ്ച് ദേശിയത നേടാനുള്ള അടിസ്ഥാന യോഗ്യതകളിലൊന്ന് ഫ്രഞ്ച് ഭാഷ അറിഞ്ഞിരിക്കുക എന്നതാണ്. അതിനാൽതന്നെ ഫ്രഞ്ചിനും മാതൃഭാഷക്ക് തുല്ല്യമായ സ്ഥാനം ഇവർ നൽകിപോരുന്നു. ഫ്രഞ്ച് പൗരത്വം നേടിയവരുടെ മക്കളിൽ 70% പേരുടെയും മാതൃഭാഷ ഫ്രഞ്ചാണ്. മയ്യഴിയിൽ ജനിച്ചുവളർന്നവരോ ഫ്രാൻസിലേക്ക് താമസം മാറ്റാത്തവരോ മാത്രമാണ് ഇന്നും മലയാളത്തെ മാതൃഭാഷയായി കൊണ്ടുനടക്കുന്നത്. എന്നാൽ മയ്യഴിയിൽ ഫ്രഞ്ച് പൗരന്മാർ ഒത്തുകൂടുന്ന ഏക കേന്ദ്രമായയൂന്യോംദ് ഫ്രാൻസെ ദ് മായെ(Union Des Francias De Mahe) എന്ന അവരുടെ സംഘടനക്കുള്ളിലെ വിനിമയഭാഷ ഫ്രഞ്ച് മാത്രമാണ്. ഫ്രഞ്ച് ഭാഷയിലുള്ള തങ്ങളുടെ ദേശീയഗാനമായ ലാമർസിയേസ് ഇവർ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ പാടാറുണ്ട്.

ഫ്രഞ്ച് അധിനിവേശം മയ്യഴിഭാഷയിൽ ഇന്നും വളരെ പ്രകടമായല്ലെങ്കിൽ കൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്നത്തെ മയ്യഴിയിലെ ചില സ്ഥലനാമങ്ങളും മറ്റും ഫ്രഞ്ച്ഭാഷയിലുള്ളവ തന്നെയാണ്. മയ്യഴി നഗരത്തിൽതന്നെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്തിന് ഉപ്പിലത്താളി പറമ്പ് എന്ന പേരുണ്ട്. ഈ നാമം യഥാർത്ഥത്തിൽഒപ്പിത്താൽ(ഹോസ്പിറ്റൽ) എന്ന പദവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഉണ്ടായതാണ്. ആശുപത്രി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന പ്രദേശമായിരുന്നു ഇത്. നെപ്പോളിയൻ കുന്ന് എന്ന സ്ഥലനാമവും മറ്റൊരു അധീശത്തസൃഷ്ടിയാണ്.

മയ്യഴിയിലെ താത്തക്കുളം എന്ന പേര് ടാറ്റ കമ്പനി നിർമ്മിച്ച കുളം എന്ന നിലക്കാണ് പ്രശസ്തമായത്. ഇതിലെ താത്ത എന്നത് ടാറ്റ എന്നതിന്റെ ഫ്രഞ്ച് പദമാണ്. മയ്യഴിയിലെ പെട്ടിപ്പാലം എന്ന സ്ഥലനാമത്തിലെ പെട്ടിഎന്നത് ഫ്രഞ്ചിലെ ജലശേല ആണ്. മയ്യഴിവ്യവഹാരത്തിൽ കാണുന്ന മന്താദപ്പം,മന്തഓർഡർ, മന്തപ്പണിതുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങളുടെയെല്ലാം ഉത്ഭവം ഫ്രഞ്ചിലെ മന്താ ദെ ദെപ്പോ (Mandat De Deport) എന്ന പദത്തിൽ നിന്നാണ്. താൽക്കാലിക

ിയമനം എന്നൊരു അർത്ഥവുംമന്തഎന്നതിന് പിൽക്കാലത്ത് ഉണ്ടായിവന്നിട്ടുണ്ട്. മയ്യഴിയുടെ ഭാഷാവ്യവഹാരത്തിൽ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷയോടുള്ള അടിമത്തപരമായ മനോഭാവം ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട് എന്നതിന് തെളിവാണ് ജനനമരണ രജിസ്ട്രേഷൻ ഓഫീസിനെ ഇന്നും എത്താ സിവിൽ എന്ന പദം കൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. എത്തഎന്ന വാക്കിന് State എന്നാണർത്ഥം. ഇവയെ കൂടാതെ ഇരുമീസ് (ശ്മശാനം), പാമാർ (പാർക്ക്) തുടങ്ങിയ പദങ്ങളും ഇന്നും സജീവമാണ്. ഫ്രഞ്ച് അധീശത്വം സംബോധനാരൂപങ്ങളിലും കാണാനാകും. മിസ്റ്റർ എന്നർത്ഥം വരുന്നമുസ്യേഎന്ന പദം പേരിന് മുമ്പിൽ ചേർത്താണ് ഫ്രഞ്ച് പൗരന്മാരെ പലപ്പോഴും സംബോധന ചെയ്യുന്നത്. കോനായി ദാമു എന്ന പേർമുസ്യേം കോട്ടെ എന്നാകുന്നതും ചാരോത്ത് കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻ കണ്ണൻ ദ് ഷരോത്ത് ആകുന്നതും പനങ്ങാടൻ ബാലകൃഷ്ണൻ മുസ്യേ പനങ്ങാടൻ ആയി തീരുന്നതും ഫ്രഞ്ച് അധീശത്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാലാണ്. ഫ്രഞ്ച് അധീശത്വത്തെ ചുമക്കുന്ന ഗൃഹനാമങ്ങളും സ്ഥലനാമങ്ങളും മയ്യഴിയിലുണ്ട്. ഷെർവുഡ്ഹൗസ്, പാരീസ് വില്ല,ഫ്രഞ്ച് കോർണർ,ഫ്രഞ്ച് കഫേ, പേ ഫാർമേ, ലേ കഫേതുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

മയ്യഴിയിലെ 60 വയസ്സിന് മുകളിൽ പ്രായമുള്ളവരിൽ 55% പേരും ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിലുള്ള അടിസ്ഥാന പരിചയം നേടിയവരാണ്. ഫ്രഞ്ച് മാധ്യമമായുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതികളാണ് ഇതിന്റെ പ്രധാന ഹേതു. അതിനാൽതന്നെ ഫ്രഞ്ച് അക്ഷരമാലയിൽ എഴുതിയും എൻ(മി), ദെ (deus), ത്രു(thrus), കാർത്ര്(quiter), സാങ്ക്(cenq) എന്നിങ്ങനെ സംഖ്യകൾ എണ്ണിക്കൊണ്ടും ബോങ്ഴൂർ മുസ്സ്യേ(good morning), കൊമാസാവ(how are you), മേഴ്സി(mercy), കോമാവോപപ്പുലേവു(what is your ame) തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാനവിവരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചും തങ്ങളുടെ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷയിലുള്ള അറിവ് പ്രകടിപ്പിക്കാൻ തല്പരരാണ് ഇവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും. അത് ഒരു അഭിമാനത്തിന്റെ ചിഹ്നമായും ഇവർ കരുതുന്നു. Premia മുതൽ Bravi (110) വരെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഫ്രഞ്ച് സ്കൂളുകളും ഫ്രഞ്ച്ഭാഷയിൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ഡിപ്ലോമ ക്ലാസ്സുകൾ നടത്തുന്ന അലിയാൻസ് ഫ്രാൻസെയ്സ് എന്ന സ്ഥാപനവും ഇന്നും മയ്യഴിയിൽ ഫ്രഞ്ചിന്റെ പ്രചാരത്തെ ഉറപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കുന്നു.

മയ്യഴിക്കാരുടെ ഭാഷാമനോഭാവവും അധീശത്വവും :

വസ്തുക്കളോടും അവസ്ഥകളോടുമുള്ള വ്യക്തിയുടെ പ്രതികരണങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുന്നതും അനുഭവങ്ങളാൽ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതുമായ മനോനിലയാണ് മനോഭാവംഎന്ന് ബർനോഫ് നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്(വിനോദ്,2010:321). അതിനാൽതന്നെ ഒരു ജനതയുടെ മനോഭാവം അവരുടെ അനുഭവങ്ങളുമായി ആഴത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മയ്യഴിക്കാരുടെ ഭാഷാമനോഭാവം പരിശോധിക്കുന്നതിലൂടെ ഫ്രഞ്ച് സംസ്കാരത്തോടും അധിനിവേശത്തോടുമുള്ള അവരുടെ അഭിപ്രായത്തെക്കൂടിയാണ് വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. ലിംഗവ്യത്യാസത്തിന്റെയും വർഗ, വം

ശീയ, പ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഭാഷാമനോഭാവം മാറിവരുമെന്ന് ലബോവ് നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്(ലബോവ്,1996:49). അതിനാൽതന്നെ മയ്യഴിക്കാരിലെ പൗരത്വം, പ്രായം, ലിംഗം തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങൾ മാറുന്നതിനനുസരിച്ച് ഭാഷാബോധത്തിലും മാറ്റം വരുന്നതായി കാണാം. ഫ്രഞ്ച് പൗരന്മാരുടെ ഭാഷാ മനോഭാവം അളക്കുന്നതിനായി മയ്യഴിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതോ ഉള്ളതോ ആയ ഏത് ഭാഷയോടാണ് താൽപര്യം എന്ന ചോദ്യം ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. ഫ്രഞ്ച്, മലയാളത്തിന്റെ ഭാഷാഭേദം, ഇംഗ്ലീഷ്, അഭിപ്രായമില്ല എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉത്തരങ്ങളാണ് കിട്ടിയത്. ഇതിൽ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷ നല്ലത് എന്ന് 47% സ്ത്രീകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ 88% പുരുഷന്മാരും ഫ്രഞ്ച് ഭാഷാനുകൂലികളാണ്. 12% പേർ മാത്രമാണ് മലയാളത്തെ അംഗീകരിച്ചത്. ഫ്രാൻസ് ഒരിക്കൽ പോലും സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ത്രീകളിൽ 80% പേരും മലയാളത്തെ അനുകൂലിച്ചത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഫ്രഞ്ച് ഭാഷക്കുള്ള സാഹിത്യസമ്പന്നത, മാധുര്യം, ശക്തി, പാരമ്പര്യം എന്നീ ഘടകങ്ങളെയൊക്കെയാണ് ഫ്രഞ്ച് അനുകൂലികൾ ഇഷ്ടത്തിന് കാരണമായി പറയുന്നത്.

മയ്യഴിയിലെ തദ്ദേശീയരായ പൗരന്മാരുടെ ഭാഷാബോധവും ഫ്രഞ്ച് അധിനിവേശത്തെ പേറുന്നതായി പഠനം തെളിയിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാരിൽ 55% പേരും ഫ്രഞ്ചിനെ അനുകൂലിക്കുന്നവരാണ്. 35% മലയാളത്തെ പിന്താങ്ങുന്നു. 50 വയസ്സിന് മുകളിൽ പ്രായമുള്ളവരും 25 വയസ്സിന് താഴെ പ്രായമുള്ളവരുമാണ് പ്രധാനമായും ഫ്രഞ്ച്ഭാഷയെ അനുകൂലിക്കുന്നത്. 25നും 50നും വയസ്സിനിടയിലുള്ള പുരുഷന്മാരിൽ 65% പേരും മലയാളത്തെ മികച്ചതായി കണക്കാക്കുന്നു. സ്ത്രീകളിൽ 54% പേർ ഫ്രഞ്ചിന്റെ പാരമ്പര്യത്തെയും മികവിനെയും പിന്താങ്ങുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഫ്രഞ്ചഭാഷയെ അനുകൂലിക്കുന്ന സ്ത്രീകളിൽ 40%വും ആ ഭാഷ പഠിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ ദുഃഖം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ മയ്യഴിയിൽ ഇന്ന് ജീവിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരിൽ 66%ത്തിലധികം പേർ തങ്ങളുടെ ഫ്രഞ്ച് പാരമ്പര്യത്തിൽ അഭിമാനിക്കുന്നവരാണ്. ഫ്രഞ്ച് ഭാഷയുടെ ഉന്നത പദവി അംഗീകരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ഇവർ മലയാളംഅപകൃഷ്ടമാണെന്ന് കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഭാഷാമനോഭാവത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം :

ഒരു ഭാഷകസമൂഹത്തിന് മറ്റൊന്ന് ഉത്കൃഷ്ടമെന്നോ അപകൃഷ്ടമെന്നോ തോന്നുന്നത് ആ ഭാഷയോടുള്ള സാംസ്ക്കാരിക സമീപനത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ഭാഷയോടുള്ള താല്പര്യവും അത് ഉപയോഗിക്കാനുള്ള പ്രാവീണ്യവും അതിന്റെ ഉപയോഗവും പരസ്പരം യോജിച്ച് പോകണമെന്നില്ല എന്ന് 1960 ൽ നടത്തിയ ഐറിഷ് ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിലൂടെ ബേക്കർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്(:320). അതിനാൽതന്നെ മയ്യഴിക്കാരുടെ ഭാഷ ഉപയോഗത്തിൽ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷാ അധീശത്വം കുറഞ്ഞുവരികയാണെങ്കിലും ഫ്രഞ്ചിനോടുള്ള അടിമത്തപരമായ വിധേയത്വം ഏറിവരുകയാണെന്ന് കാണാനാകും. ഫ്രഞ്ച് ഭരണകാലത്ത് അവർ മ

ഴിയുടെ സാമാന്യബോധത്തിൽ നടത്തിയ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ
ഇടപെടലുകളാണ് ഫ്രഞ്ചിന് അനുകൂലമായ നിലപാടുകൾ മയ്യഴിക്കാ
രിൽ നിന്നുണ്ടാകുവാൻ കാരണമെന്ന് പറയാം.

ബ്രിട്ടീഷ് കോളനിവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി പ്ര
ത്യയശാസ്ത്രപരമായ ഭരണകൂട ഉപാധികൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് ഫ്ര
ഞ്ചുകാർ മയ്യഴിയിൽ അധികാരം നിലനിർത്തി പോന്നിരുന്നത് എന്നത്
ഒരു ചരിത്രവസ്തുതയാണ്. അതിനാൽതന്നെ അധീശവർഷത്തിന്റെ
മേൽക്കോയ്മയെ എതിർപ്പുകളില്ലാതെ ഉൾക്കൊള്ളുവാനും അതിന് കീ
ഴടങ്ങി ജീവിക്കാനും തലമുറകളിലൂടെ വിധേയത്വ മനോഭാവം കൈമാ
റാനും മയ്യഴിക്കാരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതായിരുന്നു ഫ്രഞ്ചുകാർ ഉണ്ടാ
ക്കിയെടുത്ത സാമാന്യബോധം. സ്ഥാപിതതാൽപര്യങ്ങളെ പൊതുതാൽ
പര്യങ്ങളാക്കിമാറ്റി അതിന് സാമൂഹികസമ്മതി നേടിക്കൊടുക്കാൻ അ
ധികാരികൾ അവയെ സാമാന്യബോധമാക്കി മാറ്റുകയാണ് ചെയ്യുന്ന
തെന്ന് ഗ്രാംഷി നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്(സുനിൽ പി. ഇളയിടം,2007:125). കോ
ളനിയാനന്തര മയ്യഴി ജീവിത്തിലും ഫ്രഞ്ച് താൽപര്യങ്ങൽക്കനുകൂലമായ
സാമാന്യബോധം വളരെ ശക്തമാണ്. ഫ്രഞ്ച്ഭാഷയോടും സംസ്കാര
ത്തോടും മയ്യഴിക്കാർക്കുള്ള ബോധം തികച്ചും അധിനിവേശ പ്രത്യയ
ശാസ്ത്രത്തിനകത്ത് നിർമ്മിച്ചെടുത്തതാണ് എന്ന് പറയാം.

ഉപസംഹാരം

1.ഫ്രഞ്ചുകാരുമായി മയ്യഴിക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തിന്റെ ഫല
മായാണ് ഫ്രഞ്ച്-മലയാള ഭാഷാഭേദം ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഇതിന്റെ ഫല
മായി നിരവധിയായ ഫ്രഞ്ച് പദങ്ങളും രൂപങ്ങളും മലയാളത്തിലെത്തി
ച്ചേർന്നു.

2.കോളനിയാനന്തര മയ്യഴി സമൂഹത്തിലെ ഭാഷാമനോഭാവം ഫ്രഞ്ച്
ഭാഷക്ക്ഉന്നതപദവി കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഫ്രഞ്ച് ഭാഷാ ഉപയോഗം കു
റഞ്ഞുവരുമ്പോഴും മനോഭാവം ഫ്രഞ്ചിന് അനുകൂലമാകുന്നത് അധി
നിവേശശക്തികൾ നിർമ്മിച്ചെടുത്ത മയ്യഴിക്കാരുടെ സാമാന്യബോധവും
സാംസ്കാരിക അധീശത്വവും ഇന്നും നിലനിക്കുന്നതിനാലാണ്.

3.പദതലത്തിലും ഉച്ചാരണതലത്തിലും ഫ്രഞ്ച് ഭാഷ ഇന്നും മയ്യഴിഭാ
ഷാഭേദത്തിലൂടെ മലയാളത്തെ സ്വാധീനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. മയ്യ
ഴിയിലെ ഫ്രഞ്ച് പൗരന്മാരുടെയും ഇന്ത്യാക്കാരുടെയും സ്വത്വം നിർണ്ണ
യിക്കുന്നതിൽ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷക്ക് പ്രധാന പങ്കുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1.ഉഷാനമ്പൂതിരിപ്പാട്, 1990, സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രം, തിരുവന്ത
പുരം:കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.
2.ഗിരീഷ്. പി.എം, 2001, അധികാരവും ഭാഷയും, കോഴിക്കോട്: പാപ്പി
യോൺ.
3.ഗംഗാധരൻ. സി.എച്ച്, 2002, മയ്യഴി, മാഹി :ബുക്ക് സ്ക്വയർ
4.പോൾമണലിൽ, 2006, കേരളത്തിലെ ഭാഷാ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ, കോ
ഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്ക്സ്.

5.പണിക്കർ. കെ.എൻ,2006, കൊളോണിയലിസം സംസ്കാരം, തിരുവനന്തപുരം:ചിന്ത പബ്ലിക്കേഷൻസ്.
6.സ്കറിയാസക്കറിയ(എഡി:), 1995, തലശ്ശേരിരേഖകൾ ചങ്ങനാശ്ശേരി :കേരളപഠനകേന്ദ്രം.
7.സുനിൽ. പി. ഇളയിടം, 2007, സാംസ്കാരിക വിമർശനം:മാർക്സിസ്റ്റ് പാഠങ്ങൾ സംസ്കാര പഠനം ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം, കാലടി മലയാള പഠന സംഘം.

ആനുകാലികങ്ങൾ

1.രാഘവൻ മംഗലാട്ട്, 1955, മലയാളത്തിലെ ഫ്രഞ്ച് പദങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, ആഗസ്റ്റ് - 4. **English**
1.Baba, Homi. K, 1995, *The location of culture* , London: tavistook.
2.Labov. W 1996, *The social stratification of Englsh in New York city* , Washington DC: Center for applied linguistics.

പുതുകവിത: ശിഥിലബിംബങ്ങളുടെ സുഘടിത നിർമ്മിതി

റീന എ എം
മലയാളവിഭാഗം ഗവ. ആർട്സ് ആന്റ് സയൻസ് കോളേജ്, കോഴിക്കോട്

മലയാള കവിതയുടെ പൊതുവേ കവിതയുടെ തന്നെ ആരംഭകാലം വിവരണപ്രധാനമായിരുന്നു. സംഭവങ്ങളെ, ദൃശ്യങ്ങളെ, കാണുന്നതുപോലെ വിസ്തരിച്ച് താളത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ തന്നെ കവിതയായി. ഈ ഗ്രാമ്യമായ കാലം പെട്ടന്നവസാനിച്ച് ഉൽപ്രേക്ഷാദി പ്രമുഖ അലങ്കാരങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ച് വർത്തമാന കാഴ്ചയെ ആർജ്ജിത അനുഭവവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ കവിതയ്ക്ക് വ്യക്ത്യാധിഷ്ഠിത വായനാനുഭവം സൃഷ്ടിയ്ക്കാനുള്ള കഴിവ് സിദ്ധിച്ചു. മറ്റൊരു രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇവിടെ മുതലാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ 'കവിത' ആരംഭിയ്ക്കുന്നത്. ഉപമാനങ്ങളെ വൈകാതെ തന്നെ അളവുതൂക്കങ്ങൾ വെച്ച് നിജപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾ ഉപമാനങ്ങൾ പ്രഖ്യാതങ്ങളായി. ഉപമാനങ്ങൾ പ്രകൃതിയിലെ വിവിധ സുന്ദര വസ്തുക്കളോ വ്യോമദൃശ്യങ്ങളോ സാദൃശ്യത്തിന് സ്ഥിരമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഒറ്റക്കല്ലിൽ അഥവാ ഒരേ പരിസരത്തിലുള്ള ഉപമാനങ്ങളെ സ്ഥിരോപയോഗത്താൽ ബിംബങ്ങളായി പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇവയെ ചിട്ടയായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള കവിതാഖ്യാനരീതി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ ഒരു മൂന്നാം ഘട്ടവുമുണ്ടായിരുന്നു. ആധുനികത പലവർണത്തിലും വലുപ്പത്തിലുമുള്ള ഇഷ്ടികകൊണ്ടു പണിത ഒരു വീടായി കവിതയ്ക്ക്. ആധുനികത ആശയതലത്തിലുള്ള കവിതയുടെ അടരിനെയാണ് പരിഷ്കരിച്ചത്. എന്നാൽ അത്യാന്താധുനികതയും കടന്ന് ഉത്തരാധുനികത വാക്കെന്ന പാളിയെക്കൂടി പരിഷ്കരിച്ചു. ഈ കൈക്രിയകൾക്കെല്ലാം ഒടുവിൽ സംഭവിച്ചതത്രെ പുതുകവിത. മലയാള കവിതയുടെ ഏകശിലാബിംബങ്ങളെ താലോലിയ്ക്കുന്ന പ്രവണതയെ, വാഗർത്ഥങ്ങളിലുള്ള കൃത്യതയെ മൃദുശിൽപ ചാതുര്യത്തെ ഒക്കെ താലോലിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ള ഒരു ദൃഢപൂർവ്വഘട്ടം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കുണ്ട്.

ആധുനികതയുടെ മുഖമുദ്ര ആത്മയാനമായിരുന്നു. എന്നാൽ മിസ്റ്റിക്കിന്റെ ഏകാഗ്രവും സുഘടിതവുമായ ആത്മാന്വേഷണമല്ല. ഈണവും താളവും കളയാൻ അവർ മുതിർന്നില്ല. അവയെ സ്വന്തം വരുതിയിൽ സ്വയം സൃഷ്ടിയായി നിർത്താൻ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ ബിംബഘടനയിൽ ഒട്ടേറെ അളവിൽ കലഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. തീവ്രമായ ഈ കലഹം ഉൽപാദിപ്പിച്ച ചില കവിതാഭാഗങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

"പറയുവാനുണ്ടു പണ്ടുപൊൻ ചെമ്പകം പൂത്ത
കരളുപണ്ടേ കരിഞ്ഞുപോയെങ്കിലും,
കറ പിടിച്ചൊരെൻ ചുണ്ടിൽത്തുളുമ്പുവാൻ
കവിതപോലും വരണ്ടു പോയെങ്കിലും.
ചിറകു നീർത്തുവാനാവാതെ തൊണ്ടയിൽ
പിടയുകയാണൊരേകാന്ത രോദനം
സ്മരണതൻ ദൂരസാഗരം തേടിയെൻ
ഹൃദയരേഖകൾ നീളുന്നു പിന്നെയും.
കനകമൈലാഞ്ചി നീരിൽത്തുടുത്ത നിൻ
വിരൽ തൊടുമ്പോൾക്കിനാവു ചുരന്നതും,
നെടിയ കണ്ണിലെക്കൃഷ്ണകാന്തങ്ങൾ തൻ
കിരണമേറ്റെന്റെ ചില്ലകൾ പൂത്തതും,
മറവിയിൽ മാഞ്ഞുപോയ നിൻ കുങ്കുമ-
ത്തരി പുരണ്ട ചിദംബരസന്ധ്യകൾ." (സന്ദർശനം-ചുള്ളിക്കാട്)

"ഏതോ കുഗ്രാമത്തിൽ
തറയോടുകൾ തമ്മിൽത്തല്ലിയകന്നൊരു തറവാട്ടിൽ
മേലോടുകൾ മണ്ണിലിടിഞ്ഞു മഹത്വം ചൊല്ലും തറവാട്ടിൽ
അമ്മ മരിച്ചന്നുച്ഛനുപേക്ഷിച്ചെന്നും
ദുഃഖം നെയ്ത്തിരിയാക്കി വിളക്കു കൊളുത്തി
വിളക്കായെരിയും പെണ്ണൊരു പ്രാർത്ഥന." (പുരുഷസൂക്തം-കടമ്മനിട്ട)

"കൊട്ടാരം വിട്ടിറങ്ങിത്തിരിക്കുന്ന രാജകുമാരനെ
തിരിച്ചു വിളിയ്ക്കരുത്.
രോഗവും ദാരിദ്ര്യവും മരണവും
അവനെ ആൽച്ചുവട്ടിലേയ്ക്കു വിളിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മാത്രം
ആ ആലിൻപൊത്തിൽ വിഷം പുരട്ടിയ
ഒരമ്പു കൊണ്ടു വച്ചേക്കുക:
ദുഃഖത്തെ എയ്തുവീഴ്ത്താനാവുന്നില്ലെങ്കിൽ
അവനെ അവനെത്തന്നെയെങ്കിലും എയ്തുവീഴ്ത്തി
ലോകത്തെ മുണ്ഡനത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിയ്ക്കട്ടെ." (പനി-സച്ചിദാനന്ദൻ)

നാമം, ക്രിയ, ഭേദകം എന്നിവയെ ചേർത്തുള്ള പദനിർമ്മിതിയെ, പ്രഖ്യാതമായ അർത്ഥങ്ങളെ തകിടം മറിയ്ക്കാൻ ആധുനിക കവിതയ്ക്ക് സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉദാ: സ്മരണതൻ ദൂരസാഗരം, വിരൽ തൊടുമ്പോൾ കിനാവു ചുര

ന്നതും, കണ്ണിലെ കൃഷ്ണകാന്തങ്ങൾ തൻ കിരണം, കുങ്കുമത്തരി പുരണ്ട ചിദംബരസന്ധ്യകൾ.

പദവേരുകൾ പൂർവവോത്തരപദങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ നിർവീര്യമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് പുതിയ അർത്ഥങ്ങളെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നത്. അനുഭവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ നവ്യമായൊരു മൂർച്ചയുള്ളൊരു ഭാഷ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ പൊതുവെ ആധുനികതയ്ക്കും അത്യാധുനികതയ്ക്കും ഉത്തരാധുനികതയ്ക്കും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആധുനികത ബാഹ്യ ചാതുര്യതയെ വിട്ട് അകക്കാമ്പിൽ പദമൂന്നാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മാറിയ ഭാവുകത്വത്തെ അന്ധാളിപ്പോടെ കൊള്ളുകയും തള്ളുകയും ചെയ്തു എങ്കിലും മധ്യദൂര ദൃശ്യങ്ങളുടെ ആകർഷണീയത അഥവാ ഭംഗി ആധുനിക കവിതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മധ്യവയസ്സിന്റെ പ്രൗഢിയും

"അന്നവുമായ്
അടുപ്പിലെരിയുന്നു
മൺകലം.
വിറകുകൾ കെടുമ്പോൾ വേർപെടുന്നു.
അമ്മയ്ക്ക് വിശക്കുന്നുവോയെന്ന്
ചോദിച്ചില്ല.
നീ വളരുന്നത്
എന്റെ തീവയറ്റിലെ
ചോറിലൂടെ." (കാലം ഘടികാലം-എ അയ്യപ്പൻ)

സച്ചിദാനന്ദനിൽ തുടങ്ങിയ ഉത്തരാധുനികതയുടെ പ്രവാഹം അയ്യപ്പനിൽ പടർന്ന് പുതുകവിതയിലേയ്ക്കൊഴുകി. എല്ലാം മാറിയത് പെട്ടെന്നായിരുന്നു. ജീവിതരീതി, പ്രശ്നങ്ങളോടും വസ്തുക്കളോടുമുള്ള കാഴ്ചപ്പാട്, പെരുമാറ്റരീതി തുടങ്ങി എല്ലാം. ഒന്നിമവെട്ടിയപ്പോഴേക്കും മാറിപ്പോയിരുന്നു. ഓരോ കണ്ണടച്ചു തുറക്കലിലും കാണുന്ന കാഴ്ചകൾ പുതുതായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ പ്രകാശവേഗത്തിലായിരുന്നു.

"മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞ കേരള ഇന്ത്യയിലായിരുന്നു.
എന്നാലിന്ന് ഞാനുള്ള കേരളം യൂറോപ്പിലാണ്."
-ജസ്‌ലിൻ ജമാൽ. എം വി-വെള്ളിയൂർ എ യു പി സ്കൂൾ

എന്നിങ്ങനെ കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങൾ വരെ വരച്ചിടുന്നുണ്ട് ഈ മാറ്റത്തെ. കാപ്പികുടിയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പുള്ള സംസ്കാരം കാപ്പികുടിച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കും തിരിച്ചറിയാനാവാത്തവിധം മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇതിന്റെ അനുരണനങ്ങൾ ഒറ്റമരങ്ങളായി ചെറുപൂരങ്ങളായി കവിതയിലുമുണ്ടായി. പുതുകവിത എന്ന ഏകോദ്ധരണയ്ക്ക് കീഴിൽ അവ നിരന്നു.

നൂറും പൂവും കബന്ധവും കൂട്ടിക്കുഴച്ച കോക്ടെയിൽ കവിതകൾ വായനയുടെ തീൻമേശയിലെ വിഭവങ്ങളായി. ഉച്ഛിഷ്ടങ്ങൾ ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളായതിലെ അസ്കിത പഴയ തലമുറ പ്രകടിപ്പിയ്ക്കാതിരുന്നില്ല. വർണ്ണങ്ങളുടെയും ദൃശ്യങ്ങളുടെയും അസ്വാഭാവിക ചേരുവകയിൽ

പുതിയൊരു ദാർശനികഭാവ്യ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. പതിത്വം കൽപ്പിച്ചിരുന്ന തെല്ലാം പശ്ചാത്തലമായി കവിതയുടെ കവാടിയിൽ നിരന്നു.

ആധുനികത പൗരാണികതയും ഗൃഹാതുരത്വമുണർത്തുന്ന സ്മരണയുമായി മാറുന്നു പുതുകവിതകളിൽ. ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടും തലനാ ഴിട്ടും കുടഞ്ഞു കളയാനാവാത്ത കൗമാരം കവിതയുടെ ചിതറിയ പളുങ്കു കഷ്ണങ്ങളിൽ നിശ്ചലചിത്രമായി പ്രതിബിംബിക്കുന്നു.

"ദേശം മാറി വീട് കൂടിയപ്പോൾ കൈമാറി വീട്ടിൽ ബാക്കിയായത് അപ്പൻ, അനിയൻ, ബാല്യം കൗമാരം, അമർചിത്രകഥകൾ, ജെയിംസ് ഹാഡ്‌ലി ചേയ്സ്. പിന്നെ കുളിമുറിത്തട്ടിൽ ലേബൽ അലിഞ്ഞ് മുഷി തുരുമ്പിച്ച ഒരു ചെറിയ കുപ്പി ഡെറ്റോൾ. ഇന്ന് ടിൻ ബ്ലേഡിൽ മുഖം മിനുക്കി ഞാൻ എന്റെ അച്ഛനായപ്പോൾ റിമോട്ട് കൺട്രോൾ കാറിന്റെ ഏരിയയിൽ പോറി മകന്റെ മുഖം മുറിഞ്ഞപ്പോൾ വീട്ടിലും മനസ്സിലും മജ്ജയിലും മാംസത്തിലും വീണ്ടും നിറഞ്ഞു. ഓർമ്മകളുടെ തീക്ഷ്ണഗന്ധം പേറി ഡെറ്റോൾ.

(ഡെറ്റോൾ-ആർ. വേണുഗോപാൽ)

പുതുകവിതയുടെ സ്ഥായിയാ ദശ കൗമാരമാണ്. ദ്രുതവും അസ്ഥിരവുമായ സ്വത്വം സ്വാംശീകരിക്കുന്ന ഭാഗികദൃശ്യങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനക്ഷമത, അതിൽ നിന്നുൽപ്പന്നമാവുന്ന സമഗ്രത എന്നീ ഈടുവെപ്പുകളാണ് കൗമാരത്തിനുള്ളത്. കുരുടൻ ആനയെ കണ്ടതുപോലെ എന്നധിക്ഷേപിക്കാവുന്ന കാഴ്ചയാണ് പുതുകവിതയുടേത്. എന്നാൽ മൊണ്ടാഷിന്റെ സാംഗത്യം-ബോധപരിസ്ഫുരണ സാധ്യത കണ്ടറിഞ്ഞയാളാണ് ആ കവി.

"വാനിനുള്ളിൽ ഞെങ്ങി ഞെരുങ്ങി അപ്പുവും കൂട്ടരും ചില്ലിലൂടെ പായുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾക്കുമേൽ മഴ പെയ്തപോൽ അപ്പുവിന്റെ കണ്ണുനീർ ഷൂസൂരാൻ മറ്റൊരു ശ്രമം വാൻ ഡ്രൈവറുടെ ആക്രോശം കൂട്ടുകാരുടെ കളിയാക്കിച്ചിരി അപ്പുവാറ്റയ്ക്കായി പാട്ട് കേട്ടില്ല, താളമടിച്ചില്ല പൊട്ടിച്ചിരിച്ചില്ല അപ്പുവൊറ്റയ്ക്കായി. മാലാഖകളുടെ താരാട്ട് കേട്ട് കണ്ണടച്ച് ആറുമണിയ്ക്ക് മുറിഞ്ഞ നിദ്രയെ വീണ്ടും പുണർന്നു."

(രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങൾ-ആർ വേണുഗോപാൽ)

ബധിര കർണങ്ങളുടെ മുദ്രപൊട്ടിയ്ക്കാനുള്ള കൂർത്ത അരുളപ്പാടുകൾ, എടുത്തണിഞ്ഞ പാകമാവാത്ത നാഗരിക മേലങ്കി പൊക്കി, ഗ്രാമീണന്റെ കർണപുടത്തിൽ പ്രകമ്പനം കൊള്ളിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കുക ഇതാണ് പുതുകവി തെരഞ്ഞെടുത്ത ഒരു വഴി. കാഴ്ചപ്പുറത്തെങ്കിലും കാണാമറയത്തേക്കു മാറ്റി കാഴ്ചയെ ഉറപ്പിച്ച് നാം നടന്നു പോവുമ്പോൾ എല്ലാം വാരി നമ്മുടെ മണ്ണിലേയക്കിട്ട് നമ്മെ അലോസരപ്പെടുത്തി ഇയാൾ വിഡ്ഢിച്ചിരി ചിരിയ്ക്കും.

നാഗരികത എന്ന കുഷ്ഠം നിങ്ങളുടെ സിരകളെയും അതിശീതീകൃതമായ മരവിപ്പിൽ നിർത്തുമ്പോൾ തുരുമ്പിച്ച പേനാക്കത്തികൊണ്ട് ഇയാൾ കോറിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ.

"നികത്തിയ പാടങ്ങളിൽ പട്ടിക്കൂടുകൾ ഒന്നിൻമേലെ ഒന്നായി

പണിത്, തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നിന്റെ
ഈ നഗരമുണ്ടല്ലോ
നീ നിക്കായി മാത്രം ജീവിക്കുന്ന ഈ നഗരം എനിയ്ക്ക് വെറുപ്പാണ്.
അടുത്ത വിസ്കി പറയാൻ വരട്ടെ മീശയില്ലാത്തവനേ
ഇനിയാണ് എന്റെ കഥ നിന്റെ
മുഖത്ത് അടിയ്ക്കാൻ പോകുന്നത്.
പകലിനെ ചവിട്ടിയടുക്കി നീ ബാറിൽ
പാഞ്ഞെത്തും മുൻപ്
യു ട്യൂബിൽ എത്ര അശ്ലീലചിത്രം കണ്ടു
നാടൻ വിഭാഗം തന്നെയുണ്ടല്ലോ, സൗകര്യമല്ലേ?
മുലഞെട്ടിൽ ലിപ്സ്റ്റിക് പുരട്ടി നാണത്തോടെ
ചിരിക്കുന്ന ഒരു പാവം പെണ്ണിനെ
പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ച് കാണുമല്ലോ
വിളിക്കാവുന്നവരെ എല്ലാം ക്ഷണിച്ച് നീ
കാണിക്കാനും മറന്നില്ലല്ലോ.
സഹകുടിയൻ ആയതുകൊണ്ട് പറയാം.
അവളില്ലേ. ഇന്നത്തെ സ്പെഷ്യൽ, അതെന്റെ പെങ്ങളാണ്
എന്റെ പുറകെ കരഞ്ഞ് തൂങ്ങി നടന്നവൾ
കോമ്പസ്കൊണ്ട് കുത്തിയ ചെറിയവനെ
പെൻസിൽ കൊണ്ട് കുത്തി
ഞാൻ സംരക്ഷിച്ചവൾ."

(ഈ ഗോളത്തിൽ ഒരനിയത്തി-ആർ.വേണുഗോപാൽ)

ഇങ്ങനെ ഇ-നാഗരികന്റെ മുഖത്ത് നിരന്തരം പ്രഹരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് കവി.

കുലയ്ക്കാനാവാത്രയംബകമായ രൂപകാതിശയോക്തിയെ അനായാസം എടുത്തു കുലച്ച് അസ്വാരസ്യത്തിന്റെ കൂരമ്പുകൾ ഇവർ നമ്മുടെ മേധയെയും മേദസ്സിനെയും മുറിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. സൂക്ഷിയ്ക്കുക.

മരണം ആഘോഷവും ആറിത്തീരാത്ത കണ്ണീരുമായി നവോത്ഥാനാനന്തര തലമുറ കൊണ്ടാടിയിട്ടുണ്ട്. കൊലപാതകങ്ങളുടെയും കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെയും വാർത്തകൾ ഉറക്കെവായിച്ച് മണ്ണടിഞ്ഞുപോയ ഒരു തലമുറ നമുക്കു മുമ്പേയുണ്ട്. ഇന്ന് താദൃശവാർത്തകൾ ഏറെയെങ്കിലും ഭാവവിപര്യയം വന്ന വായനയോ, ഒരെത്തിനോട്ടത്തിൽ അതു ഞാനല്ലെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ കൈവന്ന ആഹ്ലാദമോ മാത്രമായ വർത്തമാന ഭൂമികയിൽ, മരണം അനാവശ്യമായ ഒരാർഭാടമാണ്.

"പാളത്തിനരികിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ
ആദിത്യൻ പറഞ്ഞു
അമ്മേ ഒരു ട്രെയിനിന്റെ ചൂളം വിളി
അതാകുമോ നമ്മുടെ എക്സ്പ്രസ്?
അയ്യോ നമ്മളെത്തും മുൻപ്

അതെന്തുമോ സ്റ്റേഷനിൽ?
ആദിത്യനും അതിരഥനും കവിളിൽ
ഉമ്മ നൽകിയപ്പോൾ
സ്വർണലതയുടെ ചുണ്ടുകളിൽ
ചോക്ലേറ്റിന്റെ മധുരം.
എക്സ്പ്രസ് വരും മുൻപ് പാളം കുറുകെ കടക്കാം
കുഞ്ഞുങ്ങളേ
അല്ലെങ്കിൽ പാളത്തിൽ ഇരിയ്ക്കാം
അതിലും നല്ലത് പാളത്തിൽ കിടന്നാലോ
അമ്മയുടെ ചക്കരക്കുടങ്ങളേ.
ആദിത്യനെന്നും അതിരഥനെന്നും
സ്നേഹിച്ച് സ്നേഹിച്ച്
സഞ്ജയന്റെ ചെവിയിൽ പേരു വിളിച്ച
എന്റെ വെണ്ണക്കുഞ്ഞുങ്ങളേ.
ആഗ്രഹമില്ലെങ്കിലും നമ്മോട് പറയാതെ
യാത്രപോയ അച്ഛനെ കാണണ്ടേ മക്കളേ
അയ്യോ എന്നാരും വിളിക്കും മുൻപേ പാളം
കടന്നുപോയി സ്വയംവരം എക്സ്പ്രസ്.
സ്വർണലതയും ആദിത്യനും അതിരഥനും
ത്രീ ടയർ എ സി കമ്പിളി പുതച്ച്
സുഖമായി ഉറങ്ങി.
പുലർച്ചയെത്തും സ്വയംവരം എക്സ്പ്രസ്
സഞ്ജയൻ കാത്തുനിൽക്കും
മഞ്ഞ് മൂടിയ ആ ചെറിയ റയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ".

(സ്വയംവരം എക്സ്പ്രസ്-ആർ വേണുഗോപാൽ)

കമ്പോളത്തിൽ നിന്നു വാങ്ങുമ്പോൾ നമ്മുടെ കയ്യിലേൽക്കുന്ന സർപ്പദംശനമാണ് ഓരോ പുതുകവിതയും. വായിച്ചുപോയാൽ അത് നമ്മിലടിഞ്ഞ മാരകവിഷത്തെ നിർവ്വീര്യമാക്കിയാലോ! കണ്ണുകൊണ്ടത് തിനെ തൊടാതിരിക്കുക.

"ഓഫീസിലെന്റെ സഹപ്രവർത്തക കൂടുതൽ അടുപ്പം കാട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭാര്യ വളർത്താൻ തുടങ്ങി ഒരു ചേരയെ കുട്ടി ഷൂസിന്റെയും കളിപ്പാട്ടത്തിന്റെയും ഇടയിലൂടെ ഉപദ്രവിയ്ക്കാതെ, എന്നാൽ ഭയപ്പെടുത്തി ചേര ഇഴഞ്ഞു. വളഞ്ഞ് പുളഞ്ഞു, പാലും പഴങ്കഞ്ഞിയും നുണഞ്ഞു. രാത്രിയിൽ നീലവെളിച്ചം പരത്തി മൊബൈൽ കൂടുതൽ ശബ്ദിച്ചപ്പോൾ നിലാവിൽ ചേരയ്ക്ക് സ്വർണത്തിളക്കം. ഉള്ളർത്തുപാട്ടായി എസ്.എം.എസ്സുകളുടെ വരവു കൂടിയായപ്പോൾ ചേര വഴിമാറി കരിമൂർഖൻ." (ചേരയ്ക്കു പകരം വന്ന പാമ്പ്-ആർ വേണുഗോപാൽ)

സംവാദങ്ങളോ കലഹങ്ങളോ അല്ല ആർ വേണുഗോപാലിന് കവിത. താൻ ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന കാലത്തെ പരിഷ്കരിക്കുക എന് കവിയുടെ ജന്മഹേതു കത്തി ഏറിലും ചാട്ടുളിയുടെ മിനുത്ത മൂർച്ചയിലും ഒതുക്കി വെയ്ക്കാൻ ഇയാൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. മലീമസമായ കാഴ്ചകൾ

മുറിവേൽപ്പിക്കാതെ തന്നെ ചെയ്യും. അറിയാതെയുള്ള ഓരോ വിരൽസ്പർശത്തിലും പച്ചയായ ആ മുറിവ് വേദനിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും. ഈ നൊമ്പരപ്പെടുത്തലാണ് ആർ. വേണുഗോപാലിന്റെ സാമൂഹ്യപ്രതിബദ്ധത. അതാണ് പുതുകവികളിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വ്യതിരിക്തതയും. "നഗരകാവ്യം" അവസാനിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്.

"പത്രവാർത്തയുടെ വരികൾക്കിടയിൽ നിന്നും
വരുന്ന രാജ്യത്തിന്റെ നാറുന്ന
അടിവയറിനെക്കുറിച്ച്
ആരും വായിച്ചറിഞ്ഞില്ല"!

ഏതു വിലകൂടിയ സെന്റിനും നമ്മെ പൊതിഞ്ഞ ഈ ദുർഗന്ധത്തെ ഇല്ലാതാക്കാനാവില്ല.

സ്വാഭാവികമായ ഒരശ്രദ്ധയുടെ ഭാഗമായി എവിടെയും സംഭവിയ്ക്കാവുന്ന ദുരന്തത്തിന്റെ കഥയാണ് 'രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങൾ'. എന്നാൽ സാമൂഹ്യ പ്രതിഷേധത്തിന്റെ ഒരു കുഞ്ഞണലി അടിച്ചമർത്തപ്പെടുമ്പോഴും ഉഗ്രവിഷം ചീറ്റുന്ന ഒരു പ്രതിരോധകാലത്തെ സൃഷ്ടിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ഈ കവിതയിൽ ഇഷ്ടമില്ലാതെയാണ് രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളും തങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. സോക്സിലും വാനിലും അവരകപ്പെടുന്നതങ്ങനെയാണ്. രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഒരേ പരിഗണന നൽകുന്ന പരിസ്ഥിതിബോധമാണ് കവി സൂക്ഷിയ്ക്കുന്നത്. രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഒരേ പരിഗണന നൽകുന്ന പരിസ്ഥിതിബോധമാണ് കവി സൂക്ഷിയ്ക്കുന്നത്. മണ്ണുമാന്തികൾ മാന്തിക്കീറിയ കുഞ്ഞണലിയുടെ ബാല്യവും സാമൂഹ്യ വിരുദ്ധരെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു കയറ്റുമതി വിദ്യാഭ്യാസം തകർക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ബാല്യവും ദയനീയമായ പര്യവസാനിക്കുകയാണ് കവിതയിൽ.

ഇങ്ങനെ പരിസ്ഥിതി ചൂഷണം, സങ്കീർണമായ വിദ്യാഭ്യാസം, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവന്റെ പ്രതിരോധം, മധ്യവർഗത്തിന്റെ പൊങ്ങച്ചം തുടങ്ങിയവയെ ഉമിത്തീയിലേക്ക് നീറ്റിപ്പടർത്തുകയാണ് ആർ. വേണുഗോപാൽ. വേദനയിൽ അടക്കിപ്പിടിക്കുന്ന പ്രതിഷേധമാണ് വേണുഗോപാലിന്റെ കവിത.

ഉദ്ബോധനം പുതുകവിതയുടെ സങ്കേതമല്ല. ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുക. ചൊറിഞ്ഞും മാന്തിയും കണ്ണിൽ കുത്തിയും കയ്യേടുത്തെറിഞ്ഞും ശ്വാസം മുട്ടുവോളം തല വെള്ളത്തിൽ മുക്കിപ്പിടിച്ചും പുതുകവിത നമ്മെ ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. കാണരുതെന്നു കരുതി നാം കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ച നമ്മുടെ ദുഷിപ്പുകൾകൊണ്ട് നമുക്കവർ മൃഷ്ടാന്നം തീർക്കും. ജീവിതത്തിന്റെ നിരർത്ഥകത നിരന്തരം ഓർമ്മിപ്പിക്കപ്പെടും.

"പിള്ളേര് ആറെണ്ണമുള്ളതിൽ
ഇളയവൻ ചത്തെന്നും
മൂത്ത പെങ്കൊച്ചിനെ
കാണാനില്ലെന്നും" (നഗരകാവ്യം)

സ്ത്രീ സർഗാത്മകതയും നവോത്ഥാനവും

ഡോ. സജിത കിഴിനപ്പുറത്ത്
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫ., മലയാളവിഭാഗം ഗവ. ആർട്സ് ആന്റ്
സയൻസ് കോളേജ്, കോഴിക്കോട്

കേരളത്തിലെ പരമ്പരാഗത മലയാളിസമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീ സമൂഹത്തിന് പൊതുവിൽ ബാധകമാവുന്ന ഒരു സ്ത്രീ സങ്കല്പം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പലതരം ആവശ്യങ്ങളിലാണ് പലവിഭാഗം സ്ത്രീകൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. 19-ാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനവും 20-ാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളും എന്തു തരം അനുഗ്രഹങ്ങളാണ് സ്ത്രീകളിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്? പുരുഷ കേന്ദ്രമായിരുന്ന സ്ത്രീ ശരീരത്തിനു മേലുള്ള സ്വയം നിർണയാവകാശത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് ഇവയിൽ പ്രധാനം അധഃസ്ഥിത സ്ത്രീകൾ കല്ലയും മാലയും സ്വശരീരത്തിൽ അണിയില്ലെന്നും ചാന്നാർ സ്ത്രീകൾ മാറുമറയ്ക്കുമെന്നും നമ്പൂതിരി സ്ത്രീകൾ ഘോഷ ബഹിഷ്ക്കരിക്കുമെന്നും പറയുന്നതിലൂടെ സ്ത്രീ ശരീരം രാഷ്ട്രീയശരീരമായിത്തീരുകയാണ് ചെയ്തത്. ഈ ശരീരത്തിനുമേലുള്ള അങ്ങേയറ്റത്തെ സ്വതന്ത്രാവിഷ്ക്കാരമായിരുന്നു കുറിയേടത്ത് താത്രിയുടേത് ശരീരത്തിനു മേലുള്ള പാരമ്പര്യാധികാരങ്ങളെ കുടഞ്ഞുകളയുന്ന സർഗാത്മതയായി അതു മാറി. സ്ത്രീ ലൈംഗികത പുരുഷ ചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട വിക്ഷുബ്ധമായ സന്ദർഭമായിരുന്നു അത്. നഗ്നതയ്ക്കെതിരെയുള്ള സമരമായല്ല പുരുഷാധികാര നിർമ്മിതമായ സ്ത്രീ ശരീരങ്ങളുടെ സ്വയം നിർണയാവകാശത്തിനുള്ള വാഞ്ഛയായാണ് ഇവ വിലയിരുത്തപ്പെടേണ്ടത്. മാറു മറയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഒരു നഗ്നതയും അക്കാലത്തെ സ്ത്രീകൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നില്ല.

മറ്റൊരു സുപ്രധാന ചലനം നടക്കുന്നത് ചലന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മേഖലയിലാണ്. ചലന സ്വാതന്ത്ര്യം ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു കേരളം അയിത്തമായിരുന്നു അതിന്റെ അടിത്തറ. നമ്പൂതി

മിയ്ക്കും പുലയനും ഒരുപോലെ ഇതു ബാധകം രണ്ടുപേരും ഇതു
ട്ടയപ്പെട്ടു. സ്ത്രീകളുടെ ചലനസ്ഥലം വീണ്ടും കൂടുതൽ ഇടുങ്ങിയ
തായിരുന്നു. വിധവകൾ, ഋതുമതികൾ, വിവാഹിതകൾ ഇവർക്കെല്ലാം
പലതരം വിലക്കുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. താരതമ്യേന കീഴാള സ്ത്രീക
ളുടെ ചലന സ്വാതന്ത്ര്യം കൂടുതലായിരുന്നു. അതിനാൽ നമ്പൂതിരി
പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഊന്നിയത് സ്ത്രീകളുടെ അഭ്യുദയത്തിനും ഗാർഹിക
സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമായിരുന്നെങ്കിൽ അവർണ്ണ അധഃസ്ഥിത സ്ത്രീ
പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സാമൂഹ്യ ചലനാത്മകതയെ ഉന്നം വെച്ചാണ് പ്രവർത്തി
ച്ചത്. അടുക്കളയിൽ നിന്ന് അരങ്ങത്തേയ്ക്കു വരികയായിരുന്നു നമ്പൂ
തിരി സ്ത്രീകളെങ്കിൽ സാമുദായികാടിമത്വത്തിന്റെ ചിഹ്നമായ കല്ലയും
മാലയും ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് അധഃസ്ഥിത സ്ത്രീകൾ ചെയ്തത്. സാമൂ
ഹ്യമായ ഈ സ്ത്രീസ്ഥല നിർമ്മിതി സ്ത്രീകൾക്ക് നിൽക്കാനൊരു
പൊതുമണ്ഡലം സൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

പുരുഷൻ മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന അഥവാ സ്ത്രീയൊരു ലൈംഗിക
ശരീരം മാത്രമായിരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ നിന്ന് ലിംഗവിഭജിതമായൊരു സാമൂ
ഹ്യകശരീരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത് നവോത്ഥാന
ഘട്ടത്തിലാണ്.

1913-ൽ തച്ചാട്ട് ദേവകിയമ്മ സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്ന
വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ചെയ് പ്രസംഗം നോക്കുക:-

സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും ഒരേതരം വിദ്യാഭ്യാസം നൽകു
ന്നത് ആശാസ്യമല്ല. പ്രകൃതി ഇരുകൂട്ടരെയും ഒരേ ധർമ്മത്തിനല്ല
സൃഷ്ടിച്ചതെന്ന് അവരുടെ ശരീരം മാനസികാവസ്ഥ ബുദ്ധിപരമായ
കഴിവുകൾ എന്നിവയിൽ നിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ ശരീര
സ്ഥിതിയും മനഃസ്ഥിതിയും പരിശോധിച്ചാൽ കൂടുതൽ ശരീരശക്തി
വേണ്ടാത്ത, എന്നാൽ അധികം സഹനശക്തി ആവശ്യമുള്ള പ്രവൃത്തി
കൾക്കായാണ് അവൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. പ്രായേണ സ്ത്രീയുടെ മനോ
ഘടന കോമളവും വേഗത്തിൽ പരിപക്വമാവുന്നതും ഭാവനാ പൂർണ്ണവും
വികാരങ്ങൾക്ക് വേഗം അടിമപ്പെടുന്നതും സൂക്ഷ്മ സ്ഥിതികളെ ഗ്രഹി
ക്കുന്നതും വേഗം ഇളകുന്നതുമാണ്. ദയ സ്നേഹം ക്ഷമ മുതലായ
ഗുണങ്ങളിൽ പുരുഷൻ സ്ത്രീയുടെ സമീപത്ത് ഒരിക്കലും എത്തില്ല.
(ദേവിക 75) അങ്ങേയറ്റം പുരുഷ മൂല്യങ്ങളാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ആശയ
ങ്ങളാണെങ്കിലും സ്ത്രീയെന്ന നിലയിലുള്ള സ്വത്വ നിർമ്മിതിയുടെ ഘട്ടം
താണ്ടുന്നതിന്റെ അടയാളങ്ങളാണിവ.

രണ്ടുതരം അച്ചടക്കങ്ങളിലൂടെയാണ് സ്ത്രീ സമൂഹം കടന്നു
പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഒന്ന് മതജാതി ജീവിതത്തിന്റെ അച്ചടക്കം,
രണ്ട് പുരുഷാധിപത്യ സദാചാരത്തിന്റെ അച്ചടക്കം ഇത് രണ്ടും ആദ്യം
താത്വികമായും ആധികാരികമായും ലംഘിക്കപ്പെടുന്നത് നവോത്ഥാന
ഘട്ടത്തിലാണ്.

നെടുകെ പിളർന്ന സർഗ്ഗാത്മക ഭാവനകളാലാണ് നവോത്ഥാനാന
ന്തര കേരളം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത്. ഗാർഹികതയുടെയും സ്ത്രീയാദർശ

ങ്ങളുടെയും സവർണ്ണ സ്ത്രീ ഭാവനകളായി വരമൊഴി പ്രസംഗസാഹിത്യവും കീഴാള അധഃസ്ഥിതി സ്ത്രീകളുടെ സാമൂഹ്യാസമത്വത്തിനെതിരിയുള്ള പ്രതിരോധങ്ങളുടെയും നിലവിളികളുടെയും ഭാവനാ ലോകമായി നാടോടി വാങ്മയങ്ങളുടെ അതിന്റെ ഒരു ചരിത്രം നോക്കാം.

'സാഹിത്യവാസനയുടെ കാര്യമെടുത്താലോ? സാഹിത്യവും കലാപ്രവർത്തനവും ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വളരെയൊന്നും അകലെയല്ലാത്ത കാലമായിരുന്നു ഇതെന്ന് ഓർക്കേണ്ടതാണ്. വീടുകളിൽ സ്ത്രീകൾ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകൾ പാടുകയും നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഉയർന്ന ഇടത്തരം ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ കീഴാളജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലെ ഗാന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൂക്ഷിപ്പുകാർ പലപ്പോഴും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. എന്നാൽ വരേണ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ മേഖലകളിലും ധാരാളം സ്ത്രീകളുണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടത്തെ മേലാള ജാതികളിലെ സ്ത്രീകളിൽ പലരും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും നല്ല പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരായിരുന്നു. അവർ ചമ്പുക്കളും കാവ്യങ്ങളും മറ്റും രചിക്കുകയും പുരുഷന്മാരായ കവികളുൾപ്പെട്ട സദസ്സുകളിൽ ശ്ലോകങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പേരുകേട്ട വിദുഷിയായിരുന്നു കോഴിക്കോട്ടെ മനോരമ തമ്പുരാട്ടി കാളിമാനൂർ ഉമാദേവി തമ്പുരാട്ടി (1797-1836) അംബാദേവി തമ്പുരാട്ടി (1802-1837) കൊച്ചിയിലെ ഇക്കാവമ്മ തമ്പുരാൻ (1844-1909) കുട്ടിക്കുഞ്ഞു തങ്കച്ചി തിരുവിതാംകൂറിലെ നഗർ കോവിൽ അമ്മച്ചി (1839-1909) ഇതു കൂടാതെ മറ്റു പലരുടെയും പേരുകൾ ആദ്യകാല സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. (ദേവിക 169).

നവോത്ഥാനകാലം അഥവാ 1888-ൽ ആരംഭിക്കുന്ന ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ ഘട്ടം വരെ സ്ത്രീയെഴുത്തുകൾ പുരുഷനോളം വരില്ലെന്ന തീർപ്പുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ തോട്ടക്കാട്ടെ ഇക്കാവമ്മ ധീരമായ പ്രതിവാദത്തോടെയാണ് തന്റെ സുഭദ്രാർജ്ജുനം ആരംഭിച്ചത്.

"മല്ലാരി പ്രിയയായ ഭാമ
സമരം ചെയ്തീലയോ? തേർതെളി
ച്ചില്ലേ പണ്ടു സുഭദ്ര പാരിതു
ഭരിക്കുന്നില്ലേ വിക്ടോറിയ?
മല്ലാക്ഷീമണികൾക്കു പാടവ
മിവയ്ക്കേറ്റം ഭവിച്ചീടുകിൽ
ചെല്ലേഴും കവിതയ്ക്കു മാത്ര
മിവരെന്നു വന്നീടുമോ?"

എന്ന് സാഹിത്യത്തെ തുല്യാവകാശവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ഇക്കാവമ്മ. അതിനുമുമ്പ് സാഹിത്യരചന ഒരു സുകുമാര കോമള കലയായിരുന്നുവെങ്കിൽ നവോത്ഥാന സ്ത്രീയ്ക്കതു ആത്മവത്തയുടെ പ്രകാശനം കൂടിയായിരുന്നുവെന്നർത്ഥം-വിദൂഷിയിൽ നിന്ന് എഴുത്തുകാരിയിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം എന്നു പറയാം. തരവത്ത് അമ്മാളു അമ്മ, ബി കല്ലാണി അമ്മ, ടി സി കല്ല്യാണിയമ്മ, അമ്പാടി, കാർത്ത്യായനിയ

മ്മ, മേരിജോൺ കൂത്താട്ടുകുളം, മേരി ജോൺ തോട്ടം, ബാലാമണിയ മ്മ, കടത്തനാട്ടു മാധവിയമ്മ, ലളിതാംബികാ അന്തർജ്ജനം, സരസ്വ തിയമ്മ തുടങ്ങിയവരിലൂടെ ഈ വഴി ശക്തമായി.

പുരുഷ കേന്ദ്രിത സങ്കല്പം സ്ത്രീത്വവും സ്ത്രീ ആവിഷ്ക്കാരവും തമ്മിലുള്ള ഇടർച്ച ആരംഭിക്കുന്നതും ഈ ഘട്ടത്തിലാണ്, പുരുഷത്വം എപ്പോഴും സ്ത്രീയെ ഗാർഹികവൽക്കരിക്കാനുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്ര നിർമ്മിതിയിലേർപ്പടുകയും സ്ത്രീ സമൂഹം അതേ പൊതുബോധത്തെ ആന്തരവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന ഘട്ടത്തിലാണ് എഴുത്ത് എന്ന പ്രക്രിയയ്ക്കുമേലുള്ള ചർച്ചകൾ സജീവമായി മാറിയ ത്. എഴുത്ത് സ്വകാര്യ ഇടമാണെന്ന സമീപനം തന്നെയാണ് ആദ്യകാല എഴുത്തുകാരികൾ സ്വീകരിച്ചതെങ്കിലും ഗാർഹികതയെ മറികടന്ന പൊതുവ്യവഹാരങ്ങളിൽ സജീവമായിത്തീരാനുള്ള ത്വര അത് പ്രകടി പ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

“നമ്മുടെ കേരളീയ മഹിളമാർ ലോകബഹുമതിക്ക് അർത്ഥകളാക ത്തക്കവണ്ണം സാഹിത്യരംഗത്തിൽ വിളയാടേണ്ടതിന്ന് ആദ്യമായി അവ കാശപ്പെടേണ്ടതും അശ്രാന്ത പരിശ്രമങ്ങളാൽ സമ്പാദിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു” എന്ന് 1915-ൽ കെ എം കുഞ്ഞുലക്ഷ്മിയമ്മ മഹിളാരത്നം സ്ത്രീ മാസികയിൽ എഴുതുന്നുണ്ട്. (കല്പനയുടെ മാറ്റൊലി-ദേവിക)

എഴുത്ത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു അവകാശമാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് അന്നു തന്നെ സ്ത്രീകൾ നേടിയിരുന്നുവെന്നാണിത് കാണി ക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ പുരുഷ സമീപനങ്ങളെ വിമർശന വിധേയമാക്കുന്നതിനും ഇക്കാലം അവർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. കാളിദാസന്റെ 'ശാകുന്തള'ത്തിൽ ശകുന്തളയെ കണ്വൻ ഉപദേശിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് “സപ്തനീ ജനത്തിൽ വിപ്രിയം ചെയ്യരുതു നികൃതയെന്നാകിലും എന്ന് ഒരു സ്ത്രീ ജനത്തിനോടുപദേശിച്ച മഹാൻ പത്നീ ജനത്തിനോടും വിപ്രിയം ചെയ്യരുതെന്ന പുരുഷനോടും ഉപദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ശകു ന്തളയുടെ ദുഃഖം വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ തപിപ്പിക്കുകയില്ലായി രുന്നു”വെന്നു 'പുരുഷധർമം' എന്ന 1906-ൽ എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ കെ. ലക്ഷ്മിയമ്മ വിശദീകരിക്കുന്നു.

ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനത്തിലെത്തുമ്പോഴേക്കും ലിംഗ പദവി യോടു ബന്ധപ്പെട്ട സ്ത്രീയുടെ സവിശേഷ സ്വത്വത്തിന്റെയും അത് സാമൂഹിക സന്ദർഭങ്ങളിൽ നേരിടുന്ന വിവേചനത്തിന്റെയും അനുഭവ ങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും സർഗാത്മകമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പരി ഷ്കരണത്തിന്റെ നിർവാഹകത്വം പുരുഷനും പരിഷ്കരണ വസ്തു വെന്ന നില സ്ത്രീക്കും കല്പിക്കുന്ന പരിഷ്കരണ വാദത്തെ വിമർശി ക്കുന്ന പ്രതീക്ഷകൾ പോലുള്ള കഥകൾ ലളിതാംബിക എഴുതുകയു ണ്ടായി. വി ടി തുടങ്ങിവെച്ച പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പിൻബലം അവരുടെ എഴുത്തിന് പ്രചോദകമായതായി കാണാം. 'പ്രതികാര ദേവത' പോലുള്ള കഥകൾ അസാമാന്യമായി ധീരതയുള്ള ഒരാൾക്കു മാത്രം എഴുതാൻ കഴിയുന്നതാണ്. മാതൃത്വത്തെ ആദർശവൽക്കരിക്കുക മാത്ര

മല്ല അതിന്റെ ദുർഭരമായ ക്ലേശങ്ങളേയും യാതനകളേയും പരുഷമായി പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. 'വിവാഹ മുഹൂർത്തം' പോലുള്ള കഥകളിൽ.

കൊച്ചാട്ടിൽ കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ 1938-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'സ്ത്രീ പുരുഷ സമത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾ സജീവമാകുന്നതിന്റെ സൂചനയാണ് നൽകുന്നത്. 1991-ൽ ഇവരുടെ 'പഥികയും വഴിയോരത്തെ മണിദീപങ്ങളും' എന്ന ആത്മകഥയ്ക്ക് അവാർഡും ലഭിച്ചുവെന്നോർക്കണം. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ഈ ഉണർവ്വിലാണ് കേരളത്തിലെ സ്ത്രീപക്ഷ സമീപനങ്ങൾ അസ്ഥിവാരമുറപ്പിച്ചത്.

1938-ൽ സരസ്വതിയമ്മയുടെ ആദ്യകഥ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവെന്നത് യാദൃശ്ചികമാണെങ്കിലും ഈ തുടർച്ചയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എൺപതിലേറെ കഥകൾ എഴുതിയ അവരുടെ അഞ്ചോ ആറോ കഥകളിൽ മാത്രമാണ് സ്ത്രീ ജീവിതം പ്രമേയമായി വരാത്തത്. അവർ സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ചുമാത്രം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. 'പുരുഷ പദവികൾ കയ്യേത്തിപ്പിടിക്കുന്ന മഹിളകൾ' എന്ന പൊതു സമീപനങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി സ്ത്രീകൾക്ക് പൊതുവായി ചില അവകാശങ്ങളുണ്ടെന്നും അത് ആധുനിക സമൂഹസൃഷ്ടിക്ക് അത്യനാതപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ള സമീപനം ഇക്കാലം സാഹിത്യത്തിൽ സജീവമായി. സ്ത്രീയെ പുരുഷന്റെ ആശ്രിതലിംഗമെന്ന നിലയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി സ്വതന്ത്രമായ അസ്തിത്വമെന്ന നിലയിൽ സരസ്വതിയമ്മ ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിനവർ അതുവരെ നിലനിന്നിരുന്ന ദാമ്പത്യം, സദാചാരം തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനവൽകൃതമൂല്യങ്ങളെ വിമർശന വിധേയമാക്കി 'പുതിയമാതൃകകൾ' ഭർത്തൃത്വം 'വൈവിധ്യം വേണ്ടേ' തുടങ്ങിയ കഥകൾ സ്ത്രീയെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു നയിക്കുകയെന്ന പുരുഷന്റെ 'അധിക ബാധ്യത'യെ അസ്വസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നവയായിരുന്നു. ഇത്തരം കഥകളെഴുതിയതിന്റെ പേരിൽ സമൂഹം അവരെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുകയും പുരുഷ വിദ്വേഷത്തിന്റെ കഥകൾ എന്ന മുദ്ര അവയിൽ പതിക്കുകയും ചെയ്തു.

ജനാധിപത്യപരമായ ലിംഗസമീപനത്തിനു പകരം ലിംഗപദവികളുടെ സ്ഥാപിത വൈകാരിക മൂല്യങ്ങളുടെ തടവിലായിരുന്നു മലയാള സാഹിത്യം. അതിനാൽ ബാലാമണിയമ്മയെ മാതൃത്വത്തിന്റെ മുദ്ര കുത്തി അവർ ഉയർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. ഇതര സ്ത്രീ ജീവിതാവിഷ്കാരങ്ങളെ വായനാ ലോകം നിശ്ശബ്ദമാക്കിത്തീർത്തു. മലയാളത്തിലെ പുരുഷ വായനാലോകം വായനയിലൂടെ നിർമ്മിച്ചെടുത്തത് ഈ മൂല്യമായിരുന്നു. 'മഴുവിന്റെ കഥ' പോലുള്ള ഏറ്റവും മികച്ച കവിത മലയാളി സമൂഹം പൊതുവിൽ അവഗണിച്ചു. മാത്രവുമല്ല പിതൃത്വത്തെ ഒരു സവിശേഷ മൂല്യമായി പുരുഷനിൽ ആരോപിച്ചതുമില്ല. സ്ത്രീയുടെ സവിശേഷമായ അനുഭവ മേഖലയെ സാഹിത്യത്തിലേക്കാനയിച്ചുവെന്നാണ് മലയാള കവിതയിൽ ബാലാമണിയമ്മയെ പ്രസക്തയാക്കുന്നത്. അനുഭവത്തെ ബ്രാന്റു ചെയ്യുന്നത് അവയെ ഒതുക്കി നിർത്താനുള്ള തന്ത്രം

കൂടിയാണെന്ന യുക്തി കൂടി നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം അവരുടെ ആത്മകഥയായ ആത്മകഥയ്ക്ക് ഒരാമുഖത്തിൽ എഴുതിയത്-എന്നെപ്പോലെ ഒരു സ്ത്രീക്ക് ഒരു കലാകാരിയെന്ന ബിരുദം കിട്ടുക അത്ര എളുപ്പമൊന്നുമല്ല. കിട്ടിയാൽത്തന്നെ അത് വെച്ചു പുലർത്തുക അത്രയും കൂടി എളുപ്പമല്ല; സുഖകരവുമല്ല. ഒരു കലാജീവിതത്തെ ചൂഴുന്ന നിരവധി സംശയങ്ങൾ -അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ, പേടികൾ, പുരുഷനാണെങ്കിൽ നിസ്സംശയം ചവിട്ടി മെതിക്കാവുന്ന ആ മുൾപ്പടർപ്പുകളിലൂടെ ഞങ്ങൾ സ്ത്രീകൾ എത്ര കരുതലോടെ ഭയാശങ്കകളോടെ നൂഴ്ന്ന് നൂഴ്ന്ന് കയറിപ്പോകണം. ഒരു കലാഹൃദയത്തിന്റെ സ്വച്ഛന്ദമായ വികസനത്തിന് ഏറ്റവും വലിയ ശത്രുവാണീഭയം എങ്കിലും ഞങ്ങൾക്ക് പേടിക്കാതെ കഴിയുകയില്ല. പൊതുജനങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഭയം എന്ന നിശാവസ്ത്രത്തിൽ നിന്ന് സ്ത്രീകൾ ചരിത്രത്തിലൂടെ നടന്നു കയറിയതിന്റെ രേഖകളാണ് ഈ ആത്മകഥ. നവോത്ഥാനകാലത്തെ സ്ത്രീകളുടെയെല്ലാം ആത്മകഥകൾ ഒറ്റയൊറ്റ വ്യക്തിയുടെ 'ആത്മ'കഥകളായിരുന്നില്ല. അത് ഒരു സ്വത്വരൂപത്തിന്റെ പ്രകാശനങ്ങളായിരുന്നു. വിധേയത്വത്തിൽ നിന്ന് ആത്മത്തിലേക്കുള്ള പരിണാമത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരങ്ങളായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ നവോത്ഥാന സ്ത്രീ സർഗാത്മകതയെന്നത് പലതരം ശ്രേണീബദ്ധഭയങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വിമോചനമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം.

चन्द्रकान्त देवताले की कविताओं में सामाजिक चेतना

डॉ. षिबी. सी
एसिस्टन्ट प्रोफसर, कार्मल कॉलेज, माला, तृश्शूर

समकालीन हिन्दी कवियों में चन्द्रकान्त देवताले समर्थतम और मुकम्मिल हैं । चन्द्रकान्त देवताले ने समकालीन कविता के तेवर को तराशने में महत्वपूर्ण योगदान दिया है । वह अपने दायित्व के प्रति हमेशा सजग रहकर कविता लिखा है । वह हमेशा आम आदमी के पक्षधर है । आम आदमी के जीवन, उसके अनुभवों और यातनाओं का तटस्थपूर्ण रेखाएँ उन्होंने अपनी कविताओं में खींचा है । वह समाज के विसंगतियों के प्रति चुप रहना नहीं चाहता, बल्कि विरोध का स्वर अपनी कविताओं में भर देता है । अपनी आँखों को धोखा देने के लिए कवि तैयार नहीं है । जीवन के हर एक घटना की चश्मदीद गवाह बनने के लिए
अपनी कविताओं के माध्यम से तैयार है । यही पहचान चन्द्रकांत देवताले की कविताओं की विशेषता है । कवि स्वयं कहता है कि,

"मेरे पास छिपाने को कुछ नहीं
हाँ छिपाने को होता है
बहुत कुछ हर व्यक्ति के पास पर मैं तो उगल चुका –
कविताओं में अपने सारे भेद ...
वह रहा फुसफुसाहटों में दबा
मेरी कमीनगी का स्याह पत्थर
इस अमलतास वाली कविता में ये
ताज़े बबूल के काँटों सी मेरी कमज़ोरियाँ
यह मेरी ताकत का सबूत समुद्र"

कवि अपनी एकदम निजी अभिव्यक्ति को किसी अदालत की बंद चारदीवारी में नहीं बल्कि सबके सामने बयान करना चाहते हैं । अपनी कई कविताओं में कवि अपनी अनेक तरह की कमज़ोरियों, विफलताओं, दुःखों और विश्वासघातों के यथार्थ बयान हमें देता चलता है ।समकालीन कविता के इस सुप्रसिद्ध कवि का जन्म 7 नवम्बर 1936 में जौलखेड़ा, मध्यप्रदेश में हुआ ।

समकालीन कवियों में चन्द्रकान्त देवताले का महत्त्वपूर्ण स्थान है । पत्र-पत्रिकाओं से भी उनका निकट सम्बन्ध रहा है । उन्होंने 'मुक्तिबोध : कविता और जीवन विवेक' नामक समीक्षात्मक पुस्तक लिखी है । साहित्यिक सेवा के लिए चन्द्रकान्त देवताले को अनेक पुरस्कार मिले हैं । उनके अनेक काव्य संग्रह 'प्रकाशन' सीरीज से प्रकाशित हो चुके हैं । 'हड्डियों में छिपा ज्वर' (1973), 'दीवारों पर खून से' (1975), 'लकड़बग्घा हँस रहा है' (1980), 'रोशनी के मैदान की तरफ' (1982), 'भूखण्ड तप रहा है' (1982), 'आग हर चीज़ में बताई गई थी' (1987), 'पत्थर की बैंच' (1996), 'उसके सपने' (1997), 'इतनी पत्थर रोशनी' आदि प्रमुख काव्य संग्रह हैं ।

चन्द्रकान्त देवताले की कविता परिश्रमी और मेहनतकश के लिए बोलती है । दैनिक जीवन की विविध पहलुओं को समाज के सम्मुख प्रस्तुत करना उनका लक्ष्य है । कवि जनसामान्य से जुड़ा हुआ है । उनके जनसामान्य जुड़ाव को उजागर करनेवाली कविताओं में 'मेरी पोशाक ही ऐसी थी' और 'दो लड़कियों का पिता होने से' आदि मुख्य हैं । 'मेरी पोशाक ही ऐसी थी' में चन्द्रकान्त देवताले आदिवासी पिछड़ी हुई भारतीय स्त्री का चित्रण करते हैं । 'दो लड़कियों का पिता होने से' में एक पिता की मानसिक संकल्पनाओं का चित्रण हुआ है । आदिवासी माँ की गोद से उसकी बेटी को उठाकर अपने गोद में लेकर बैठने से उनको अपनी बेटी याद आती है और यह अनुभव करते हैं कि वह भी उसकी बेटी की ही समान है ।

'हड्डियों में छिपा ज्वर' (1973) काव्य कृति की कविताओं में जीवन के प्रति गहरा प्रेम दिखाई देता है । आज के समाज का मुँह को पर्दाफाश करते हुए कवि कहता है,

"अब बन्दूक गोली । और खबरों के बीच
वह कागज़ का टुकड़ा है । और बजट के पहले
तुम्हें इसे अन्धेरे को सौंपना है । जिसमें झूठ ।
इतिहास में आने से पहले । अभी टैलीविजन पर ।
इश्तहार बनता रहा है ..... ।"

कवि कभी-कभी भारतीय समाज में व्याप्त तमाम विड़म्बनाओं के प्रति अपनी राय प्रकट करते हैं, कभी आक्रोश भी करते हैं, वह कहता है कि,

"मैं वेश्याओं की इज़्ज़त कर सकता हूँ
पर सम्मानितों की वेश्याओं जैसी हरकतें देख
भड़क उठता हूँ पिकासो के साण्ड की तरह
मैं बीस बार विस्थापित हुआ हूँ" (मैं मरने से नहीं डरता)

यही आक्रोश उनकी काव्य संग्रह 'दीवारों पर खून से' में भी दर्शनीय है । कवि चाहते हैं कि उनकी कविताओं को पढ़कर जनता में प्रतिरोध की शक्ति जागृत हो जाए । वे जीवन की त्रासदी को सहिष्णुता के साथ देखते हैं और उसके प्रति सहानुभूति प्रकट करते हैं । निड़र होकर जीवन में आगे बढ़नेवाले जनसामान्य ही कवि के लिए आनन्ददायक है । 'रचना प्रक्रिया के पूर्व' कविता में कवि कहते हैं कि,

"खाली हाथ और भरे मन । रेत के ऊपर
सूखी नदी में । चित लेटे हुए । मैं सूर्य मांगता हूँ ।
मुझे अर्क मिलता है । सिर्फ यही शब्द नहीं मिलता ।
अतिरिक्त सैकड़ों शब्द सेंकता हूँ । सिर्फ यही जगह -
छूटती है । जहाँ कुछ हो सकता हूँ । वैसे फेंकता हूँ अपने को ।
लहरों के बीच । सड़कों पर । लोगों के भीतर ।"

कवि इन पंक्तियों में आम जनता के पक्षधर होकर उनमें एक नयी ताज़गी और जोश भर देने का प्रयास करते हैं । कवि अपने आपको जनता के बीच खड़ा करके उनमें क्रान्ति का संगीत

भरना चाहता है । 'पोलियो ग्रस्त बच्चे की सवारी' कविता में कवि कहता है कि, जनता लूंज-पुंज बच्चे के समान है । क्योंकि आज की राजनीति ने उन्हें असहाय बना दिया है और वे लूंज-पुंज बच्चे जैसे है ।

"पहाड़ की तलहटी को रौंदकर मैं चढ़ा
पर एक काली चट्टान पर बैठे मिले
वृद्ध ने इशारे से रोककर मुझसे कहा
'तुम उधर जाकर कुछ नही कर पाओगे'
दरअसल मैं कुछ ज्यादह नही जानता हूँ
सिवा इसके कि वे लोग एक मरियल घोड़े पर
पोलियो-ग्रस्त उस लुंज-पुंज बच्चो को बिठला कर
आखिर क्यों ढोल पीटते हुए इस तरह करते है ..... "

कवि कहता है कि जब तक हाथ सक्रिय नही होते तब तक कविता बेकार है और केवल सिगरेट सुलगाने के समान है । अपनी कविता 'नर्क में शुरु करें इसी वक्त' में कहा है –

"अगर हाथ पैंट की जेब में है
और आँखें कविता के इतिहास पर
तो मुँह से निकलने वाली कविता
अगर चकमक का काम करती भी है
तो केवल उससे क्रान्ति ब्राण्ड
सिगरेट सुलग सकती है । "

आज की सामाजिक व्यवस्था और मानव संबन्धों पर कवि को आस्था नहीं है, कवि इसलिए कहता है,

"हर धन्धे में कमाता है कोई न कोई
यह एक ही तो धन्धा है आपसी का
जिसमें किसी को भी फायदा नहीं
आमादा ही हैं अहसान करने पर हमदर्द
तो बेहतर है वो मुझे भुला दें, शुरु से आखिर तक"

(याददास्त का मारा हुआ)

चन्द्रकान्त देवताले अपने परिवेश के प्रति सजग है और अमानवीय व्यवहार के प्रति कठिन रूप में आक्रोश भी करते हैं। उनकी कविता हमेशा विसंगतियों का विरोध करती है । समकालीन राजनीति के कपटता को भी उन्होंने कविता का विषय बनाया है । 'कविता के अंधेरे में' शीर्षक रचना में उपर्युक्त बातें इस तरह स्पष्ट हुआ है,

"यहीं कवितांत के अन्धेरे में
खून के गोंद चकतों के भीतर
धँस कर सह रही है
जो जहरीली सदी
उसके लिए जिम्मेदार हैं
आदमी की खाल में
गधे और भेड़िए का
आधा-आधा भेजा लिए
घूमते राजनीति के झण्डाबरदार
पूरा देश बूचड़खाने की तरह ।"

'लकड़बग्घा हँस रहा है' काव्य संग्रह के 'शाम को सड़क पर एक बच्चा' कविता में मानवीय करुणा के साथ मानवीय क्रूरता का भी चित्रण हुआ है। भारतीय समाज में स्त्री की स्थिति दयनीय है, जिसका वर्णन 'औरत' कविता में है।

"एक औरत का धड़
भीड़ में भटक रहा है
उसके हाथ अपना चेहरा ढूँढ़ रहे है
उसके पाँव
जाने कब से
सबसे
अपना पता पूछ रहे हैं।"

गृहस्थी एवं पारिवारिक समस्याओं को भी कवि ने अपनी कविता के लिए विषय बनाया है। 'दो लड़कियों का पिता होने से' और 'समुद्र' ऐसी ही कवितायें हैं। 'भूखण्ड तप रहा है' कविता में आज की मूल्यहीन समाज का चित्रण किया गया है। कविता का नायक त्रिभुवन दुर्भाग्यों के बीच पिसती हुई जनता को सरकार बनाते देखता है और यातनाओं के बीच में सबको खड़ा पाता है –

"सरकार भी सरकार बनने के लिए।
झाँकती है दीनों की दुनिया में।
फिर मुट्ठी भर दाने छितराकर।
लड़वा देती है आपस में।
और एक नाजुक मौका देख माँगती है ताकत।
उन करोड़ों कमज़ोर लोगों से।"

इस कविता का दायरा बहुत बड़ा है। विविध पहलुओं से होकर कविता का विकास संभव हुई है। ग्राम्य जीवन के दुख-दर्द भरे दृश्य से लेकर ग्राम की लड़कियाँ, महाजन आदि का चित्रण है। पृथ्वी और प्रकृति के प्रति भी लगाव इस कविता की विशेषता है।

'पत्थर की बैंच' काव्य संकलन में जीवन की जटिलता को, दुःख और प्रेम के क्षणों को, पकड़ने की भारी प्रयास किया गया है। इस संग्रह में भी पिछली कविताओं की तरह भारतीय समाज और राजनीति की तमाम विडंबनाओं और कुरूपताओं के विरुद्ध एक खुला गुस्सा है, विरोध है। 'भले लोग रात की छाती में सिर छिपा रहें' कविता में आज की अराजक समाज का चित्रण वे इस प्रकार करते हैं कि,

"बाहर बारिश हो रही
भीतर हिमपात
हिनहिना रहे घोड़े की तरह हुमसते हमलावर
तापते अलाव के पास
कुत्ते गुर्रा रहे ....."

भारतीय समाज को अपनी कविता की प्रतीकात्मक भाषा से छेदकर हमारे सामने प्रस्तुत करनेवाला कवि अपने आवाज़ कभी अपने ही दायरे में बन्द नहीं करना चाहता। कवि 'इतनी पत्थर रोशनी' काव्य संग्रह के 'बन्द नहीं कर सकता' कविता में कहते हैं कि,

"इस भले शुक्रवार की दोपहर भी
मैं कीलें ठोक कर
बन्द नहीं कर सकता अपने भीतर आवागमन
उन चीज़ों का

जिनको मैं लगातार बचाना चाहता हूँ
अपनी ही छाया से ।"

कविता के माध्यम से उन्हें जो कहना है, चीरफाड़कर कहने को कवि तैयार हैं। अपने जिम्माओं को भूलकर सुख जीवन का संकल्प करने केलिए कवि किसी भी हद तक तैयार नहीं है । इसलिए अपनी कविता 'मैं मरने से नहीं डरता' कविता में कवि कहता है कि,

"ऐसा जिन्दा रहने से नफ़रत है मुझे
जिसमें हर कोई आये और मुझे अच्छा कहे
मैं हर किसी की तारीफ करके भड़कता रहूँ
मेरे दुश्मन न हों
और इसे मैं अपने हक में बड़ी बात मानूँ ।"

अपने समाज के प्रति जो लगाव है उसके जीवित उदाहरण के रूप में आप अपने कविताओं को हमारे सामने प्रस्तुत करते हैं । कवि अपने को भारतीय आदमी के पक्षधर मानते हैं । उनकी कविताओं में सामाजिक अनुभूति भरे हुए हैं । कवि का मन अपने समय के समस्याओं से तप रहा है । उनकी काव्य भाषा में तेज़ी और आक्रमणकारी हथियार का आक्रोश है । वे स्वयं कविता को हथियार मानकर अपने को समाज के विशिष्ट सेवक मानता है और कहता है कि,

"जबडे जो आदमी के मांस में
गड़ा देते है दांत
यदि उन पर चोट होती है कविता
तो मैं कविता का अहसान मंद हूँ ।" (कविता का अहसान मंद हूँ)

सहायक ग्रन्थसूचि

1. इतनी पत्थर रोशनी — चन्द्रकान्त देवताले
2. चन्द्रकान्त देवताले की काव्य चेतना — चंदू खंदारे
3. काव्य सरगम — सन्तोष कुमार चतुर्वेदी